

การกระทำผิดซ้ำคดียาเสพติดของผู้ต้องขังหญิงเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช
Drug Offence Recidivism Among Female Inmates
AT Nakhon Si Thammarat Center Prison

นิศากร อุบลสุวรรณ
Nisakorn Ubonsuwan

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนามนุษย์และสังคม
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree of
Master of Arts in Human and Social Development
Prince of Songkla University

2557

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ชื่อวิทยานิพนธ์ การกระทำผิดซ้ำคดียาเสพติดของผู้ต้องขังหญิงเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช
ผู้เขียน นางสาวนิศากร อุบลสุวรรณ
สาขาวิชา พัฒนามนุษย์และสังคม

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

คณะกรรมการสอบ

..... ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เกษตรชัย และหีม) (รองศาสตราจารย์ ดร.ปัญญา เทพสิงห์)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เกษตรชัย และหีม)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จารุวัจน์ สองเมือง)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชงพล พรหมสาขา ณ สกลนคร)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.วันชัย ธรรมสัจการ)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนามนุษย์และสังคม

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.ธีระพล ศรีชนะ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ขอรับรองว่า ผลงานวิจัยนี้เป็นผลมาจากการศึกษาวิจัยของนักศึกษาเอง และได้แสดงความขอบคุณบุคคลที่มีส่วนช่วยเหลือแล้ว

ลงชื่อ.....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เกษรชัย และหิมา)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ลงชื่อ.....

(นางสาวนิศากร อุบลสุวรรณ)

นักศึกษา

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า ผลงานวิจัยนี้ไม่เคยเป็นส่วนหนึ่งในการอนุมัติปริญญาในระดับใดมาก่อน
และไม่ได้ถูกใช้ในการยื่นขออนุมัติปริญญาในขณะนี้

ลงชื่อ.....

(นางสาวนิศากร อุบลสุวรรณ)

นักศึกษา

ชื่อวิทยานิพนธ์	การกระทำผิดซ้ำคดียาเสพติดของผู้ต้องขังหญิงเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช
ผู้เขียน	นางสาวนิศากร อุบลสุวรรณ
สาขาวิชา	พัฒนามนุษย์และสังคม
ปีการศึกษา	2556

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการกระทำผิดซ้ำคดียาเสพติดของผู้ต้องขังหญิง ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพที่เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกกับผู้ต้องขังหญิงเรือนจำกลาง นครศรีธรรมราช จำนวน 18 คน พร้อมสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการกับเจ้าหน้าที่หรือผู้คุม ในเรือนจำ จำนวน 10 คน แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์เนื้อหาโดยใช้หลักตรรกะเทียบเคียง แนวความคิด ทฤษฎี และงานวิจัยควบคู่บริบท

ผลการวิจัยพบว่าการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังหญิงจะไม่สิ้นสุดหากมีชีวิตความเป็นอยู่ที่แร้นแค้น มีภาระต้องรับผิดชอบเลี้ยงดูลูกและไม่มีญาติพี่น้องคอยช่วยเหลือด้วยแล้ว รวมทั้งส่วนใหญ่มีการศึกษาต่ำทำให้ถูกหลอกได้ง่ายจากผู้ชายที่เป็นแฟนหรือสามี หรือ เพราะความรักอยากมีอนาคตสร้างครอบครัวที่ดีต้องการเงินมากจนเลือกที่จะกระทำผิด อย่างมีอาชงหลีกเลี่ยงแม้จะมีเจตนาหรือไม่ก็ตาม และส่วนใหญ่ได้รับโทษทัณฑ์ในสถานเบาและ ได้รับการอภัยโทษออกมาในครั้งแรกซึ่งถือเป็นโชคดีมาก แต่ผู้ต้องขังหญิงเหล่านี้ก็ไม่เข็ดหลาบ กับโทษทัณฑ์ที่ได้รับ แม้ตอนที่ถูกจำคุกจะตั้งใจไว้ว่าไม่ขอยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดที่เป็นอบายมุข ทางแห่งความเสื่อมอีก เมื่อกลับมาอยู่ในสภาวะสิ่งแวดล้อมเดิมและผู้คนใกล้ชิดครอบข้างเดิม ไม่นานนักก็เป็นสาเหตุให้หวนกระทำผิดซ้ำ

ผลการศึกษาในครั้งนี้เป็นประโยชน์ต่อบุคคลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยตรง สำหรับการกำหนดเป็นแนวนโยบายและมาตรการป้องกันและแก้ไขปัญหาคriminalกระทำผิดซ้ำ ให้ผู้ต้องขังกลับตัวเป็นคนดีคืนสู่สังคมมิให้หวนกลับมากระทำผิดซ้ำแล้วซ้ำเล่าอีกต่อไป

Thesis Title	Drug Offense Recidivism among Female Inmates at Nakhon Si Thammarat Central Prison
Author	Miss. Nisakorn Ubonsuwan
Major Program	Human and Social Development
Academic Year	2013

ABSTRACT

The purpose of this qualitative study was to investigate drug offense recidivism among female inmates for which data were collected from in-depth interviews with 18 female inmates of Nakhon Si Thammarat Central Prison, and informal interviews with 10 prison officers or warders. Content analysis was conducted by means of comparative logics of concepts, theories, and research reports coupled with contexts based on related theories.

The findings of the study revealed that the recidivism among female inmates would never end if they still had arduous living conditions with burdens of raising children without help from relatives. Most of them were not well educated and were easily cheated by males who were their boyfriends or husbands. It could be because they wanted love, good future, good family, and a lot of money, so they inevitably chose to commit offenses either with or without intention. Most of the female inmates did not learn their lesson if the penalties were not severe. Some of them were granted a royal pardon, which was deemed the best thing that could happen in life of any inmate; however, they were not afraid of doing it again even though when they were in prison, they intended not to have anything to do with drugs again. Nevertheless, when they returned to the same environments, their way of life and people around them made them repeat their offenses. The results of this study would be useful for related individuals and organizations in forming policy and designating preventive measures, and solving the problem of recidivism so that inmates would become good people and would not repeat the offenses.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ผู้วิจัยขอขอบคุณกรมราชทัณฑ์และ ผู้บัญชาการเรือนจำกลางนครศรีธรรมราชเป็นอย่างสูงที่ให้ความอนุเคราะห์ให้ผู้วิจัยเก็บข้อมูลและ นายวรเชษฐ ไกรนรา นักทัณฑวิทยาชำนาญการพิเศษ (ระดับ8) ได้ช่วยเหลือและให้คำปรึกษา และคำแนะนำแก่ผู้วิจัยอย่างเต็มกำลัง รวมถึงเจ้าหน้าที่ในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราชทุกคน ทุกฝ่ายที่ให้ข้อมูล ช่วยเหลือ บริการและอำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูลของผู้วิจัย และผู้ต้องขังหญิงที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราชทุกท่าน ที่ได้กรุณา ให้สัมภาษณ์ แสดงความคิดเห็น ทำให้ได้ข้อมูลครบถ้วนในการวิจัยครั้งนี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เกษตรชัย และหิมา อาจารย์ที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์หลัก ที่เมตตากรุณา ช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ ตรวจสอบวิทยานิพนธ์ เสียสละเวลา อันมีค่ายิ่งให้กับผู้วิจัยเสมอมา ผู้วิจัยมีความซาบซึ้งใจและถือเป็นที่พระคุณอย่างยิ่ง

ผู้วิจัยขอขอบคุณรองศาสตราจารย์ ดร.ปัญญา เทพสิงห์ ประธานกรรมการสอบ รองศาสตราจารย์ ดร.วันชัย ธรรมสังการ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จารุวัฒน์ สองเมือง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชงพล พรหมสาขา ณ สกลนครกรรมการสอบที่ให้คำแนะนำที่เป็น ประโยชน์ให้คำแนะนำ ตรวจสอบแก้ไขในการดำเนินการจัดทำวิทยานิพนธ์ และขอขอบคุณ บุรพคณาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาการศึกษาความรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคณาจารย์ ที่ได้ถ่ายทอดวิธีวิทยาการวิจัยให้แก่ผู้วิจัย ตลอดจนทุก ๆ ท่านที่มีโอกาสกล่าวถึงได้หมดที่ได้ช่วยเหลือ ผู้วิจัย จนกระทั่งวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์

ผู้วิจัยขอขอบคุณบิดามารดา ที่ได้สนับสนุนการศึกษา ให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ และเป็นกำลังใจที่ดีที่สุดในชีวิตของผู้วิจัยอันเป็นส่วนสำคัญยิ่งที่ทำให้ผู้วิจัย ศึกษาวิจัยจนสำเร็จลุล่วงได้ดังหวัง รวมถึงพี่น้องร่วมสายเลือด ตลอดจนญาติสนิทมิตรสหาย และเพื่อนร่วมงานทุกท่าน ที่คอยให้กำลังใจผู้วิจัย ทำให้วิทยานิพนธ์สำเร็จลุล่วงด้วยดี

นิสากร อุบลสุวรรณ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	(5)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	(6)
กิตติกรรมประกาศ.....	(7)
สารบัญ.....	(8)
รายการผลงานที่ตีพิมพ์.....	(9)
เนื้อหา	
บทนำ.....	1
1. ความสำคัญและที่มาของปัญหา.....	1
2. นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
3. แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	5
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	25
ผลและการวิเคราะห์.....	25
การศึกษาลักษณะของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังหญิง	
เรือนจำกลางนครศรีธรรมราช.....	25
การศึกษาสาเหตุของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังหญิง	
เรือนจำกลางนครศรีธรรมราช.....	57
สรุปผล.....	70
บรรณานุกรม.....	76
ภาคผนวก.....	81
สำเนาต้นฉบับผลงานตีพิมพ์ที่ได้รับการเผยแพร่.....	82
สำเนาต้นฉบับขออนุญาตเก็บข้อมูลในการทำวิจัย.....	92
ประวัติผู้วิจัย.....	95

รายการผลงานที่ตีพิมพ์

Ubonsuwan,N. &Laeheem, K. (2014). Drug offense recidivism among female inmates.*Asian Social Sciences, 10*(2), 37–46.

บทนำ

1. ความสำคัญและที่มาของปัญหา

ปัญหาการกระทำผิดซ้ำในสังคมไทยยังไม่ได้รับการแก้ไข นำแปลกใจที่บุคคลที่เคยได้รับโทษทัณฑ์อย่างหนักถึงขั้นศาลตัดสินพิจารณาพิพากษาให้จำคุกด้วยแล้ว กลับไม่เจ็ดหลาย ในยุคโลกาภิวัตน์ที่สังคมยกย่องวัตถุนิยมสวดยุโทเก้นั้น ทำให้จิตใจของผู้คนตกต่ำลงสวนกระแสของวัตถุ สังคมยกย่องคนรวยให้ลอยล่องบนฟ้า ขณะที่คนจนรากหญ้าก็ถูกเหยียบย่ำต่ำต้อยแทบจะจมดิน ประเทศไทยนับเป็นประเทศที่มีผู้หญิงต้องโทษจำคุกอยู่ในเรือนจำมากเป็นอันดับต้น ๆ ของโลก เห็นได้จากสถิติของการศึกษาเรือนจำระหว่างประเทศที่สำรวจไว้เมื่อปี ค.ศ. 2011 พบว่าเมื่อเทียบกับประเทศอื่นแล้ว ประเทศไทยนับเป็นประเทศที่มีจำนวนผู้ต้องขังหญิงมากเป็นอันดับที่ 4 คือ 29,175 คน จากจำนวนผู้ต้องขังทั้งหมด 224,292 คน รองลงมาจากอันดับที่ 1 คือ สหรัฐอเมริกา ซึ่งมีอยู่ 201,200 คน สาธารณประชาชนจีน 84,600 คน และบราซิล 35,596 คน ตามลำดับ (Wamsley, 2011) ซึ่งในอดีตผู้หญิงไทยเป็นเพียงช่างเท้าหลังในครอบครัว ไม่มีบทบาทในสังคมมากนัก จนกระทั่งในปัจจุบัน ผู้หญิงเริ่มมีบทบาทมากขึ้นเนื่องจากสถานะเศรษฐกิจผลักดันให้ผู้หญิงต้องออกมาทำงานเพื่อจุนเจือครอบครัวมากขึ้น การทำงานของหัวหน้าครอบครัวเพียงผู้เดียว ทำให้ไม่สามารถจุนเจือครอบครัวได้อย่างเพียงพอ เมื่อผู้หญิงออกมาทำงานมากขึ้นสถานะเศรษฐกิจที่มีค่าครองชีพสูงขึ้น จึงผลักดันให้ผู้หญิงบางคนที่มีการศึกษาน้อย อาจหาวิธีเลี้ยงชีพด้วยวิธีที่ผิดกฎหมาย เช่น เป็นนายหน้าค้ายาบ้าหรือลักลอบนำยาเสพติดเข้ามาจำหน่ายในประเทศ เป็นต้น โดยคิดว่าเป็นวิธีที่ง่ายและได้เงินรวดเร็วและไม่คาดคิดว่าสิ่งที่เขาทำจะทำให้สังคมมีปัญหามากขึ้น (พิมพ์ทิพย์ นฤมิตญาณ, 2541)

เมื่อผู้หญิงกระทำผิดกฎหมายและถูกนำมาสู่กระบวนการยุติธรรม นับตั้งแต่เริ่มต้นในชั้นสอบสวนของตำรวจจนกระทั่งถูกศาลพิพากษาจำคุก และสิ้นสุดการรับโทษปล่อยตัวออกสู่สังคม ความสูญเสียหรือความล่มสลายของครอบครัวไม่เพียงแต่ผู้หญิงที่กระทำผิดจะได้รับเท่านั้น แต่บุคคลที่อยู่ในความดูแลและอุปการะโดยเฉพาะบุตร ต้องพลอยประสบเคราะห์กรรม ขาดคนเอาใจใส่อบรม ขาดความรักความอบอุ่น ไร้การศึกษา กลายเป็นเด็กมีปัญหาที่สังคมต้องตามแก้ไข สิ่งเหล่านี้น่าจะเป็นเครื่องเตือนใจให้ผู้หญิงทั่วไปยับยั้งชั่งใจไม่กระทำผิด เพราะการเข้ามารับโทษในเรือนจำนั้น เขาเหล่านั้นจะต้องถูกตัดออกจากครอบครัวและสังคมที่เขารักและผูกพัน ด้วยระเบียบข้อบังคับตลอดจนกฎหมายของบ้านเมืองที่ต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัดในฐานะคนที่กระทำผิดในสังคมและต้องได้รับการลงโทษ เมื่อกระทำผิด

จะด้วยเหตุผลประการใดก็ตาม เมื่อเขาเหล่านั้นต้องรับโทษทัณฑ์ที่ตนเองได้ก่อขึ้น ผลของการกระทำผิดจึงส่งผลให้ครอบครัวต้องขาดความสมบูรณ์ อาจเกิดภาวะครอบครัวล่มสลาย เป็นปัญหาสังคมต่อไป นับเป็นการสูญเสียทรัพยากรอันมีค่า นอกจากนี้ความปลอดภัยของสังคมย่อมลดน้อยลงเท่ากับเพิ่มจำนวนของผู้กระทำผิดซึ่งทำให้เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาประเทศ (มานิต มณีนิคย์ 2543) ปัญหาการกระทำผิดของผู้หญิงทวีความรุนแรงมากขึ้น โดยสังเกตได้จากข่าวที่เสนอผ่านสื่อต่าง ๆ เช่น โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ อินเทอร์เน็ต เมื่อพบมีผู้กระทำความผิดเป็นผู้ชายและมักจะมีผู้หญิงร่วมด้วยเป็นการกระทำผิดในรูปแบบต่าง ๆ คดีที่ผู้หญิงก่อขึ้นมีมาก เช่น ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ความผิดต่อชีวิต ความผิดต่อร่างกาย ความผิดเกี่ยวกับเพศในคดีที่น่าสนใจ คือ คดียาเสพติด

การแพร่ระบาดของยาเสพติดได้ทวีความรุนแรงเพิ่มมากขึ้น ข่าวสารข้อมูลการจับกุมผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดไม่ว่าจะเป็นผู้ผลิต ผู้ค้า หรือผู้เสพ ปรากฏให้เห็นผ่านสื่อมวลชนอย่างต่อเนื่อง ซึ่งทุกฝ่ายกำลังรณรงค์และร่วมมือป้องกันและแก้ไขปัญหาดังกล่าวอย่างจริงจังเพื่อความมั่นคงและเพื่ออนาคตของประเทศชาติ ทั้งนี้เนื่องจากสภาพสังคมและวิถีชีวิตของคนไทยในปัจจุบันเปลี่ยนแปลงไป สภาพปัญหา ยาเสพติดก็มีการแปรตามไปด้วย คนคดียาเสพติดเพิ่มจำนวนมากขึ้น แต่จำนวนที่แท้จริงไม่สามารถกำหนดเองได้ คงเป็นเพียงการประมาณตามหลักวิชาการเท่านั้น จำนวนผู้คดียาเสพติดที่ปรากฏก็คือผู้ที่สมัครใจเข้ารับการรักษาในสถานพยาบาลต่าง ๆ ยาเสพติดที่เสพมาก่อนการรักษา ได้แก่ เฮโรอีน ฟีน สารระเหย กัญชา และยาบ้า สิ่งที่น่าเป็นห่วง คือ ยาเสพติดทุกประเภทได้แพร่กระจายไปในทุกกลุ่มของประชาชนทุกพื้นที่ทั้งในกรุงเทพมหานครและต่างจังหวัด (พงศกร อินธิไชย 2552) จากสถานการณ์เรื้อรังที่ประเทศไทยเผชิญมาอย่างยาวนาน คือปัญหา ยาเสพติดและที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดทั้งปัญหาในการเป็นพื้นที่การค้า การแพร่ระบาด การเป็นทางผ่านของยาเสพติด ได้แก่ ฟีน เฮโรอีน กัญชา ยาบ้า สารระเหย โคเคน ยาอีและสารเสพติดประเภทวัตถุออกฤทธิ์บางชนิด ทำให้ปัญหา ยาเสพติด เป็น ปัญหา ที่ บ่ อ น ทำ ลาย คน หรือ ทุน มนุษย์ ซึ่ง เป็น ทุน ของ ชาติ อย่าง ร้าย แร ง (จำเนียร ชุณหโสภาค, 2551)

จากการประมวลแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยเกี่ยวกับการกระทำผิดซ้ำที่ทำให้ผู้ต้องขังต้องหวนกลับมากระทำผิดซ้ำอีกนั้นมีความหมายหลายสาเหตุ แต่สาเหตุที่สำคัญประการหนึ่งคือ สิ่งแวดล้อมทางสังคม บุคลิกภาพและจิตวิทยาของผู้ต้องขัง กล่าวคือ หลังจากที่ผู้กระทำความผิดถูกจับและถูกลงโทษแล้ว การกระทำความผิดครั้งที่ 2 เป็นต้นไป อาจเรียกได้ว่าเป็นการกระทำ ความผิดคิดนิสัยและยากต่อการแก้ไขพฤติกรรมที่คิดนิสัยให้กลับคืนสู่สังคมปกติได้ นับว่าเป็นการก่อปัญหาอาชญากรรมให้กับสังคมเพิ่มมากขึ้น ทั้งที่ผู้กระทำความผิดซ้ำได้ผ่านขั้นตอน

การขัดเกลาและแก้ไขจากหน่วยงานกระบวนการยุติธรรมในเรื่องจำมาแล้ว (นุชนาฏ มุกระ, 2554) อาชญากรที่กระทำผิดซ้ำเป็นบุคคลที่ไม่สามารถจะปฏิบัติตนให้เข้ากับมาตรฐานของสังคมได้ ไม่เกิดความเข็ดหลาบ เมื่อต้องโทษและประกอบอาชญากรรมซ้ำอีกเมื่อมีโอกาส โดยไม่คำนึงถึงผลที่เกิดขึ้นนั้นจะเป็นอย่างไร จะดำรงชีวิตอยู่ด้วยการโจรกรรมไม่คิดเลิก เมื่อต้องโทษก็แสวงหาตัวดี เมื่อพ้นโทษก็ทำผิดอีก มีความพอใจจะเป็นอยู่อย่างนี้ซึ่งถือว่ามีความชั่วร้ายติดอยู่ในบุคลิกภาพ จึงเรียกว่าอาชญากรติดนิสัยหรืออาชญากรที่กระทำผิดซ้ำไม่เข็ดหลาบ อาชญากรประเภทนี้ ปรากฏว่ามีร่างกายและจิตใจเป็นปกติตั้งแต่แรก คือ ไม่มีลักษณะที่แสดงว่าผิดปกติ ซึ่งมีแนวโน้มไปในทางชั่วร้าย แม้จะได้พิจารณาขอลงโทษไปตั้งบุคคลอื่น ๆ ในตระกูล รวมทั้งการศึกษาเล่าเรียน ก็ไม่ปรากฏชั่วร้าย แต่กลับพบว่าสิ่งที่ผลักดันให้เขากลายเป็นอาชญากร ไปนั้น เกิดจากความบกพร่องทางร่างกายและจิตใจของเขาในภายหลัง อาจเกิดเพราะความจำเป็น จากเหตุการณ์บางอย่างบีบบังคับให้ค่อย ๆ ประพฤติผิดไปทีละน้อย ๆ เมื่อกระทำผิดหลายครั้ง หลายหนเกิดเป็นความเคยชิน และในช่วงนี้เองที่บุคลิกภาพของตนเองได้เปลี่ยนไป กลายเป็นชีวิต ของอาชญากรอย่างสมบูรณ์ (สุวรรณ ใจคลองแคล้ว 2546) อาชญากรประเภทนี้บางคน มาจากตระกูลที่ดี มีการศึกษา แต่ไปคบค้าสมาคมกับพวกชั่วร้ายหรืออาจเป็นเพราะความฟุ่มเฟือย ในการใช้จ่ายของตนเอง จึงเป็นเหตุให้เริ่มหารายได้อย่างไม่ถูกต้องมาใช้จ่ายจนเคยตัวนานเข้า กลายเป็นผู้ร้ายชั้นสูงมีความชำนาญมาก อาชญากรพวกนี้มักเป็นคนคิดสุรา ดิฉิบาเสพติด เป็นต้น การลงโทษแก่อาชญากรพวกนี้จึงมักไม่เป็นผล เพราะมีความชั่วร้ายฝังอยู่ในบุคลิกภาพ (พงศกร อินธิไชย, 2552)

จากที่กล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่าพฤติกรรมการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังหญิง ในเรือนจำยังเป็นปัญหาที่ยังไม่ได้รับการแก้ไขจากบุคคลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเท่าที่ควร แม้แต่เรือนจำที่มีความมั่นคงสูง ซึ่งเป็นเรือนจำที่มีความมั่นคงแข็งแรงทั้งอาคารสถานที่และระบบ ควบคุมอยู่แล้ว โดยเป็นเรือนจำที่ใช้คุมผู้ต้องขังรายสำคัญ ๆ หรือมีโทษสูง ดังผลการศึกษา ของนักวิชาการหลายท่านที่ศึกษาพบว่า การกระทำผิดซ้ำ เกิดจากจากผู้ต้องขังมีรายได้ไม่เพียงพอ กับค่าใช้จ่ายในครอบครัว ไม่สำเร็จการศึกษาตามเกณฑ์เพราะขาดความอดทน สภาพครอบครัวขาด ความอบอุ่น ความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัวเป็นแบบห่างเหิน อยู่ในสังคม และสภาพแวดล้อมที่ขาดการช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ส่วนสภาพจิตใจเป็นบุคคลที่มีความเกรงใจสูง และมีนิสัยเอาแต่ใจตนเอง (ศราวุฒิ พรหมนิล, 2545) จากการสอบประวัติผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ จะเป็นผู้ต้องขังที่เคยต้องโทษอยู่ในเรือนจำมาแล้ว ทำให้เกิดคำถามว่า “ผู้ต้องขังที่ต้องโทษ อยู่ในเรือนจำ เมื่อพ้นโทษออกไปแล้ว ทำไมต้องไปกระทำผิดซ้ำขึ้นอีก” (นิมิตร จันทร์จารุ, 2551) แม้ว่าจะมีการปราบปราม และลงโทษผู้ฉ้อฉลเสพติดในสถานหนักเพื่อตัดโอกาสผู้กระทำผิด

ไม่ให้สามารถกระทำความคิดต่อไปได้ และเป็นการยับยั้งผู้กระทำความผิดและบุคคลอื่นไม่ให้กระทำความผิดเพราะเกรงว่าจะถูกลงโทษ ตลอดจนเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้กระทำความผิดได้มีการปรับปรุงพฤติกรรมของตนเอง แต่ยังไม่ปรากฏว่าทั้งในหน้าหนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ หรือสื่ออื่น ๆ อยู่บ่อย ๆ ว่ามีการสั่งซื้อและขายยาเสพติดจากผู้ต้องขังที่อยู่ในเรือนจำ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเรือนจำความมั่นคงสูงที่ควบคุมตัวผู้ต้องขังที่มีกำหนดโทษสูง จึงยังมีการกระทำผิดซ้ำเกี่ยวกับยาเสพติดอีก ทั้งที่มีสถานภาพเป็นผู้ต้องขังถูกควบคุมอย่างเข้มงวดมีมาตรการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดอย่างเต็มที่ แต่ดูเหมือนว่าการลงโทษที่รุนแรงไม่สามารถยับยั้งอาชญากรรมได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักค้ายาเสพติดรายสำคัญจะรู้ดีว่าหากถูกจับกุมและดำเนินคดีก็จะต้องได้รับโทษเพิ่ม แต่ผู้ต้องขังเหล่านี้ก็ยังกล้าที่จะกระทำความผิดด้วยคิดว่ามีโอกาสที่จะไม่ถูกจับกุมมีมากกว่า (พงศกร อินธิไชย, 2552)

ดังนั้นผู้วิจัยมีความสนใจศึกษาเรื่อง การกระทำผิดซ้ำคดียาเสพติดของผู้ต้องขังหญิง เพื่อศึกษาการกระทำผิดซ้ำคดียาเสพติดของผู้ต้องขังหญิงเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ซึ่งผลจากการศึกษาในครั้งนี้เป็นประโยชน์กับผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายเพื่อใช้ในการป้องกันพฤติกรรม การกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขัง ซึ่งผู้ต้องขังที่กระทำผิดเป็นครั้งที่ 2 ขึ้นไป ปล่อยตัวพ้นโทษไปแล้ว กลับไปกระทำผิดซ้ำและถูกจับกุมเข้าไปอยู่ในเรือนจำอีก ซึ่งผู้ต้องขังเหล่านี้น่าจะเกรงกลัว และเข็ดหลาบจากการที่ถูกคุมขังอยู่ภายในเรือนจำ เพราะสภาพภายในเรือนจำเป็นสภาพที่ไม่น่าเข้าไปอยู่เป็นอย่างยิ่ง แต่ในความเป็นจริงปรากฏว่ามีผู้ต้องขังส่วนหนึ่งหวนกลับไปกระทำผิดซ้ำแล้วซ้ำอีก นอกจากนี้เพื่อให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ต้องขัง วอนสังคมให้โอกาสมากขึ้นต่อไป ก่อนที่ปัญหาดังกล่าวจะทวีความรุนแรงเพิ่มมากขึ้นจนกลายเป็นปัญหาของสังคมที่ยากต่อการแก้ไข

2. นิยามศัพท์เฉพาะ

ลักษณะการกระทำผิดซ้ำ หมายถึง ลักษณะของการกระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติดของผู้ต้องขังหญิงในเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ที่เกี่ยวกับฐานความผิด เช่น ฐานเสพยา ฐานครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย และฐานเสพยาและครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย พร้อมทั้งประเด็นเกี่ยวกับจำนวนครั้งที่กระทำผิด เช่น กระทำผิดซ้ำครั้งที่สอง และกระทำผิดซ้ำตั้งแต่ครั้งที่สามขึ้นไป รวมทั้งลักษณะการถูกจับกุม เช่น ลักษณะการถูกจับกุมโดยถูกล่อซื้อ ลักษณะการถูกจับกุมโดยถูกตรวจค้น ลักษณะการถูกจับกุมโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ และโทษทัณฑ์

ที่ได้รับจากการถูกจับกุม ซึ่งจะมีโทษที่แตกต่างกันไปตามจำนวนปริมาณของยาเสพติด ขณะถูกจับกุมตัวขึ้นอยู่กับบริบทการตัดสินพิจารณาคดีของศาลซึ่งเป็นไปตามกระบวนการยุติธรรม

สาเหตุของการกระทำผิดซ้ำ หมายถึง สาเหตุของปัจจัยที่มีผลทำให้ผู้ต้องขังหญิง กระทำผิดซ้ำตั้งแต่ครั้งที่ 2 ขึ้นไป บางคนมีสองสาเหตุ บางคนมีสามสาเหตุ ในการกระทำผิดซ้ำ ในครั้งเดียวกันหรือแตกต่างกันตามจำนวนครั้งที่กระทำผิด แล้วสรุปเป็นภาพรวมถึงสาเหตุที่แท้จริง ที่ทำให้ผู้ต้องขังหญิงตัดสินใจลงมือกระทำผิดซ้ำเพราะสาเหตุใดมากที่สุด จำแนกได้ 5 สาเหตุ ดังต่อไปนี้ 1. กระทำผิดซ้ำเพราะเงินไม่พอใช้จ่าย 2. กระทำผิดซ้ำเพราะรู้เท่าไม่ถึงการณ์ 3. กระทำผิดซ้ำเพราะคบหาเพื่อนฝูงหรือแฟนที่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด 4. กระทำผิดซ้ำเพราะใช้ยา เป็นตัวช่วยคลายเครียดหรือเพิ่มแรงทำงานมากขึ้น 5. กระทำผิดซ้ำเพราะสังคมตีตรา และไม่ให้ออกัสเริ่มใหม่

ผู้ต้องขังหญิงคดียาเสพติด หมายถึง สตรีผู้ถูกคุมขังที่กระทำความผิดซ้ำ ในคดียาเสพติด เป็นบุคคลซึ่งถูกขังไว้ตามหมายจำคุกภายหลังคำพิพากษาถึงที่สุด และหมายความร่วมมือถึงบุคคลซึ่งถูกขังไว้ตามคำสั่งที่ขอด้วยกฎหมายให้ลงโทษด้วย

เรือนจำกลางนครศรีธรรมราช หมายถึง สถานที่ควบคุมผู้ต้องขังที่เป็นนักโทษเด็ดขาด ที่มีกำหนดโทษซึ่งอยู่ในอำนาจการควบคุมที่กำหนดผู้ต้องขังอุกฉกรรจ์ และผู้ต้องขังอื่น ๆ ตามคำพิพากษาหรือคำสั่งตามกฎหมายเป็นเรือนจำที่มีความมั่นคงสูงประจำภาคใต้ มีอำนาจควบคุมผู้ต้องขังโทษสูง ประหารชีวิต ที่รอการส่งตัวไปเรือนจำกลางบางขวาง

3. แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยเรื่อง การกระทำผิดซ้ำคดียาเสพติดของผู้ต้องขังหญิงในเรือนจำกลาง นครศรีธรรมราช มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังหญิงคดียาเสพติด โดยใช้แนวคิดในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

3.1 แนวคิดเกี่ยวกับการกระทำผิดซ้ำ

3.1.1 ความหมายของการกระทำผิดซ้ำ

การกระทำผิดซ้ำ (Recidivism) เป็นศัพท์ที่ใช้ในสาขาวิชาอาชญาวิทยา แปลว่า การกระทำผิดซ้ำซ้อน มีการกระทำผิดเพิ่มเติมอีก หลังจากผู้กระทำผิดถูกจับและถูกลงโทษแล้ว และยังหมายถึงการละเมียดเงื่อนไขที่ผู้ได้รับการคุมประพฤติหรือผู้ที่ได้รับการพักการลงโทษ

กระทำขึ้น การกระทำผิดซ้ำอาจนับรวมถึงการกระทำผิดครั้งที่ 2 ขึ้นไป อาจเรียกได้ว่าเป็นการกระทำผิดซ้ำและยากต่อการแก้ไขพฤติกรรมที่ผิดซ้ำให้กลับคืนสู่สังคมปกติได้นับว่าเป็นการก่อปัญหาอาชญากรรมให้กับสังคมเพิ่มมากขึ้น ทั้งที่ผู้กระทำผิดซ้ำได้ผ่านขั้นตอนการขัดเกลาและการแก้ไขจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม โดยเฉพาะในการแก้ไขฟื้นฟูพฤตินิสัยในเรือนจำมาแล้ว (นุชนาฏ มุกระ, 2554)

ก๊อตเฟรดสัน (Gottfredson) (สุวรรณ ใจกล่องเกล้า 2546) กล่าวว่า ผู้กระทำผิดติดนิสัย (Persistence Offender) โดยทั่วไป หมายถึง ผู้ที่กระทำผิดซ้ำซากหรือกระทำผิดบ่อยครั้งจนถือว่าเป็นนิสัย ซึ่งแต่เดิมมักจะใช้คำว่า ผู้กระทำผิดโดยสันดาน โดยพฤติกรรมของผู้ผิดซ้ำซากเป็นลักษณะอาชญากรติดนิสัย อาชญากรประเภทนี้ ได้แก่ บุคคลที่ไม่สามารถจะปฏิบัติตนให้เข้ากับมาตรฐานของสังคมได้ไม่เกิดความเข็ดหลาบเมื่อต้องโทษและประกอบอาชญากรรมซ้ำอีกเมื่อมีโอกาส โดยไม่คำนึงถึงผลที่เกิดขึ้นนั้นจะเป็นผลอย่างไร จะดำรงชีวิตอยู่ด้วยการโจรกรรมไม่คิดเลิก เมื่อต้องโทษก็แสวงหาตัวดีพอพ้นโทษก็ทำผิดอีก มีความพอใจจะเป็นอยู่อย่างนี้ ซึ่งถือว่ามีความชั่วร้ายติดอยู่ในบุคลิกภาพ จึงเรียกว่าอาชญากรติดนิสัยหรืออาชญากรที่กระทำผิดซ้ำไม่เข็ดหลาบ อาชญากรประเภทนี้ ปราบกฏว่ามีร่างกายและจิตใจเป็นปกติตั้งแต่แรกคือไม่มีลักษณะที่แสดงว่าผิดปกติซึ่งมีแนวโน้มไปในทางชั่วร้าย แม้จะได้พิจารณาขอลงโทษไปถึงบุคคลอื่น ๆ ในตระกูล รวมทั้งการศึกษาเล่าเรียนของบิดามารดาด้วยก็ไม่ปรากฏชั่วร้ายแต่กลับพบว่าสิ่งที่ผลักดันให้เขากลายเป็นอาชญากรไปนั้น เกิดจากความบกพร่องทางร่างกายและจิตใจของเขาในภายหลัง อาจเกิดเพราะความจำเป็นจากเหตุการณ์บางอย่างบีบบังคับให้ค่อย ๆ ประพฤติผิดไปทีละน้อย ๆ โดยมากมักเกิดขึ้นในวัยเด็ก เมื่อกระทำผิดหลายครั้งหลายหนเข้าก็เกิดเป็นความเคยชิน และในช่วงนี้เองที่บุคลิกภาพของตนเองได้เปลี่ยนไปกลายเป็นชีวิตของอาชญากรอย่างสมบูรณ์ตั้งแต่เยาว์วัย

ผู้ที่กระทำผิดติดนิสัยนั้น พิจารณาจากการที่ผู้นั้นกระทำผิดซ้ำซาก คือ กระทำผิดซ้ำหลาย ๆ ครั้ง ถ้ากระทำผิดซ้ำเพียงครั้งเดียว คือกระทำผิดครั้งที่ 2 ยังไม่ถือเป็นการกระทำผิดติดนิสัย เพราะอาจพลาดพลั้งได้ แต่ถ้ากระทำผิดซ้ำตั้งแต่ 3 ครั้งขึ้นไป ควรจะถือได้ว่ากระทำผิดซ้ำซาก ซึ่งแบ่งแยกเป็นประเภท ดังนี้ (สุวรรณ ใจกล่องเกล้า 2546)

1) **ผู้ต้องขังที่เป็นอาชญากรอาชีพ** อาชญากรอาชีพเป็นผู้กระทำความผิดที่มีความชำนาญในการประกอบอาชญากรรมหรือประกอบอาชญากรรมโดยอาศัยทักษะหรือความชำนาญเป็นพิเศษ นอกจากนี้ยังเป็นผู้ที่มิรายได้หลักจากการประกอบอาชญากรรม มีลักษณะพิเศษ 3 ประการ คือ ประการที่ 1 มีทักษะหรือความชำนาญในการประกอบอาชญากรรม ประการที่ 2 มิรายได้หลักจากการประกอบอาชญากรรมและ ประการที่ 3 มีการประกอบอาชญากรรมอย่างต่อเนื่องดังนั้นอาชญากรมีอาชีพเมื่อลงมือกระทำความผิดแล้ว

โอกาสพลาดจะมีน้อย นอกจากจะมีทักษะและความชำนาญแล้ว อาชญากรอาชีพ ยังจะต้องมีมูลเหตุจูงใจ ในการประกอบอาชญากรรมเป็นอาชีพ คือ กระทบต่อเนื่องติดต่อกัน ตามแต่โอกาสเพื่อมุ่งหารายได้ มิใช่กระทำไปเพราะความจำเป็นหรือความกดดัน ของสภาพแวดล้อม รวมทั้งจะต้องมีการทำผิดต่อ ๆ กันอย่างเป็นอาชีพ การประกอบอาชญากรรม ถือเป็นเรื่องที่ต้องเสี่ยงถ้าโชคดีก็ได้ โชคร้ายก็ถูกจับ ดังนั้น เมื่อถูกจับและถูกจำคุกแล้ว พวกนี้จะทำใจได้เพราะเตรียมตัวและเตรียมใจมาแล้ว นอกจากนี้หลายคนเคยผ่านการจองจำ ในเรือนจำมาก่อน การใช้ชีวิตในเรือนจำของผู้ต้องขังเหล่านี้จึงมุ่งใช้เวลาให้ผ่านไปวัน ๆ เพื่อรอการพ้นโทษ

2) **ผู้ต้องขังที่มีจิตบกพร่อง** ผู้ต้องขังที่มีจิตบกพร่องและเป็นผู้ที่กระทำความผิดซ้ำ จนถือว่าเป็นผู้ต้องขังที่กระทำความผิดติดนิสัย เป็นผู้ต้องขังที่มีลักษณะพิเศษอีกประการหนึ่ง ก็คือเป็นพวกที่มีความบกพร่องทางจิตดังกล่าวนำไปสู่การประกอบอาชญากรรมซ้ำซาก การที่ผู้ต้องขังประเภทนี้กระทำความผิดซ้ำจึงไม่ได้เกิดจากความชั่วร้ายในจิตใจที่จะคิดทำผิด เพื่อหวังสิ่งตอบแทนทางเศรษฐกิจ ดังเช่น อาชญากรอาชีพ ซึ่งผลจากความผิดปกติทางจิตดังกล่าว อาจก่อให้เกิดการกระทำความผิดเกี่ยวกับการลักทรัพย์ซ้ำซาก หรือมีพฤติกรรมดุร้าย ที่ทำให้เกิดการกระทำความผิดเกี่ยวกับการฆ่าคนตายด้วยวิธีการที่ผิดปกติดังกล่าว

3) **ผู้ต้องขังที่กระทำความผิดซ้ำในคดีเล็กน้อย** ผู้ต้องขังที่กระทำความผิดติดนิสัย ที่กระทำความผิดในคดีเล็กน้อย แยกได้เป็น 2 ประเภท คือ พวกที่ทำผิดในคดีลักทรัพย์เล็กน้อย และพวกที่ทำผิดในคดียาเสพติด พวกผู้ต้องขังที่ทำผิดในคดีเล็กน้อย ส่วนใหญ่จะกระทำความผิด ในคดีลักทรัพย์ซึ่งจะมีโทษระยะสั้น ทำให้ผู้ต้องขังเหล่านี้จะมีโอกาสหมุนเวียนเข้ามาในเรือนจำ อยู่เป็นประจำ ผู้ต้องขังเหล่านี้จะเป็นผู้ที่มาจากครอบครัวแตกแยกหรือครอบครัวที่มีปัญหา และมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนมาตั้งแต่เด็ก ก้าวร้าวและมีพฤติกรรมซนเร้น โดยมีพัฒนาการ มาจากเด็กเกเร หนีโรงเรียน ไม่ชอบเรียนหนังสือ และไม่ประสบความสำเร็จในด้านการศึกษา และไม่มีทักษะหรือฝีมือในการประกอบอาชีพใด ๆ อีกทั้งไม่ชอบที่จะทำงานสุจริตหรือการทำงาน หนักแต่ชอบสบายและหาเงินโดยการทุจริตหรือลักขโมย พวกผู้ต้องขังที่กระทำความผิดติดนิสัย ที่กระทำความผิดซ้ำในคดียาเสพติด โดยเฉพาะกรณีที่เป็นผู้ติดหรือเสพติดจะมีพื้นฐาน ทางครอบครัวที่มีปัญหาเช่นเดียวกับผู้ต้องขังที่กระทำความผิดติดนิสัยจากการที่มีปัญหาครอบครัวได้ นำไปสู่การคบเพื่อนเลวและการติดยาเสพติด ผู้ต้องขังเหล่านี้ส่วนใหญ่จะไม่สามารถหลุดพ้น จากวัฏจักรของยาเสพติดไปได้ เนื่องจากปัจจัยทางสังคมหลายประการ เช่น การแพร่ระบาดของ ยาเสพติดในชุมชน การไม่มีงานทำ และการขาดการยอมรับของครอบครัวและคนทั่วไป ประกอบกับความไม่เข้มแข็งของจิตใจที่ทำให้ต้องกลับไปกระทำความผิดซ้ำอีก

ในตำราอาชญาวิทยาและทัณฑวิทยาได้แบ่งประเภทของอาชญากรซึ่งมีอาชญากรติดนิสัย (Habitual Criminal) ที่เป็นอาชญากรประเภทหนึ่งในบรรดาผู้กระทำความผิด ซึ่งบุคคลที่กระทำความผิดประเภทนี้ได้แก่บุคคลที่ไม่สามารถจะปฏิบัติตนให้เข้ากับมาตรฐานของสังคมได้ ไม่เกิดความเข็ดหลาบเมื่อต้องโทษและจะประกอบอาชญากรรมซ้ำอีกเมื่อมีโอกาส โดยไม่คำนึงถึงผลที่เกิดขึ้นนั้นจะเป็นอย่างไร ดำรงชีวิตอยู่ด้วยการเสพยาเสพติดหรือจำหน่ายยาเสพติดเล็กไม่ได้เวลาต้องโทษก็แสวงทำตัวดีเล่นละครตบตา พอพ้นโทษแล้วก็ทำผิดอีก จึงเรียกว่าอาชญากรติดนิสัยหรือกระทำความผิดซ้ำไม่เข็ดหลาบ อาชญากรประเภทนี้มีร่างกายและจิตใจเป็นปกติมาตั้งแต่แรกไม่มีลักษณะที่แสดงว่าผิดปกติ แต่กลับพบว่าสิ่งที่ผลักดันให้กลายเป็นอาชญากรเกิดจากความบกพร่องทางร่างกายและจิตใจในภายหลัง อาจเกิดจากความจำเป็นจากเหตุการณ์บางอย่างบีบบังคับให้ค่อย ๆ ประพฤติผิดไปทีละน้อย ๆ โดยมากมักเกิดขึ้นในวัยเด็ก เมื่อกระทำความผิดหลายหน เกิดความเคยชิน ทำให้บุคลิกภาพของตนเองได้เปลี่ยนไปกลายเป็นชีวิตของอาชญากรอย่างสมบูรณ์แต่เยาว์วัย อาชญากรประเภทนี้บางคนมาจากตระกูลที่ดี มีการศึกษา แต่ไปคบค้าสมาคมกับพวกมิจฉาชีพหรืออาจเป็นเพราะความฟุ่มเฟือยในการใช้จ่ายของตนเอง จึงเป็นสาเหตุให้เริ่มหารายได้จากการทุจริตมาใช้จ่ายจนเคยตัว นานเข้าก็เลยกลายเป็นผู้ร้ายชั้นสูงชำนาญทำการล่อลวงและฉ้อโกงเป็นอาชีพ อาชญากรพวกนี้ มักเป็นคนคิดสุรา ดิตยาเสพติด พวกจรจัดพวกลักเล็กขโมยน้อย เป็นต้น นักทัณฑวิทยาตั้งข้อสังเกตว่า ผู้ที่กระทำความผิดซ้ำถึง 4 ครั้งมักเป็นผู้ที่หากินโดยทุจริตตลอดไป การลงโทษแก่อาชญากรพวกนี้จึงไม่ใช่ว่าเป็นผล เพราะมีความชั่วร้ายฝังอยู่ในบุคลิกภาพ (พงศกร อินธิไชย, 2552)

3.1.2 แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดซ้ำ

หลักการสำคัญเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์มี 3 ประการ คือ การที่บุคคลมีอิสระในการเลือกพฤติกรรมหรือมีเจตจำนงอิสระ การใช้เหตุผลในการตัดสินใจ และการคำนึงถึงผลประโยชน์ที่จะได้รับจากการกระทำสูงสุด ดังนั้นจึงได้นำเสนอการป้องกันอาชญากรรมจะนำมาซึ่งผลเสียมากกว่าผลประโยชน์ที่จะได้รับจากการประกอบอาชญากรรมหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ หากระบบกฎหมายมีบทลงโทษที่รุนแรง รวดเร็ว และสามารถลงโทษผู้กระทำความผิดได้ทุกคน จะส่งผลให้อาชญากรรมของบุคคลในสังคมลดลง (พรชัย ชันดี, 2543)

ปัจจุบันได้มีนักอาชญาวิทยาพัฒนาปรับปรุงทฤษฎีของสำนักอาชญาวิทยาดั้งเดิมขึ้นมาใหม่เป็นจำนวนมาก แต่ทฤษฎีแนวใหม่นี้ยังคงยึดถือหลักการสำคัญเกี่ยวกับพื้นฐานของมนุษย์ 3 ประการดังกล่าวข้างต้น

1) ทฤษฎีป้องกัน (Deterrence Theory) ทฤษฎีนี้เชื่อว่ามนุษย์เป็นสัตว์ประเสริฐ จะกระทำการใด ๆ ต้องมีการคำนึงถึงผลลัพธ์ของการกระทำก่อนที่จะมีพฤติกรรมอันนั้น เราจึงป้องกันบุคคลไม่ให้กระทำผิดได้หากมีกฎหมายที่มีประสิทธิภาพและเหมาะสม ซึ่งหมายรวมถึงมีอัตราโทษรุนแรง ลงโทษอย่างรวดเร็ว และผู้กระทำผิดกฎหมายมีโอกาสถูกจับสูง ซึ่งจะเห็นได้ว่าทฤษฎีนี้เป็นรากฐานในการบัญญัติกฎหมายและเป็นหลักปรัชญาในการบริหารงานยุติธรรมทางอาญาของหลายประเทศ ตัวอย่างเช่น การกำหนดอัตราโทษที่รุนแรงสำหรับอาชญากรรมบางประเภท การเพิ่มกำลังตำรวจเพื่อลดโอกาสในการกระทำผิดกฎหมาย เนื้อหาสาระของทฤษฎีนี้จึงเกี่ยวข้องกับกระบวนการตัดสินใจของบุคคลว่าจะประกอบอาชญากรรมหรือไม่ โดยคำนวณจากโทษที่จะได้รับหากถูกจับกุม กับผลที่คาดหมายว่าจะได้รับจากการกระทำผิดนั้น หากคิดว่าโทษที่จะได้รับเมื่อถูกจับกุมมากกว่าความสุขที่จะได้จากการกระทำผิดบุคคลนั้น ก็จะไม่เลือกไม่ประกอบอาชญากรรมนั้น (พรชัย ชันดี, 2543)

การที่บุคคลประกอบอาชญากรรมเกี่ยวกับยาเสพติดก็เช่นเดียวกัน จะคิดก่อนว่าทำแล้วจะถูกจับหรือไม่ ถ้าเขาคิดว่าได้เงินมาใช้อย่างมีความสุขและไม่น่าจะถูกจับกุม เพราะไม่มีเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือถูกจับแต่โทษไม่รุนแรง หรือทำแล้วได้ผลคุ้มค่า เขาก็เลือกจะทำอาชญากรรมที่เกี่ยวกับยาเสพติด ทฤษฎีนี้จึงทำให้ผู้วิจัยสามารถใช้เป็นหลักอธิบายกระบวนการตัดสินใจของบุคคลที่จะประกอบอาชญากรรมยาเสพติดได้

2) ทฤษฎีประทับตรา (Labeling Theory) การกระทำผิดเกิดขึ้นเพราะสังคมเป็นผู้กำหนดหรือเป็นผู้ประทับตรา การประทับตรานั้นจะเกิดขึ้นเมื่อมีการกระทำผิดครั้งแรก และผู้กระทำผิดได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมและหน่วยงานอื่น ๆ ในสังคม สถาบันเหล่านี้เป็นผู้กำหนดว่าเขามีพฤติกรรมเป็นอาชญากร เมื่อเป็นเช่นนี้ผู้กระทำผิดก็ยอมรับการประทับตราและเริ่มกำหนดทิศทางแห่งความประพฤติของตนเองในอนาคตให้สอดคล้องกับการรับรู้ของสังคม หรืออาจกล่าวได้ว่าการกระทำผิดเกิดขึ้นเพราะปฏิกริยาระหว่างบุคคลกับสังคม (มนตรี บุญนาค 2542)

แชลล (Schrag) ได้สรุปทฤษฎีตราหน้าเพื่อชี้ให้เห็นถึงลักษณะหรือองค์ประกอบของทฤษฎีนี้สรุปได้ 9 ประการ คือ (มนตรี บุญนาค 2542)

- (1) พฤติกรรมอาชญากรไม่มีความชั่วร้ายอยู่ภายใน
- (2) นิยามของพฤติกรรมอาชญากรถูกกำหนดโดยผลประโยชน์ของผู้มีอำนาจในสังคม
- (3) บุคคลกลายเป็นอาชญากรเพราะกระบวนการตราหน้า
- (4) กระบวนการยุติธรรมจัดกลุ่มอาชญากรและกลุ่มที่ไม่ใช่อาชญากรแตกต่างจากข้อมูลในโลกความจริง

(5) ผู้ประกอบอาชญากรรมซึ่งถูกจับกุมมีเพียงเล็กน้อย ส่วนผู้ประกอบอาชญากรรมซึ่งไม่ถูกจับกุมมีจำนวนมาก และมักกระทำผิดมาแล้วไม่น้อยกว่าพวกแรก

(6) การที่บุคคลจะถูกจับกุมหรือไม่ขึ้นอยู่กับบุคลิกลักษณะของบุคคลนั้นไม่ใช่จากฐานความผิด

(7) ความรุนแรงในการลงทัณฑ์ขึ้นอยู่กับบุคลิกภาพของบุคคลเช่นกัน

(8) การวินิจฉัยสั่งการของกระบวนการยุติธรรมขึ้นอยู่กับแบบฝังในความคิดของบุคคลทั่วไปเกี่ยวกับผู้กระทำผิด

(9) เมื่อใดก็ตามที่บุคคลถูกตราหน้าจากสังคมว่าเป็นผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน บุคคลนั้นจะตกอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถกอบกู้ภาพพจน์ของตน ในฐานะพลเมืองดึกดำบรรพ์มา

การที่บุคคลได้ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดในคดีค้ายาเสพติดและถูกศาลพิพากษาให้ลงโทษจำคุก ถือได้ว่าบุคคลนั้นได้ถูกสังคมประทับตราว่าเป็นผู้กระทำผิดและเมื่อพ้นโทษออกมาแล้ว ก็มักจะไม่ได้รับการยอมรับและความไว้วางใจจากสังคม ทำให้บุคคลนั้นมีพฤติกรรมแสดงออกและประพฤติไปในทางที่ผิดเพื่อให้เป็นไปตามที่สังคมได้กำหนดจากการประทับตราอันเป็นสาเหตุของการกระทำผิดซ้ำ (นิพนธ์ จำเริญพันธุ์ 2551)

ในทฤษฎีดังกล่าวนี้เชื่อว่าการกระทำผิดที่เกิดขึ้นเพราะสังคมเป็นผู้กำหนดหรือเป็นผู้ประทับตรา การประทับตรานั้นจะเกิดขึ้นเมื่อมีการกระทำผิดครั้งแรก และผู้กระทำผิดได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม และหน่วยงานอื่น ๆ ในสังคม สถาบันเหล่านี้เป็นผู้กำหนดว่าเขามีพฤติกรรมเป็นอาชญากร เมื่อเป็นเช่นนี้ผู้กระทำผิดก็ยอมรับการประทับตราและเริ่มต้นกำหนดทิศทางความประพฤติของตนในอนาคตให้สอดคล้องกับการรับรู้ของสังคม กล่าวคือ การกระทำผิดเกิดขึ้นเพราะปฏิกิริยาระหว่างบุคคลในสังคม หากกล่าวถึงเรื่องของความเกี่ยวพันทฤษฎีประทับตราจะมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขัง เพราะเมื่อผู้ต้องขังถูกจับในการกระทำผิดครั้งแรกแล้ว หลังจากนั้นก็ถูกกระบวนการยุติธรรมตัดสินว่าเป็นการกระทำผิดจริงและต้องเข้ารับโทษซึ่งถือเป็นการประทับตราแล้ว ภายหลังจากพ้นโทษสังคมกลับไม่ให้การยอมรับ แม้ว่าจะได้ผ่านกระบวนการแก้ไขพฤติกรรมนิสัยเรียบร้อยแล้ว จากกรมราชทัณฑ์ หรือหน่วยงานที่มีหน้าที่โดยตรงในการแก้ไข พื้นฟูตลอดจนพัฒนาพฤติกรรมของผู้กระทำผิดทำให้มีพฤติกรรมที่ดีขึ้นกว่าเดิม (พรชัย ชันดี, 2543)

ดังนั้นการที่สังคมไม่ยอมรับจึงเป็นอีกเหตุผลที่สนับสนุนให้ผู้ต้องขังกลับไปกระทำผิดซ้ำอีก โดยเฉพาะผู้ต้องขังคดียาเสพติดที่มีปัจจัยชักจูงหลายด้านที่ส่งเสริมให้เกิดการกระทำผิดซ้ำขึ้นอีก ทฤษฎีประทับตรามีความสัมพันธ์ต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขัง เพราะเมื่อผู้กระทำผิดถูกจับกุมในความผิดแรกแล้ว หลังจากนั้นผู้กระทำผิดก็ต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับ

กับกระบวนการยุติธรรม ซึ่งเป็นผู้ตัดสินว่ามีความผิดจริงหรือไม่ หากผิดจริงก็ได้รับการลงโทษตามกฎหมาย นั่นคือการที่ผู้กระทำผิดได้ถูกประทัບตราแล้ว และเมื่อได้รับการพ้นโทษแล้วตั้งคม มักจะไม่เชื่อถ้อและไม่ไว้ใจ ถึงแม้ว่าจะได้รับการอบรมแก้ไขพฤติกรรมจากราชทัณฑ์มาแล้วก็ตาม บุคคลเหล่านี้ก็จะหวนกลับไปกระทำผิดซ้ำดังเดิมอย่างมีอาจรัฐจับ โดยเฉพาะคดียาเสพติดจะมีผู้กระทำผิดซ้ำ ๆ มากกว่าคดีอื่น ๆ

3) ทฤษฎีการเลียนแบบ (Theory of Imitation)

ของ กาเบรียล ทาร์ต ได้เสนอแนวคิดด้านจิตวิทยาที่เกี่ยวกับการเลียนแบบ (จำเนียร ชุณหโสภาค, 2551) โดยกฎของการเลียนแบบที่จะปรากฏในงานวิจัยนี้มี 3 ประการคือ ประการที่ 1 คนที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกัน จะมีการเลียนแบบพฤติกรรมกัน ประการที่ 2 การเลียนแบบมีแนวโน้มจะแพร่จากสิ่งที่มีมากกว่าสู่สิ่งที่มีน้อยกว่า อาจกล่าวอีกนัยหนึ่งว่าบุคคลจะเลียนแบบผู้ที่มีสถานะเหนือกว่าตน เช่น ลูกเลียนแบบบิดามารดา ลูกน้องเลียนแบบเจ้านาย เป็นต้น และประการที่ 3 มีการแทรกแซงแทนพฤติกรรม โดยชี้ว่าการมีพฤติกรรมใหม่จะแทนที่ พฤติกรรมเก่า เช่น นายกล้าหาญ ปกติมักจะสูบบุหรี่เพียงอย่างเดียว ต่อมาเข้ามาอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่เสพยาบ้า นายกล้าหาญจึงทั้งสูบบุหรี่และเสพยาบ้า หรือแต่เดิมมีพฤติกรรมลักเล็กขโมยน้อย ต่อมาถูกจับและติดคุก เมื่อพ้นโทษออกมากลับไปป่ป่เล่นทรัพย์แทนซึ่งเป็นพฤติกรรมการทำความผิดที่เพิ่มขึ้น

4) ทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่าง (Different Association Theory)

เอ็ดวิน เอช ซัทเทอร์แลนด์ (Edwin H.Sutherland) ได้อธิบายพฤติกรรมของกลุ่มอาชญากรมืออาชีพ (Career Criminal) เช่น อาชญากรปกขาว และหัวขโมยมืออาชีพ การกระทำผิดจากการเรียนรู้ทางสังคม การเรียนรู้ทักษะ (Skill) และแรงจูงใจซึ่งเป็นผลจากการติดต่อสัมพันธ์กับคนที่เป็นอาชญากร จึงได้เรียนรู้ค่านิยม ทัศนคติ และรูปแบบของการประกอบอาชญากรรม หลักการของทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่าง มีดังนี้ (นวลจันทร์ ทัศนชัยกุล, 2541)

(1) พฤติกรรมอาชญากรรมเกิดจากการเรียนรู้ เช่นเดียวกับการเรียนรู้พฤติกรรมปกติ

(2) พฤติกรรมอาชญากรรม เกิดจากการเรียนรู้ในการมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันละกัน และเกิดในกลุ่มที่มีความสนิทสนมกัน เช่น ครอบครัวและเพื่อน

(3) การเรียนรู้พฤติกรรมอาชญากรรม รวมถึงการเรียนรู้เทคนิคการประกอบอาชญากรรมด้วย บางครั้งยากบางครั้งง่าย

(4) แนวทางเฉพาะของแรงจูงใจและแรงผลักดันจะเรียนรู้จากการรับรู้หลายด้านเกี่ยวกับข้อกฎหมายที่เลือกปฏิบัติตามและข้อกฎหมายที่จะละเมิด เพราะปฏิกิริยาการรับรู้หลายด้านเกี่ยวกับกฎหมายและสังคมไม่ได้เป็นรูปแบบเดียวกันทั่วไป จึงเกิดความขัดแย้งระหว่างทัศนคติของสังคมและบรรทัดฐานทางวัฒนธรรมของสังคม

(5) การที่คนกลายเป็นอาชญากรรมเพราะเห็นผลจากการกระทำผิดทำให้เขาพอใจ

(6) บุคคลกลับกลายเป็นผู้กระทำความผิด เพราะการนิยามความหมายในทางที่พอใจฝ่าฝืนกฎหมายมีมากกว่าการนิยามความหมายในทางที่ไม่พอใจจะฝ่าฝืนกฎหมาย

(7) ผลต่างของการสมาคมอาจจะแตกต่างกันด้านความถี่ ระยะเวลาลำดับความสำคัญ และความแรง หมายความว่า การติดต่อสมาคมกับพฤติกรรมอาชญาและพฤติกรรมต่อต้านมีความแตกต่างกันดังกล่าวขึ้นอยู่กับความถี่ ระยะเวลา ลำดับความสำคัญอันหมายถึงพัฒนาการตั้งแต่เด็กและคงทนถึงตลอดชีวิต

(8) กระบวนการเรียนรู้การกระทำความผิดโดยการติดต่อสมาคมกับแบบแผนอาชญากรรมและการต่อต้านอาชญากรรมจะเกี่ยวข้องกับการเรียนรู้เกิดการเรียนรู้การกระทำผิดไม่จำกัดเฉพาะการเรียนแบบเท่านั้น

แม้ว่าพฤติกรรมอาชญากรรมแสดงให้เห็นถึงความต้องการและค่านิยมทั่วไป แต่ไม่ได้แปลว่าค่านิยมและความต้องการของอาชญากรต้องแตกต่างจากคนทั่วไป เพราะอาชญากรและคนทั่วไปต่างก็มีความต้องการและค่านิยมที่ต่างกัน

5) ทฤษฎีความผูกพันทางสังคม (Social Bond Theory)

ทฤษฎีควบคุมที่ได้รับการยอมรับมากที่สุดในการอาชญาวิทยา คือ ทฤษฎีความผูกพันทางสังคมของทราวิส เฮอร์ชี (Travis Herschi) กล่าวว่า ไม่มีความจำเป็นต้องอธิบายแรงจูงใจหรือแรงกระตุ้นของพฤติกรรมอาชญากรรม เนื่องจากมนุษย์เป็นสัตว์โลกที่มีความสามารถโดยธรรมชาติที่จะประกอบอาชญากรรมอยู่แล้ว โดยมีใจความสำคัญว่า บุคคลที่มีความผูกพันกับองค์กรหรือกลุ่มในสังคม เช่น ครอบครัว โรงเรียน และเพื่อนฝูง มักจะมีแนวโน้มที่จะไม่ประกอบอาชญากรรม หลักการสำคัญของทฤษฎีนี้ คือ พันธะทางสังคมหรือความผูกพันทางสังคม (Social Bond) ที่ได้แบ่งออกเป็น 4 ประเภท คือ ความผูกพัน (Attachment) ข้อผูกมัด (Commitment) การเข้าร่วม (Involvement) และความเชื่อ (Belief) ทฤษฎีนี้มีสมมติฐาน

ว่า “บุคคลที่มีความผูกพันทางสังคมน้อยจะมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมอาชญากรรม” องค์ประกอบของความผูกพันทางสังคมมี 4 ประการ คือ (ศุภกานดา สุขศรีวงษ์, 2550)

ประการที่ 1 ความผูกพัน (Attachment) คือ การที่บุคคลมีความผูกพันหรือความรักใคร่กับบุคคลอื่นหรือมีความสนใจกับความรู้สึกรักใคร่ของบุคคลอื่น ซึ่งความผูกพันนี้เป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญที่สุดที่จะทำให้บุคคลมีพัฒนาการการยอมรับค่านิยมและบรรทัดฐานของสังคม ส่งผลให้บุคคลสร้างความรู้สึกรักใคร่ที่จะควบคุมตนเองให้เป็นบุคคลที่ดีในสังคม ดังนั้นความผูกพันจึงเป็นองค์ประกอบด้านอารมณ์หรือด้านความรักของพันธะหรือสัญญาผูกมัดที่บุคคลมีต่อสังคม ดังนั้นการยอมรับบรรทัดฐานของสังคมและการพัฒนาความรู้สึกรักใคร่ชอบชั้วดี ขึ้นอยู่กับความผูกพันซึ่งครอบครัว โรงเรียน และเพื่อน ๆ เป็นสถาบันทางสังคมที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งทำให้เกิดความผูกพันกันในสังคม

ประการที่ 2 ข้อผูกมัด (Commitment) คือ การที่บุคคลผูกมัดกับการดำเนินชีวิตตามทำนองคลองธรรมของสังคม ศึกษาเล่าเรียนเพื่อที่จะประกอบอาชีพสุจริต และเพื่อที่จะได้ประสบความสำเร็จในชีวิต ซึ่งจะส่งผลให้บุคคลไม่อยากกระทำผิดกฎหมาย เนื่องจากจะเป็นการเสี่ยงต่อการสูญเสียความสำเร็จในชีวิต ดังนั้นข้อผูกมัดจึงเป็นองค์ประกอบด้านความมีเหตุผลของพันธะหรือสัญญาผูกมัดที่บุคคลมีต่อสังคม ดังนั้นคนที่ผูกมัดกับการดำเนินชีวิตตามรูปแบบของสังคม การเรียนหนังสือให้สูง ๆ เพื่อที่จะประกอบอาชีพที่ดี มีความสำเร็จในอนาคต ทำให้คนไม่อยากทำผิดกฎหมาย เพราะการกระทำผิดกฎหมายจะทำลายโอกาสของความสำเร็จในชีวิต ดังนั้นข้อผูกมัดจึงเป็นส่วนหนึ่งที่ควบคุมพฤติกรรม การเกิดอาชญากรรม

ประการที่ 3 การเข้าร่วมหรือการมีส่วนร่วมเกี่ยวข้อง (Involvement) คือ การที่บุคคลได้เข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของสังคมเป็นเหตุให้บุคคลถูกจำกัดเวลาที่จะไปประกอบอาชญากรรม เนื่องจากเวลาส่วนมากได้ถูกใช้ไปกับกิจกรรมของสังคม ดังนั้นการเข้าร่วมจึงเป็นองค์ประกอบด้านกิจกรรมของพันธะหรือสัญญาผูกมัดที่มีต่อสังคม ดังนั้นการทำกิจกรรมต่าง ๆ ของสังคมทำให้เหลือเวลาน้อยที่จะคิดประกอบอาชญากรรม เพราะเวลาส่วนใหญ่ถูกใช้ไปกับการทำกิจกรรมต่าง ๆ ของสังคมนั่นเอง

ประการที่ 4 ความเชื่อ (Belief) คือ ระดับของความเชื่อถือที่บุคคลมีต่อค่านิยมและบรรทัดฐานของสังคม หากบุคคลมีระดับความเชื่อต่อค่านิยมและบรรทัดฐานในสังคมสูง ก็จะมีแนวโน้มที่จะไม่กระทำผิดกฎระเบียบของสังคม ดังนั้นความเชื่อจึงเป็นองค์ประกอบด้านจริยธรรมของพันธะหรือสัญญาผูกมัดที่บุคคลมีต่อสังคม ดังนั้นคนที่อาศัยในพื้นที่เดียวกัน

จะมีความเชื่อที่เหมือนกัน ความรู้สึกต่อบรรทัดฐานและค่านิยมเหมือนกัน คนเหล่านี้จะไม่ประกอบอาชญากรรมในทางกลับกันจะมีศีลธรรมและจริยธรรมที่ดีงาม

6) ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalytic Theory)

ฟรอยด์ (Freud) เสนอทฤษฎีจิตวิเคราะห์เชื่อว่าการประกอบอาชญากรรมเป็นการแสดงออกของสัญชาตญาณที่ขาดการควบคุม โดยแบ่งบุคลิกภาพของมนุษย์ออกเป็นสามส่วนซึ่งการขัดแย้งกันระหว่างส่วนต่าง ๆ จะก่อให้เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนหรือประกอบอาชญากรรมได้โดยง่าย (สุดสงวน สุธีสร, 2541)

ส่วนที่หนึ่งของบุคลิกภาพเป็นขั้นพื้นฐานที่ต่ำสุดเรียกว่า “Id” เป็นลักษณะของสัญชาตญาณที่ฝังลึกเป็นบุคลิกภาพของมนุษย์ มีที่มาจากแรงผลักดันทางชีววิทยาเป็นองค์ประกอบติดตัวมาตั้งแต่แรกเกิด ซึ่งองค์ประกอบนี้จะช่วยให้รู้จักช่วยเหลือตนเองภายหลังการเกิดและถือเป็นจุดเริ่มต้นของจิตใต้สำนึกที่มีต่อสภาพต่าง ๆ รอบ ๆ ตัว อันจะมีส่วนช่วยในการปรับปรุงตัวเพื่อรับทราบหรือสำนึกในข้อเท็จจริงต่าง ๆ ในโลกมนุษย์ นับว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างตนเองกับสิ่งแวดล้อมและจะเป็นฝ่ายกำหนดการปฏิบัติต่อสภาพแวดล้อมเพื่อสนองความต้องการของตนเอง (สุดสงวน สุธีสร, 2541)

Id เป็นโครงสร้างทางจิตใจขั้นพื้นฐาน มีลักษณะสัญชาตญาณที่ฝังลึก เป็นบุคลิกภาพของมนุษย์ที่มาจากแรงผลักดันทางชีววิทยา Id เป็นสภาพจิตใจที่ยังไม่ขัดเกล่าอย่างใดเลย เป็นความคิดความต้องการแรกเริ่มและสำคัญในชีวิต เช่น ความต้องการอาหาร ความต้องการทางเพศ id เป็นองค์ประกอบที่ติดมาตั้งแต่เกิด ซึ่งองค์ประกอบนี้จะช่วยให้เด็กรู้จักช่วยเหลือตัวเองภายหลังการเกิด และถือเป็นจุดเริ่มต้นของจิตใต้สำนึกที่มีต่อสภาพต่าง ๆ ที่อยู่รอบ ๆ ตัว (นวลจันทร์ ทศนชัยกุล, 2541)

ส่วนประกอบที่สองของบุคลิกภาพคือ “Ego” เป็นองค์ประกอบที่ได้รับการพัฒนา มาจาก Id เมื่อผ่านการเรียนรู้ถึงความแตกต่างระหว่างตนเองกับสิ่งแวดล้อม แล้ว Ego จะเป็นเครื่องมืออันสำคัญยิ่งของ Id ที่นำมาใช้เพื่อแสวงหาความพอใจจากความต้องการ ในภาวะเช่นนี้ Ego ยังมีได้รับการปรุงแต่งทางสังคม ความสัมพันธ์ระหว่าง Id กับ Ego ในระยะนี้ จะเห็นได้จากลักษณะของเด็กภายหลังแรกเกิดจนถึงอายุ 1 หรือ 2 ขวบ ที่มีความต้องการในสิ่งใด จะพยายามให้ได้มาซึ่งสิ่งนั้นทันทีโดยการแย่งชิง หรืออุกกระชาก ความสัมพันธ์ระหว่างเด็กกับบุคคลอื่นยังขาดการขัดเกลาและขาดความรับผิดชอบในสิ่งที่ตนต้องการ ความประพฤติของเด็กในช่วงอายุระหว่างนี้ย่อมไม่แตกต่างกับพฤติกรรมของอาชญากร แต่ความประพฤติของเด็กจะเป็นอยู่เช่นว่านี้ เพียงชั่วระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งต่อมาเด็กได้รับการเรียนรู้ว่า การปฏิบัติตน

Ego เพื่อสนองต่อความต้องการของตน Id ได้รับการขัดขวางจากผู้ใหญ่หรือผู้มีความปรารถนาดี ประสพการณ์ที่เด็กได้รับการลงโทษ การอบรมสั่งสอน ทำให้เด็กเรียนรู้ว่าอะไรเป็นสิ่งที่ดี ที่ควรจะทำและอะไรเป็นสิ่งที่เลวที่ควรจะละเว้น การปฏิบัติตัวของเด็กจะได้รับการพัฒนา เพื่อให้เหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการของสังคม แต่ในช่วงของการพัฒนานี้เอง จะก่อให้เกิดความขัดแย้งและความลังเลใจ ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นเป็นข้อขัดแย้งระหว่าง วัตถุประสงค์ที่แท้จริง (Objective Reality) ของ Id กับสภาพข้อเท็จจริงของสังคม (Social Reality) บุคลิกลักษณะของมนุษย์ในระยะนี้ จึงอยู่ในขั้นวิกฤติ กล่าวคือจะต้องตัดสินใจว่าจะยอมรับ กฎเกณฑ์ของสังคมและปฏิบัติตนตามเกณฑ์นั้น หรือจะปฏิเสธต่อกฎเกณฑ์ดังกล่าว และดำเนินตามความปรารถนาของ Id ถ้า Ego ยอมรับกฎเกณฑ์ทางสังคม ซึ่งโดยปกติแล้ว จะยอมรับเพราะสภาพความมีสติหรือความรู้สึกรู้จักคิด (Consciousness) Ego ก็จะพัฒนา ไปสู่ส่วนประกอบส่วนที่สามของบุคลิกภาพ (สุดสงวน สุธีสร, 2541)

Ego เป็นส่วนประกอบที่สองของบุคลิกภาพเป็นองค์ประกอบที่ได้รับการพัฒนา มาจาก Id เมื่อผ่านการเรียนรู้ถึงความแตกต่างระหว่างตนเองและสิ่งแวดล้อม แล้ว Ego จะเป็นเครื่องมือสำคัญของ Id ที่จะนำมาใช้เพื่อแสวงหาความต้องการในภาวะเช่นนี้ Ego ยังไม่ได้ ประุ่งแต่งทางสังคม จิตใจขั้นนี้เริ่มรู้จักเข้าใจอะไรมากขึ้น เริ่มรู้จักตนเอง รู้จักภาวะที่เป็นความจริง เหตุการณ์บุคคลและสถานที่เริ่มมีความรู้สึกที่มีความสัมพันธ์กับสิ่งต่าง ๆ ในความเป็นจริง (นวลจันทร์ ทัศนชัยกุล, 2541)

ส่วนประกอบที่สามของบุคลิกภาพ เรียกว่า “Super Ego” ได้กำหนดขึ้นเป็นเครื่องมือ เพื่อรับกับสภาพความต้องการของสังคม เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการปฏิบัติให้สอดคล้องกับกฎเกณฑ์ ต่าง ๆ ทางสังคม ส่วนประกอบของบุคลิกภาพประเภทนี้ Super Ego จะทำให้ Ego ยอมรับกฎเกณฑ์ ต่าง ๆ ทางสังคมอย่างไม่มีเงื่อนไข การตอบสนองของ Ego ต่อสภาพแวดล้อมในลักษณะดังกล่าว เกิดขึ้นเพราะหลักขันติธรรมซึ่งได้รับการอบรมเลี้ยงดู โดยผ่านขบวนการของการเรียนรู้จนสามารถ ละทิ้งนายเก่า คือ Id และจะเป็นทาสต่อนายใหม่คือ Super Ego กล่าวคือจะไม่ปฏิบัติตาม ความต้องการของ Id อีกต่อไป ซึ่งกลไกที่เกิดขึ้นจากการที่ Ego ไม่ยอมรับฟังคำเรียกร้องของ Id นี้ เรียกว่าความกดดัน (Repression) แต่อย่างไรก็ตามกลไกนี้ไม่สามารถที่จะกำจัด Id ให้หมดไปได้ เพียงแต่ช่วย Ego ให้หลบเลี่ยงการควบคุมของ Id เท่านั้น (สุดสงวน สุธีสร, 2541)

Super Ego เป็นภาวะจิตใจขั้นสูงสุดมีการขัดเกลาพัฒนาด้วยการที่คน ๆ นั้น ได้รับอิทธิพลจากศีลธรรม ศาสนา การคำนึงถึงความผิดบาป การยึดมั่นในจารีตประเพณี กฎเกณฑ์ ของสังคม รวมถึงประสพการณ์ที่เคยได้รับ การอบรมสั่งสอนทำให้ได้เรียนรู้ว่า อะไรเป็นสิ่งที่ดี ที่ควรกระทำและอะไรที่ควรละเว้นไม่ปฏิบัติ (นวลจันทร์ ทัศนชัยกุล, 2541)

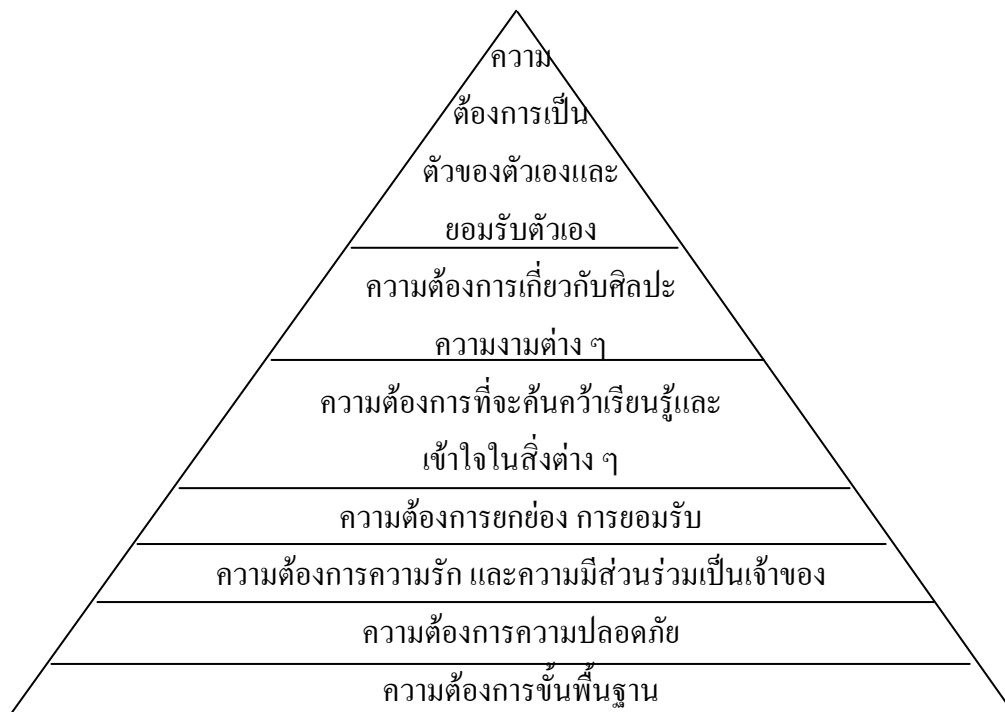
การใช้ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของฟรอยด์ สามารถอธิบายได้ว่า ถ้าคนเราพบกับเหตุการณ์สภาพแวดล้อมหรือเมื่อมีสิ่งเร้าต่าง ๆ มากกระตุ้นให้เกิดความต้องการอย่างใดอย่างหนึ่งสุดแล้วแต่กรณีจิตใจจะเกิดความขัดแย้งสองอย่างคือ การกระทำที่ถูกและการกระทำในสิ่งที่ผิดถ้าบุคคลใดมีภาวะจิตใจก่อนไปในทาง Super Ego สูงกว่า Id และ Ego บุคคลนั้นก็จะไม่กระทำความผิดสามารถเอาชนะใจในตัวเองได้ไม่โน้มต่ำ ส่วนประกอบของบุคลิกภาพทั้งสามส่วนนี้เป็นส่วนประกอบที่สำคัญของมนุษย์ในบุคลิกปกติ ส่วนประกอบทั้งสามจะมีความสัมพันธ์กันอย่างสมดุล การขัดแย้งที่เกิดขึ้นเป็นต้นว่า Ego ไม่สามารถพัฒนาหรือปรับให้เข้ากับ Super Ego ได้ อีกทั้งพฤติกรรมตามความต้องการของ Id ไม่สามารถควบคุมได้หรือถูกควบคุมมากเกินไปนั้น อาจจะเป็นเหตุให้บุคคลนั้นกลายสภาพเป็นอาชญากรได้

7) ทฤษฎีความต้องการ (Theory Of Needs)

โดยทั่วไปทฤษฎีทางจิตวิทยาจะกล่าวถึงแรงจูงใจ บุคลิกภาพ ความเครียด ความรู้สึก ขัดแย้งอารมณ์ ความไม่สมปรารถนาว่าเป็นพื้นฐานในการกระทำความผิดของคน จากทฤษฎีทางจิตวิทยา แยกให้เห็น 2 ประเด็น คือ ทฤษฎีทางจิตวิทยาจะเน้นลักษณะเฉพาะของบุคคลมากกว่า พิจารณากลุ่มบุคคลและทฤษฎีทางจิตวิเคราะห์ จะพิจารณาในเรื่องของจิตใต้สำนึก ที่มีส่วนผลักดันให้เกิดอาชญากรรม ทั้ง 2 ทฤษฎีนี้จะกล่าวถึงสาเหตุที่บุคคลกระทำผิดต่างกัน

ทฤษฎีความต้องการ (Theory Of Needs) ซึ่งมาสโลว์ (Abraham Maslow) ได้เสนอไว้ โดยเขาได้สร้างลำดับความต้องการมนุษย์ซึ่งเริ่มจากความต้องการพื้นฐานทางร่างกายขึ้นไป ถึงขั้นสูงสุด แบ่งชั้นความต้องการของมนุษย์เป็น 7 ระดับ โดยเริ่มจากการสนองความต้องการทางด้านร่างกายไปสู่จุดยอด คือ ความต้องการที่จะยอมรับตัวเอง

ภาพที่ 1 ลำดับขั้นความต้องการของ Maslow

ที่มา : Abraham Maslow ค.ศ.1970 (สาวิตตรี ไพฑูรย์ 2533)

ตามแนวความคิดของมาสโลว์ สามารถนำมาอธิบายสาเหตุของการกระทำผิดได้ คือ คนเราต้องการที่จะตอบสนองความต้องการในแต่ละขั้นตอนของตัวเอง แต่เมื่อไม่สามารถบรรลุต่อความต้องการของตัวเองโดยวิถีทางที่สังคมยอมรับได้ เขาจึงตอบสนองความต้องการของตนโดยไม่ยึดหลักวิถีทางที่สังคมยอมรับได้ เขาจึงตอบสนองความต้องการของตน โดยไม่ยึดหลักวิถีทางที่สังคมยอมรับได้ คือการละเมิดกฎหมาย (สาวิตตรี ไพฑูรย์, 2533)

นอกจากนี้แนวคิดทางจิตวิเคราะห์ยังได้พูดถึงการกระทำผิดของคนเรานั้น เกิดขึ้นจากสภาวะทางจิตใจเป็นสำคัญอีกด้วย กล่าวคือภาวะจิตใจทำให้มีผลต่อการกระทำหรือพฤติกรรมต่าง ๆ คนเราทุกคนจะทำอะไรลงไปย่อมแล้วแต่การสั่งการของจิตใจ ดังนั้นภาวะจิตใจจึงเป็นตัวการที่ทำให้มนุษย์ทำในสิ่งที่ผิดหรือถูก

3.1.3 สาเหตุของการกระทำผิดซ้ำ

อาชญากรรมจะไม่สามารถลดลงได้ในปัจจุบัน สาเหตุมาจากผู้ต้องขังที่ได้กระทำผิดซ้ำ อาชญากรบางคนได้กระทำผิดมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การกระทำผิดซ้ำ

คดีอาชญากรรม แม้ว่าหน่วยงานภาครัฐจะพยายามเร่งดำเนินการหาวิธีป้องกัน และแก้ไขปัญหาอาชญากรรม โดยใช้กลวิธีทุกรูปแบบเพื่อให้ปัญหาอาชญากรรมลดลงแล้วก็ตาม แต่ในความเป็นจริงที่ปรากฏปริมาณของการก่ออาชญากรรมกลับเพิ่มสูงขึ้นจนน่าตกใจ และเป็นที่น่าให้ความสนใจเป็นอย่างมากเกี่ยวกับการที่บุคคลกระทำความผิดได้เข้าสู่กระบวนการยุติธรรม โดยได้รับการจำคุกมาระยะหนึ่งซึ่งผ่านการอบรม บำบัด แก้ไข พื้นฟูทางด้านจิตใจ ตลอดจนได้รับการฝึกวิชาชีพตามหลักทฤษฎีทฤษฎีสมัยใหม่มาแล้วก็น่าจะดำเนินชีวิตอย่างปกติสุขในสังคมได้ แต่ข้อเท็จจริงแล้วยังมีผู้ต้องขังอีกจำนวนไม่น้อยต้องหวนกลับไปกระทำผิดซ้ำอีก ซึ่งผลสำเร็จของงานราชทัณฑ์คือการทำให้ผู้ต้องขังที่พ้นโทษไม่กลับไปกระทำผิดซ้ำอีก (นิพนธ์ จำเนียรพันธุ์, 2551) ในด้านรูปแบบและวิธีการที่สลับซับซ้อนยิ่งขึ้น จะเห็นได้จากจำนวนผู้ต้องขังที่สูงเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เกินความจุของเรือนจำต่าง ๆ ในสังกัดกรมราชทัณฑ์ กระทรวงยุติธรรม ที่จะรองรับได้ ผลที่ตามมาคือปัญหาด้านการจัดการดูแลและควบคุมเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยภายในเรือนจำ เจ้าหน้าที่เรือนจำไม่สามารถดำเนินการควบคุมแก้ไข พื้นฟูพัฒนา ปรับปรุงบุคลิกภาพ พฤติกรรมและสวัสดิการต่าง ๆ กับผู้ต้องขังได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในขณะที่มีอัตรากำลังเจ้าหน้าที่เท่าเดิม และงบประมาณที่ได้รับมาอย่างจำกัด ทำให้ไม่เกิดประสิทธิผลเท่าที่ควร

กระแสพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว “หากอบรมผู้ต้องขังให้ประพฤติดีขึ้นไม่ได้ พ้นโทษออกไป กลับไปเป็นคนอันธพาลเป็นภัยต่อสังคมอีก” ผลสำเร็จงานราชทัณฑ์ คือการทำให้ผู้ต้องขังที่พ้นโทษไม่กลับไปกระทำผิดซ้ำอีก กรมราชทัณฑ์เรือนจำควรพิจารณาเกี่ยวกับการที่บุคคลกระทำความผิดเข้ามาสู่กระบวนการยุติธรรมแล้ว โดยได้รับโทษจำคุกมาระยะหนึ่งซึ่งผ่านการอบรมบำบัด แก้ไข พื้นฟูทางด้านจิตใจ ตลอดจนได้รับการฝึกวิชาชีพตามหลักทฤษฎีทฤษฎีสมัยใหม่แล้ว เมื่อพ้นโทษออกมาใช้ชีวิตภายนอกเรือนจำก็คงมีการดำเนินชีวิตปกติสุขในสังคม แต่ข้อเท็จจริงแล้วยังมีผู้ต้องขังหวนกลับไปกระทำผิดซ้ำอีกซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความสำเร็จที่มีข้อจำกัด และความเหมาะสมของกลยุทธ์ในการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดของกรมราชทัณฑ์เรือนจำ ว่ามีประสิทธิภาพมากน้อยเพียงใด ปฏิบัติได้ถูกตามหลักวิชาการ และสภาพแวดล้อมตามความเป็นจริงหรือไม่ เพื่อบรรลุผลสำเร็จสูงสุดของกรมราชทัณฑ์ นั่นก็คือผู้ต้องขังเกิดความเข็ดหลาบ จดจำ และกลับตัวเป็นคนดี ไม่หวนกลับมาก่อคดีอาชญากรรมเป็นอาชญากรรมกระทำผิดซ้ำซ้อนอีก การแก้ปัญหาคือการกระทำผิดซ้ำให้ประสบความสำเร็จนั้นจึงต้องทราบถึงสาเหตุของการกระทำผิดของผู้ต้องขังอย่างแน่ชัดเสียก่อน เพื่อนำไปสู่การวางแผนป้องกันแก้ไขและการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดอย่างถูกต้องเหมาะสม ลดและขจัดปัญหาต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้นในอนาคตต่อไปในภายภาคหน้า

3.1.4 ผลของการกระทำผิดซ้ำ

การควบคุมสมาชิกของสังคมให้อยู่ในระเบียบวินัย ไม่ก่อความเดือดร้อนแก่ตนเอง และผู้อื่นนั้น อาจกระทำได้ 2 วิธี คือ การให้รางวัลอย่างหนึ่งและการลงโทษอีกอย่างหนึ่ง การให้รางวัลหมายถึงการให้สิ่งต่าง ๆ ที่ทำให้ผู้รับเกิดความพอใจสำหรับการลงโทษ จะทำให้ผู้ถูกลงโทษเกิดอารมณ์ขุ่นเคืองและต่อต้าน อย่างไรก็ตามในทางปฏิบัติจำเป็นต้องมีการลงโทษ ผู้กระทำผิดตามกฎหมายที่วางไว้ ซึ่งกฎหมายที่วางไว้นั้นอาจมาจากผู้ปกครองที่ได้กำหนดขึ้นเพื่อการปกครอง และไม่ว่าจะเป็นการปกครองในระดับเล็ก เช่น ครอบครัว โรงเรียน ที่ใช้เฉพาะกลุ่มไม่ได้ใช้ โดยทั่วไปหรือในระดับใหญ่ เช่น ประเทศ ที่ใช้โดยทั่วไปกับสมาชิกทุกคนในประเทศ ซึ่งมีอยู่ด้วยกันหลายกฎแต่ที่สำคัญ คือ กฎหมายอาญาซึ่งมีการกำหนดโทษไว้หลายวิธี นับตั้งแต่ความรุนแรงต่ำสุดจนกระทั่งถึงความรุนแรงสูงสุดทั้งนี้เพื่อกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง ที่ทำให้ผู้ที่ได้รับการกระทำต้องประสบผลร้ายเนื่องมาจากการที่ผู้นั้นได้ฝ่าฝืนแนวปฏิบัติ (นิพนธ์ จำเนียรพันธุ์, 2551)

การประกอบอาชญากรรมหรือการกระทำผิดกฎหมายอาญาเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในสังคม ทุกสังคมไม่ว่าสังคมนั้นจะเป็นสังคมเล็กหรือสังคมใหญ่ เพราะย่อมมีสมาชิกในสังคมที่ประพฤติตนในลักษณะที่ฝ่าฝืนกฎ ระเบียบ แบบแผนที่สังคมได้กำหนดไว้ เมื่อสมาชิกคนใดฝ่าฝืน สังคมก็จะลงโทษสมาชิก ส่วนการลงโทษจะเป็นไปในลักษณะใดขึ้นอยู่กับว่าสังคมนั้น มีวัตถุประสงค์ ปรัชญา รูปแบบ และวิธีการในการลงโทษที่กำหนดไว้อย่างไร (พงศกร อินธิไชย, 2552)

บทบัญญัติตามประมวลกฎหมายอาญาเกี่ยวกับการกระทำความผิดซ้ำ ซึ่งใช้อยู่ในประเทศไทยขณะนี้ มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการกระทำความผิดอีก หรือการกระทำความผิดซ้ำของผู้เคยกระทำความผิดมาแล้วเช่นเดียวกัน แต่มุ่งที่จะให้เพิ่มโทษต่อผู้ที่ได้กระทำความผิดซ้ำให้หนักขึ้นไปกว่าโทษที่จะได้รับจริงจากคำพิพากษา โดยถือเสมือนว่าผู้กระทำความผิดไม่เจ็ดหลบจากการที่จะได้รับการลงโทษมาแล้ว ซึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2499 มาตรา 92 บัญญัติว่าผู้ใดต้องคำพิพากษาถึงที่สุด ให้ลงโทษจำคุก หากกระทำความผิดใด ๆ อีกในระหว่างที่ยังจะต้องรับโทษอยู่ก็ดี ภายในเวลา 5 ปี นับแต่วันพ้นโทษก็ดี หากศาลจะพิพากษาลงโทษครั้งหลังถึงจำคุก ก็ให้เพิ่มโทษที่จะลงโทษให้แก่ผู้กระทำความผิดนั้นตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 18 บัญญัติลงโทษไว้ 5 ประเภท คือ โทษประหารชีวิต จำคุก กักขัง ปรับ และริบทรัพย์สิน (นุชนาฏ มุกระ, 2554)

เมื่อมีการกระทำผิดเกิดขึ้นในสังคม สังคมจะต้องหาวิธีการอย่างใดอย่างหนึ่งในการจัดการกับคนที่ทำผิด ละเมิดกฎเกณฑ์ของสังคมเพราะหากสังคมไม่จัดการกับคนที่ทำผิด ก็เท่ากับว่าสังคมยอมรับการกระทำผิดดังกล่าว แต่การที่สังคมจะจัดการกับคนที่ทำผิดอย่างไรนั้น

ขึ้นอยู่กับความเชื่อของสังคมในแต่ละยุคแต่ละสมัยเกี่ยวกับสาเหตุของการกระทำผิดและเหตุผลที่จะต้องจัดการหรือปฏิบัติกับคนที่ทำผิดซึ่งจะเปลี่ยนไปตามยุคตามสมัย ตามสถานการณ์ของแต่ละยุคโดยสังคมแต่ละยุคแต่ละสมัยจะมีจุดเน้นในวัตถุประสงค์และวิธีการที่จะปฏิบัติต่อกันคนที่ทำผิดหรือการลงโทษผู้กระทำผิดที่แตกต่างกันไป อย่างไรก็ตามวัตถุประสงค์ในการปฏิบัติหรือการลงโทษผู้กระทำผิดที่เกิดขึ้นในยุคต่าง ๆ ที่ผ่านมามาจนถึงปัจจุบัน (นัทธิ จิตสว่าง, 2547)

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากที่ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดซ้ำคดียาเสพติดของผู้ต้องขังหญิง ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางสังคม มีงานวิจัยของกรมราชทัณฑ์ (2549) ศึกษาวิจัยเรื่องการเฝ้าระวังผู้ต้องขังคดียาเสพติดมิให้กระทำผิดซ้ำ ผลการศึกษาพบว่าส่วนใหญ่ได้กระทำผิดซ้ำเป็นครั้งที่ 2 ด้านครอบครัวและด้านสภาพแวดล้อม มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำในระดับปานกลาง ด้านสังคมมีผลต่อการกระทำผิดซ้ำในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับสมบุญ มาศประมุข (2547) ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขัง ศึกษาเฉพาะกรณีเรือนจำบางขวาง พบว่าครอบครัวของผู้ต้องขังส่วนใหญ่มีรายได้พอกินพอใช้ ไม่มีเงินเก็บ กระทำคามผิดเพราะความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ฐานะยากจน การกระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่กระทำผิด 2 ครั้ง ในคดียาเสพติดให้โทษ และศิริณา สมนึก (2547) ได้ทำการศึกษาเรื่องการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังหญิงในทัณฑสถานหญิงเชียงใหม่ เพื่อศึกษารูปแบบ เงื่อนไข และปัจจัยของการกระทำผิดซ้ำ ได้ทำการรวบรวมข้อมูล โดยการสัมภาษณ์ การสังเกต แบบมีส่วนร่วมและไม่มีส่วนร่วม ผลการวิจัยพบว่าร้อยละแปดสิบของคดีที่เกี่ยวกับยาเสพติด การกระทำผิดเกือบทั้งหมดเกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพในครอบครัวที่มีผลให้สมาชิกขาดความอบอุ่น ขาดต้นแบบที่ดีในการดำเนินชีวิต มีเพื่อนไม่ดี คบเพื่อนเที่ยวเตร่ ส่วนการกระทำผิดซ้ำ มีรูปแบบที่ไม่แตกต่างจากรูปแบบของการกระทำความผิดครั้งแรก เมื่ออดีตผู้ต้องขังได้รับการปลดปล่อยให้ไปอยู่กับครอบครัว ในระยะแรกอดีตผู้ต้องขังได้พบว่าครอบครัวไม่สามารถให้ความช่วยเหลือได้ สมาชิกในครอบครัวยังแสดงถึงความรังเกียจที่เคียดเคียด ทำให้อดีตผู้ต้องขังเหล่านี้หนีออกจากบ้าน ไปอยู่กับกลุ่มเพื่อนเดิม ๆ ที่เคยคบก่อนติดคุกครั้งแรก ทำให้บุคคลเหล่านี้ หวนกลับมากระทำผิดซ้ำอีก

มานิตย์ มณีนิตย์ (2543) ศึกษาเรื่องปัจจัยทางสังคมกับการกระทำคดียาเสพติดของผู้ต้องขังหญิง ผลการศึกษาพบว่าลักษณะครอบครัว รายได้ของบิดามารดา ผู้มีอำนาจในครอบครัว กลุ่มเพื่อน มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดของผู้ต้องขังหญิง ซึ่งสอดคล้องกับ

กรณีการ มณเฑียร (2544) ศึกษาเรื่องปัจจัยทางครอบครัวที่มีอิทธิพลต่อการกระทำ ความผิดซ้ำของผู้ต้องขังชาย ศึกษาเฉพาะกรณีเรือนจำพิเศษธนบุรี มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงปัจจัยทางด้านความสัมพันธ์ภายในครอบครัวที่เป็นแรงผลักดันให้หวนกลับมากระทำความผิดซ้ำอีก และศึกษาความสัมพันธ์ภายในครอบครัวกับการกระทำ ความผิดซ้ำ พบว่า ปัจจัยทางด้านครอบครัวที่เป็นแรงผลักดันให้หวนกลับมากระทำความผิดซ้ำอีก ได้แก่ ความเอาใจใส่ของพ่อแม่ การใช้เวลาว่างร่วมกัน ประวัติการใช้สารเสพติดในครอบครัว การใช้ความรุนแรงในครอบครัว และเศรษฐกิจของครอบครัว ซึ่งมนตรี บุญนาค (2544) ก็ศึกษาปัจจัยต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิด เรื่องยาเสพติด พบว่าปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรม การกระทำ ความผิด ในคดียาเสพติด ได้แก่ ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวของบิดามารดาไม่ดี การคบเพื่อนที่กระทำความผิดกฎหมายเสพติดหรือจำหน่ายยาเสพติด

สุรพล พูลน้อย (2541) ได้ศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับการกระทำ ความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำจังหวัด เขต 4 และแนวทางพัฒนาผู้กระทำความผิดซ้ำ พบว่าผู้ต้องขังส่วนใหญ่มีความรัก ความเข้าใจกันดีกับสมาชิกในครอบครัว กระทำความผิดครั้งแรกเกี่ยวกับยาเสพติดต้องขังอยู่ในเรือนจำไม่เกิน 1 ปี มีเพื่อนสนิทระหว่างต้องขังสอดคล้องกับสุวรรณ ใจกล่อมเกล้า (2546) ได้ทำการศึกษา เรื่องสาเหตุการกระทำ ความผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำพิเศษธนบุรี พบว่ามีการเรียนรู้พฤติกรรม การกระทำผิดจากเพื่อนมากที่สุด มีฐานะทางครอบครัวค่อนข้างยากจน ก่อนถูกจำคุกจะพักอาศัยอยู่กับบิดามารดาและสนิทสนมกับมารดามากกว่า ขณะเดียวกันสังคม ตัดโต (2541) ได้ศึกษาสาเหตุ ที่ส่งผลต่อพฤติกรรม การใช้ยาบ้าของผู้ต้องขัง ทักษสถาน บำบัดพิเศษกลางพบว่าสัมพันธ์ภาพ ในครอบครัว อิทธิพลเพื่อน การรับรู้ข้อมูลข่าวสารจากสื่อต่าง ๆ ก่อให้เกิดพฤติกรรม ในด้าน การเสพติดและได้มาซึ่งยาบ้า สอดคล้องกับอดิศักดิ์ ศรีเบญจรัตน์ (2540) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำ ความผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติด ศึกษาเฉพาะกรณีเรือนจำกลาง อุบลราชธานี พบว่าผู้ต้องขังได้รับการอบรมเลี้ยงดูในวัยเด็กแบบปล่อยตามสบาย มีบิดามารดา อยู่ด้วยกันตลอด ความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัวรักใคร่ปรองดองกันดี แต่สมบูรณ์ เตชะวงษ์ (2545) ศึกษาเรื่องการกระทำ ความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในคดียาเสพติด ศึกษาเฉพาะกรณีผู้ต้องขัง ทักษสถาน บำบัดพิเศษกลาง พบว่าผู้ต้องขังที่กระทำความผิดซ้ำส่วนใหญ่มีสถานภาพครอบครัว ในวัยเด็ก บิดามารดาจะอยู่ด้วยกันและมีบ้านเป็นของตนเอง มีเพียงส่วนน้อยที่ครอบครัวแตกแยก หรือบิดามารดาเสียชีวิต แสดงให้เห็นว่าสถานะความเป็นอยู่ของครอบครัวไม่ได้เป็นปัจจัยสำคัญ ที่ทำให้มีการกระทำ ความผิดซ้ำเช่นเดียวกับประไพ ชันทองดี (2548) ได้ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยที่สัมพันธ์กับการกระทำ ความผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำ จังหวัดกาญจนบุรี พบว่าปัจจัยด้านความสัมพันธ์ ของครอบครัวไม่มีส่วนสัมพันธ์กับการกระทำผิด

ดั่งที่สงวนใจ สีหะกุลัง (2545) ได้ศึกษาสถานการณ์ของผู้ต้องขังหญิงในประเทศไทย ซึ่งทั้งหมดนั้นมีข้อมูลที่ยืนยันตรงกันว่า ผู้ต้องขังหญิงหลายคนต้องรับภาระเลี้ยงลูกคนเดียว และยังต้องรับภาระเป็นผู้หาเลี้ยงครอบครัวอีกด้วย สภาพครอบครัวขาดความอบอุ่น มีความไว้วางใจต่อสามีว่าจะดูแลครอบครัวได้ดีกว่าจึงยอมรับผิดชอบและยอมติดคุกแทนสามี สุปรีชา วงศ์พุทธา (2543) ได้ศึกษาสุขภาพจิต แรงจูงใจและบุคลิกภาพของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครปฐม พบว่าผู้ต้องขังมีวิธีการดำเนินชีวิตที่ประสบกับความผิดหวังล้มเหลว ทั้งในชีวิตครอบครัวและชีวิตส่วนตัว สัมพันธภาพกับบุคคลในครอบครัวมีลักษณะห่างเหิน ขาดการปรองดองกัน เมื่อพบปัญหา มักใช้วิธีแก้ปัญหาด้วยตนเอง

ในส่วนของปัจจัยด้านบุคลิกภาพในงานวิจัยครั้งนี้ มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของศิริณา สมนึก (2547) ได้ทำการศึกษาเรื่องการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังหญิงในทัณฑสถานหญิงเชียงใหม่ เพื่อศึกษารูปแบบ เงื่อนไข และปัจจัยของการกระทำผิด พบว่าถูกและไม่เห็นคุณค่าของตนเอง ขาดภาวะทางอารมณ์ ทำให้พฤติกรรมที่ตามมาคือ การทดลองใช้ยาเสพติด เกิดความอาฆาตแค้นต่อผู้ที่ทำให้ติดคุกครั้งแรกทำให้ไม่เกรงกลัวที่จะกลับเข้าคุกอีก มีบุคลิกภาพไม่มั่นคง ซึ่งสอดคล้องกับชัยพร บุญเจริญ (2541) ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของผู้ต้องขังหญิงที่เป็นผู้ใช้แรงงาน ศึกษาเฉพาะกรณีเรือนจำกลางจังหวัดสมุทรปราการ พบว่าผู้ต้องขังส่วนใหญ่มีบุคลิกภาพเก็บกด อ่อนไหว จะคิดว่าไม่ได้รับความจริงใจจากสังคม ทำให้ขาดความยับยั้งชั่งใจในการกระทำผิด และ จิตภา พวงเพชร (2541) ได้ทำการศึกษาเรื่องบุคลิกภาพของผู้เสพยาบ้าพบว่าผู้ต้องขังขาดทักษะชีวิตในการหลีกเลี่ยงการเสพยาเสพติด จำเป็นต้องมีการศึกษาถึงบุคลิกภาพของผู้เสพยาบ้าเพื่อใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการวางแผนแก้ไข และป้องกันการแพร่ระบาดของยาบ้า ดังที่สุวรรณ ใจคลองแคล้ว (2546) ได้ทำการศึกษาเรื่องสาเหตุการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำพิเศษธนบุรี พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีบุคลิกภาพแสดงออก (Extraversion) กล่าวคือเป็นผู้ที่มีลักษณะชอบกิจกรรมแสดงออก มีนิสัยก้าวร้าว และหวั่นไหว (Neuroticism) เป็นผู้ที่มีลักษณะตื่นเต็นง่าย คิดมากมีความโน้มเอียงเป็นโรคประสาท และสุปรีชา วงศ์พุทธา (2543) ได้ศึกษาสุขภาพจิต แรงจูงใจและบุคลิกภาพของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครปฐม พบว่าผู้ต้องขังมีการแสดงออกทางอารมณ์ที่หุนหันพลันแล่น ก้าวร้าว ขาดการควบคุม จากแบบทดสอบบุคลิกภาพพบว่า ลักษณะบุคลิกภาพของผู้ต้องขังเป็นหญิงแบบเก็บตัวแนวโน้มประสาท (Introversion Neurotism) ส่วนผู้ต้องขังชายเป็นแบบแสดงตัวแนวโน้มประสาท (Extraversion Neurotism)

ในส่วนของปัจจัยด้านจิตวิทยาในงานวิจัยครั้งนี้ มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของประไพ ชันทองดี (2548) ได้ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยที่สัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำจังหวัดกาญจนบุรี พบว่ามีความเชื่อด้านค่านิยมเกี่ยวกับการกระทำผิด ประกอบกับอยากรู้ อยากลอง ถูกชักชวนจากเพื่อนฝูงมีมาก ทำให้เป็นแรงจูงใจในการหวนกลับมากระทำผิดซ้ำสอดคล้องกับนันทิ จิตสว่าง (2544) ศึกษาเรื่องเส้นทางชีวิตของผู้ต้องขังในคดียาเสพติด พบว่าการใช้ยาเสพติด คือ ความอยากรู้ อยากลอง เพื่อนชักชวน เสพยาเสพติด เพื่อช่วยในการทำงาน และความเข้าใจเกี่ยวกับยาเสพติดที่ไม่ถูกต้อง ช่วยในการทำงานได้ รวมทั้งสภาพแวดล้อมที่เป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการเสพยาเสพติด และสังคม ดัดโล (2541) ได้ศึกษาสาเหตุที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการใช้ยาบ้าของผู้ต้องขัง ทัณฑสถานบำบัดพิเศษกลางพบว่ามีความเชื่อ ความเข้าใจเกี่ยวกับผลของการเสพยาบ้าส่งผลต่อพฤติกรรมการใช้ยา ดังที่สุปรินชา วงศ์พุทธา (2543) ได้ศึกษาสุขภาพจิต แรงจูงใจและบุคลิกภาพของผู้ต้องขังเรือนจำกลางนครปฐม จากการทดสอบทางจิตวิทยาสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง จากการศึกษาพบว่าผู้ต้องขังมีปัญหาสุขภาพจิตที่แสดงออกในลักษณะของความเครียด วิตกกังวล ซึมเศร้า แต่ไม่พบอาการเจ็บป่วยรุนแรงถึงขั้นเป็นโรคจิต และดวงตา ไกรภัสสรพงษ์ (2545) ความผิดปกติทางจิตเวชของผู้ต้องขังศึกษาในเรือนจำเขตกรุงเทพมหานครและเรือนจำกลางบางขวาง ผู้ต้องขังที่ก่อคดียาเสพติดที่ไม่เคยบำบัดรักษาทางจิตเวชในเรือนจำ พบความชุกของโรคจิต ร้อยละ 3.4 โรคซึมเศร้า ร้อยละ 10 โรควิตกกังวลทั่วไปร้อยละ 6.6 โรควิตกกังวล-ซึมเศร้าร้อยละ 4.3 ผู้ต้องขังที่มีความผิดปกติทางจิตเวชควรได้รับการรักษาโดยเร็ว มิเช่นนั้นน่าจะเป็นเหตุส่วนหนึ่งที่ทำให้ผู้ที่มีความเสี่ยงทางจิตเวชดังกล่าวก่อคดีซ้ำ

ธารง ทศนาญชลิ ขนิษฐา บำเพ็ญผล และสาธิตา ใคว์บุญงาม (2541) ศึกษาเรื่องปัญหาสุขภาพจิตของผู้ต้องขัง พบว่าผู้ต้องขังที่เรือนจำกลางนครปฐมจะมีปัญหาสุขภาพจิตแตกต่างจากบุคคลทั่วไป และจะปรากฏความผิดปกติของบุคลิกภาพและอาการทางจิตเวช มีปัญหาด้านอารมณ์และจิตใจ มีบุคลิกภาพแบบต่อต้านสังคม หวาดระแวง ซึมเศร้า มีอาการกลัวแบบไม่มีเหตุผล เป็นลักษณะของอาการทางจิตแบบย้ำคิดย้ำทำ

สรุปได้ว่าจากแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังหญิงคดียาเสพติด มีสาเหตุมาจากปัจจัยต่าง ๆ หลายประการ ถ้าสภาพครอบครัวที่สมบูรณ์ มีความอบอุ่น บุคคลในครอบครัวโดยเฉพาะของบิดามารดาหรือผู้ปกครองที่ไม่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด หรือการเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมชุมชนและการเคารพต่อกฎระเบียบของสังคม จะเป็นการป้องกันไม่ให้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในการเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด การคบเพื่อนเป็นปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งในการเรียนรู้พฤติกรรมที่เบี่ยงเบนชักจูงไปในทางที่ไม่ดีของเพื่อน

ถ้าคบเพื่อนที่ติดยาเสพติดเป็นเวลานาน ๆ จะมีโอกาสเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติดมากกว่า
ผู้ที่ไม่ได้คบเพื่อนดังกล่าวสภาพจิตใจ บุคลิกภาพที่ดูหล่อหลอม การได้รับอิทธิพลจากสื่อบ่อย ๆ
ล้วนเป็นสาเหตุของพฤติกรรมกระทำผิด การยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดได้ทั้งสิ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์หลักที่สำคัญ 2 ประการคือ

1. เพื่อศึกษาลักษณะการกระทำผิดซ้ำคดียาเสพติดของผู้ต้องขังหญิงเรือนจำกลาง นครศรีธรรมราช
2. เพื่อศึกษาสาเหตุการกระทำผิดซ้ำคดียาเสพติดของผู้ต้องขังหญิงเรือนจำกลาง นครศรีธรรมราช

ผลและการวิเคราะห์

การวิจัยในครั้งนี้ได้ดำเนินการวิจัยระหว่างเดือนพฤศจิกายน 2555 - เมษายน 2556 โดยแบ่งการดำเนินการวิจัยออกเป็น 2 ส่วนคือ ส่วนที่ 1 การศึกษาลักษณะของการกระทำผิดซ้ำคดียาเสพติดของผู้ต้องขังหญิงเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช และส่วนที่ 2 การศึกษาสาเหตุการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังหญิงเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

1. การศึกษาลักษณะของการกระทำผิดซ้ำคดียาเสพติดของผู้ต้องขังหญิงเรือนจำกลาง นครศรีธรรมราช

เป็นการศึกษาในประเด็นเกี่ยวกับลักษณะของการกระทำผิดซ้ำของกลุ่มผู้ต้องขังหญิงเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช โดยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกกับผู้ต้องขังหญิงจำนวน 18 คน พร้อมสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการกับเจ้าหน้าที่หรือผู้คุมในเรือนจำ จำนวน 10 คน และวิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อระบุประเด็นหลักหรือข้อความเชิงวิเคราะห์ที่บ่งบอกถึงลักษณะของการกระทำผิดซ้ำให้สอดคล้องกับประเด็นที่ศึกษา แล้วนำมาเขียนเรียบเรียงพรรณนาปรากฏการณ์ที่ศึกษา ได้นำเสนอข้อค้นพบสำคัญซึ่งผลจากการศึกษาปรากฏดังนี้

1) ฐานความผิด

การจำแนกฐานความผิดจากการกระทำผิดซ้ำคดียาเสพติดของผู้ต้องขังหญิงเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ซึ่งกลุ่มผู้ต้องขังหญิงจะเสพและจำหน่ายยาบ้า ยาไอซ์ (น้ำแข็ง) เฮโรอีน เป็นยาเสพติดที่ขอดนิมในหมู่ผู้ต้องขังจากการเก็บข้อมูลสามารถวิเคราะห์ฐานความผิดซ้ำ

ของผู้ต้องขังหญิงเรือนจำกลางนครศรีธรรมราชได้ 3 ฐานความผิดที่ปรากฏคือ ความผิดฐานที่ 1 ฐานเสพ ความผิดฐานที่ 2 ฐานครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย และความผิดฐานที่ 3 ทั้งฐานเสพและฐานครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายควบสองฐานความผิด ซึ่งเป็นฐานความผิดตามที่ระบุในกฎหมาย

1.1) ฐานเสพ ฐานของการกระทำความผิดในลักษณะของการเสพยาเสพติด ที่มีวิธีการนำเสพติดเข้าสู่ภายในร่างกาย ไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ตาม เช่น กิน ดม สูด ฉีด เป็นต้น เมื่อยาเสพติดเข้าสู่ภายในร่างกายแล้ว จะออกฤทธิ์ขึ้นอยู่กับชนิดของยาเสพติดที่เสพเข้าไป ด้วยวิธีต่าง ๆ ส่วนใหญ่ฤทธิ์ของยาเสพติดจะส่งผลกระทบต่อระบบประสาท มีอาการหลอน บางชนิดจะเข้าไปกระตุ้น กด หรือออกฤทธิ์ผสมผสานกัน ทั้งนี้จะแตกต่างกันไปตามชนิดของยาเสพติดที่ใช้เสพ จากการสัมภาษณ์ผู้ต้องขังหญิงพบว่า ยาเสพติดอันดับยอดนิยมในกลุ่มผู้หญิงแคววงสังคมที่มีบุคคลหรือดาราที่มีชื่อเสียงบางคนไปมั่วสุมเสพยาดังที่เคยปรากฏข่าวขึ้นหน้าหนึ่งมาแล้ว จะเป็นยาเสพติดยอดนิยมที่ใช้เสพในกลุ่มผู้ต้องขังหญิงทั้ง 18 คนด้วย คือยาบ้าหรือน้ำแข็ง (ยาไอซ์) ดังกรณีของพี่นุชที่เสพยาบ้าจำนวนครั้งละ 2 เม็ด เพื่อใช้เป็นตัวช่วยเพิ่มความขยันเสริมกำลังให้กับร่างกายไม่ให้ง่วงนอน ฤทธิ์ของยาบ้าทำให้พี่นุชรู้สึกลึกลับ กะปรี้กะเปร่าได้ตลอดทั้งวัน ทั้งคืน สามารถทำงานได้อย่างเต็มที่ พี่นุชจะชอบเสพยาบ้าในเวลากลางคืน ประมาณตีหนึ่งถึงตีสองเป็นประจำทุกวัน เพราะในช่วงเวลาดังกล่าว พี่นุชจะต้องตื่นเพื่อไปจ่ายตลาดซื้อสิ่งของเตรียมทำกับข้าวขาย หลังจากจ่ายตลาดพี่นุชจะต้องมาเตรียมวัตถุดิบในการทำกับข้าว เช่น ล้าง หั่นผักใส่กล่องแยกไว้ ทำพริกแกง พริกน้ำปลา เป็นต้น เพื่อเตรียมของให้พร้อมขายทันเวลา ก่อนหกโมงเช้า ซึ่งพี่นุชจะขายข้าวต้มและโจ๊กในช่วงเช้า ด้วย พี่นุชจึงชอบเสพยาบ้าก่อนที่จะเริ่มทำงาน ในแต่ละวันเป็นประจำทุกวัน และเวลาที่ชอบเสพยาบ้าจะเป็นช่วงตอนเที่ยงถึงบ่ายโมงเพราะ จะเริ่มรู้สึกง่วงหาว ถัดมาทำงานขายข้าวแกงไม่ไหว พี่นุชเสพยาบ้ามานานถึงห้าปีก่อนถูกจับกุมในการกระทำความผิดซ้ำครั้งที่สอง

เช่นเดียวกับพี่แมวเป็นชาวสวนผลไม้ หลังจากเสพยาบ้าแล้วจะทำให้รู้สึกสบายใจ มีแรงลึกลับนอน สามารถทำงานได้ทั้งวันทั้งคืนไม่เหน็ดเหนื่อย พี่แมวไปรับยาบ้ามาเสพจากเพื่อนสนิทคนหนึ่งซึ่งเพื่อนจะรับยามาจากภาคเหนืออีกทอดหนึ่ง แล้วนัดแนะรับยาตามสถานที่ต่าง ๆ ที่มีคนพลุกพล่าน วิธีการที่ทำเป็นประจำคือใส่ยาไว้ในกระเป๋า 3 - 10 เม็ด ต้องการปริมาณแค่เสพเท่านั้น จากนั้นทำทีราวกับว่าเพื่อนฝูงนัดแนะเจอกัน ไปกินข้าวพูดคุยกันตามร้านข้างทาง จังหวะที่กินข้าวเสร็จแล้วจะสลับถือกระเป๋าอีก โดยอัตโนมัติ กระเป๋าจะมีลักษณะเป็นใบที่เหมือนหรือคล้ายคลึงกันที่สุด กระเป๋าแบบเดียวกันจะมีเก็บสต็อกไว้ที่บ้านเป็นร้อยใบสั่งมาจากตลาดโรงเกลือ ใบหนึ่งใส่ยาตามจำนวนที่สั่งอีกใบหนึ่งใส่เงินไว้ซึ่งจะส่งยาผ่านทางอีเมลล์

โดยใช้คำที่เป็นโคล้ดลับต่าง ๆ ที่รู้กันในหมู่ผู้ค้ายาบ้า ระยะหลังพี่แมวเสพยาเป็นประจำ เมื่อความถี่ในการเสพยามากขึ้น ส่งผลให้ความต้องการยามาเสพก็เพิ่มจำนวนมากขึ้นด้วย ทำให้พี่แมวต้องนัดกันบ่อยมากขึ้นวันหนึ่งไปไม่รอดตำรวจขอตรวจค้นกระเป๋าก็แมวจึงถูกจับกุมตัว หลังจากพี่แมวออกจากคุกในครั้งแรกพี่แมวไม่เข็ดหลาบและยังใช้วิธีการเดิมสุดท้ายถูกจับกุม โดยถูกตรวจค้นในการกระทำความผิดซ้ำครั้งที่สองฐานเสพ เพื่อนที่รับยามาขายพี่แมวนั้นไม่ได้ถูกจับแต่อย่างใด

คล้ายคลึงกับน้ำสาว ที่กระทำผิดครั้งแรกเสพยาบ้าจำนวน 5 เม็ด ทำให้รู้สึกคลายเครียด ผ่อนคลายจากปัญหาต่าง ๆ ที่รบกวนจิตใจ ลืมความทุกข์ได้ชั่วขณะหนึ่ง เกิดความสดชื่น ร่าเริงแจ่มใส และเพิ่มแรงทำงาน ไม่หวังทำให้หาเงินให้กับครอบครัวได้เป็นจำนวนมาก น้ำสาว ตั้งความฝันอยากให้อูททั้งสี่คน ได้อยู่อย่างสุขสบายโดยเร็วที่สุด น้ำสาวนิยมเสพยาบ้าในช่วงหัวรุ่งเวลาตีสี่เป็นประจำ ทำให้เกิดพลังร่างกายสดชื่น คึกคักในการทำงาน เพราะต้องออกจากบ้านไปแต่เช้า ขับรถตระเวนตามบ้านหลังต่าง ๆ ที่เขามีสวนแต่ไม่ได้ออกไปวางผลไม้ขายด้วยตนเอง น้ำสาวก็จะเป็นคนไปรับซื้อผลไม้หรือเป็นแม่ค้าคนกลางไปขายให้แม่ค้าในตลาดอีกทอดหนึ่งบ้าง บางทีก็รับซื้อผลไม้แล้วไปเช่าแผงตลาดเล็ก ๆ ขายด้วยตนเองบ้าง ตามแต่โอกาสและราคาผลไม้จะอำนวย น้ำสาวเสพยาบ้ามาสามปีก่อนที่จะถูกจับกุมตัวในความผิดครั้งแรก หลังจากนั้นเสพยาบ้าอีกในความผิดครั้งที่สอง จำนวน 8 เม็ด เพื่อผ่อนคลายความเครียดอีกครั้ง เพราะน้ำสาวชอบมีความรู้สึกกระวนกระวาย กังวลใจ วิตกกังวลกับอนาคตข้างหน้าที่ยังมาไม่ถึงเสมอ จึงพึ่งยาบ้าเป็นตัวช่วยรื้อแรงม้าเพิ่มความขยันขันแข็งกับร่างกายไม่รู้สึกเหน็ดเหนื่อย ในที่สุดเลิกไม่ได้ติดขอยอมแถม ในเวลาทำงานเมื่อน้ำสาวเกิดอาการอยากยาจึงต้องเพิ่มความถี่ในการเสพยาบ้าจากวันละครั้งเป็นสามชั่วโมงต่อครั้ง ทำให้น้ำสาวรู้สึกมีความสุขอารมณ์ดี และหาเงินได้เยอะมากขึ้น น้ำสาวยอมรับว่าในใจลึก ๆ ชอบเสพยาบ้าติดใจมาตั้งแต่ครั้งก่อน สามารถคลายเครียดและเพิ่มความกระฉับกระเฉงให้กับร่างกายไม่หวังงว่งเวลาทำงานได้เป็นอย่างดี และน้ำสาวเป็นคนที่มีนิสัยชอบเข้าสังคม เพื่อนที่น้ำสาวคบหาก็เสพยาเสพติดเช่นเดียวกันในกลุ่มเพื่อนจะมีการแบ่งปันยาเสพติดให้แกกัน ในยามที่เพื่อนคนใดคนหนึ่งไม่มีเงินจะซื้อยาเสพติดหรือหายาบ้าไม่ได้ น้ำสาวจึงเป็นที่รักของเพื่อนด้วยท่าทางดูเป็นมิตรกับทุกคนที่พานพบ บุคลิกร่าเริงแจ่มใส ในกลุ่มเพื่อนจะมีการนัดหมายเฮฮาปาร์ตี้สังสรรค์กับเพื่อน ๆ เสมอ น้ำสาวค่อนข้างจะรักและเชื่อเพื่อนมากกว่าสามีของตนด้วยซ้ำไป จนมาพลาดท่าถูกจับในการกระทำความผิดซ้ำครั้งที่สอง

น่าสนใจกรณีพี่ใหม่ถูกจับกุมตัวฐานเสพในการกระทำความผิดครั้งแรก พี่ใหม่ชอบเสพยาเพื่อกระตุ้นให้สมองปลอดโปร่ง ร่างกายเกิดความตื่นตัวในการทำงาน ซึ่งขณะนั้นพี่ใหม่ประกอบอาชีพเป็นพนักงานเซเว่นอีเลฟเว่น มีแฟนเป็นช่างรับเหมาก่อสร้าง วางแผนว่าจะแต่งงานด้วยกันปีหน้า ส่วนตัวพี่ใหม่เองมีความเครียดกลัวว่าแฟนจะอายุที่มีฐานะ ค่อยกว่า พี่ใหม่จึงเสพยาให้มีความสุขขึ้น คึกคัก สามารถเพิ่มกะทำงานได้เกือบทั้งวันทั้งคืน เพื่อจะได้หาเงินไว้ให้ได้มากที่สุด ในวันเกิดเหตุพี่ใหม่เคราะห์ร้ายได้นำยาเสพติดมาซุกซ่อนไว้ในกระเป๋ากางเกง 3 เม็ดเพื่อเก็บไว้เสพยาต่อเวลาพักงาน ระหว่างการทำงานของพี่ใหม่มีตำรวจมาซื้อของที่ร้านสะดวกซื้อเซเว่นอีเลฟเว่นที่พี่ใหม่กำลังทำงานเข้ากะอยู่พอดี เมื่อพี่ใหม่เห็นตำรวจเกิดตกใจสุดขีด หน้าซีด เหงื่อออกมากผิดปกติตามใบหน้าและลำตัวสันเทาไปหมด มีพิรุณขึ้นมาทันทีทำให้ตำรวจสังเกตเห็นอาการผิดปกติของพี่ใหม่ ตำรวจจึงขอเข้าตรวจค้นตัวของพี่ใหม่พบของกลางเป็นยาเสพติด ทำให้พี่ใหม่ถูกตำรวจจับกุมตัวทันที

ในขณะที่เดียวกันพี่มุกซึ่งถูกจับกุมตัวในการกระทำความผิดครั้งแรกในฐานะเสพยาบ้าจำนวน 5 เม็ด ด้วยความเข้าใจผิดพี่มุกถูกเพื่อนสนิทที่คบหามานานหลอกลวง เพื่อนมาขอฝากยาเสพติดไว้ที่พี่มุกอ้างว่าเป็นยาบำรุงเลือดกลัวจะทำหายให้พี่มุกช่วยเก็บรักษา พี่มุกเชื่อเพื่อน เพราะไว้ใจไม่ได้คิดอะไรมาก หลังจากนั้นก็นั่งรถโดยสารประจำทางไปกับเพื่อนคนนี้ด้วยกัน เจอด่านตำรวจเมื่อตำรวจขอตรวจค้น ไม่มีใครที่มีสิ่งของผิดกฎหมายยกเว้นพี่มุกคนเดียว แม้จะปฏิเสธอย่างไรก็ต้องจำนนกับหลักฐานที่อยู่ในกระเป๋าเสื้อทำให้ถูกจับกุมตัวเป็นความผิดที่ไม่รู้เรื่องรูปร่างมาก่อนล่วงหน้าแต่อย่างใดเป็นความโชคร้ายของพี่มุก

ต่อมารายพี่โอ้กระทำความผิดฐานเสพน้าแข็ง (ยาไอซ์) ในการกระทำความผิดครั้งแรก พี่โอ้เล่าว่าชอบเสพน้าแข็งมาก ทำให้รู้สึกมีความสุขเคลิบเคลิ้มผ่อนคลาย อารมณ์ดี ทำให้พูดเก่งขึ้นกว่าตอนปกติ สนุกสนานเฮฮาจึงนิยมชวนเพื่อนมาเสพด้วยกันในกลุ่มหลายคน โดยเพื่อนของพี่โอ้คนหนึ่งเป็นผู้ขายยาด้วย เพื่อนคนนี้รับยามาจากนักการเมืองชื่อดังที่ทรงอิทธิพลในกรุงเทพฯ การส่งของจะต้องนัดหมายกันทุกคืนวันศุกร์และวันเสาร์ของทุกสัปดาห์ เมื่อพี่โอ้เสพยาได้ที่แล้วก็จะพากันส่งเสียงดัง สนุกสนาน จนทำให้เจ้าของอพาร์ทเมนต์ทนฟังเสียงรบกวนเป็นประจำต่อไปไม่ไหวและยังได้รับแจ้งจากห้องข้างเคียงของพี่โอ้ จึงโทรแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจให้มาดูแล เมื่อตำรวจมาถึงได้เจอกับแจ็กพ็อตที่ไม่ธรรมดาเมื่อเจ้าของหอเปิดประตูโดยไม่บอกล่วงหน้า พบพี่โอ้กำลังเสพยาไอซ์มีหลักฐานคาอยู่ในมือ พี่โอ้ตกใจสุดขีดแต่ก็ทำอะไรไม่ได้ จำนนกับหลักฐานในมือ ทำให้พี่โอ้ถูกจับกุมดังกล่าว

น้ำครีสุดาติดคุกครั้งแรกจากการกระทำความผิดฐานเสพ โดยน้ำครีสุดา จะเสพยาบ้าวันละสองถึงสามครั้ง ทำให้รู้สึกสมองปลอดโปร่ง คึกคักสดชื่น ลืมความทุกข์ที่มีอยู่ ไม่ใส่ใจกับปัญหาที่มีไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง เมื่อน้ำครีสุดาเสพยาบ่อย ๆ ทุกวัน วันละหลายครั้ง ในที่สุดก็ติดยาบ้างอมแงม เสพจนเบลอร่างกายรับไม่ไหว ด้วยความช่วยเหลือหรือครวเคราะห์ ไปเดินชนตำรวจเข้าอย่างจัง จนทำให้ยาบ้าที่กำอยู่ในมือของน้ำครีสุดาและที่อยู่ในกระเป๋าเสื้อ หล่นออกมาให้ตำรวจสังเกตเห็น จึงถูกตำรวจรวบตัวทันทีทันใด

ความผิดฐานเสพของผู้ต้องขังหญิงที่ใช้หรือพึ่งยาเสพติด เพื่อออกฤทธิ์กระตุ้นสมองเพิ่มแรงทำงานให้ได้มากขึ้น ดังคำเปรียบที่ว่าเป็น “ยาขยัน” ไม่ทำให้ ง่วงเหงาหาวนอน ทำให้สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด คึกคะนอง ไม่เหน็ดเหนื่อย เมื่อยล้า หาเงินมาเลี้ยงครอบครัวได้เพิ่มมากขึ้น และเพื่อผ่อนคลายจิตใจสร้างความคึกคัก กระฉับกระเฉง ปลุกอารมณ์ดีต่อจิตใจ ถึงแม้ผู้ต้องขังหญิงจะรู้อยู่เต็มอกว่าการเสพยาเสพติดไม่ดี ผิดศีลธรรมรวมถึงเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมายด้วยก็ตาม หรือทำไปเพราะเป็นอุปนิสัยส่วนตัว เพื่อความสนุกสนานในงานปาร์ตี้ เป็นแฟชั่น จึงใช้ยาเสพติดเป็นเครื่องมือในการเข้าสังคม เพื่อให้เพื่อนฝูงยอมรับว่าเป็นพวกเดียวกัน แต่สำหรับบางคน โชคร้ายที่ถูกเพื่อนที่รักและไว้ใจ หลอกลวง มาขอฝากยาเสพติดไว้ อ้างเหตุผลสารพัดให้ใจอ่อน สุดท้ายก็ถูกจับกุมในความผิด ที่ไม่ได้ตั้งใจก่อขึ้น หรือกรณีที่เกิดจากการเสพยามากเกินไป ร่างกายรับไม่ไหว ทำให้อ่อนเพลีย ด้วยความเคราะห์ร้ายทำให้ตำรวจสังเกตเห็นยาเสพติดจึงถูกจับกุม จะเห็นว่าปัญหาเสพติด แพร่ระบาดไปได้ด้วยสารพัดรูปแบบและวิธีการที่แตกต่างกันตามสถานการณ์

1.2) ฐานครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย ผู้ต้องขังหญิงมีเสพติด ไว้ในครอบครองอยู่ในตัวตามจุดหลบเร้นต่าง ๆ ของร่างกายของผู้ต้องขังหญิงหรือในชุดเสื้อผ้า หรือในสิ่งของต่าง ๆ ที่จะซุกซ่อนอำพรางยาเสพติดมิให้ผู้ใดพบเห็นหรือรวมกลุ่มอยู่ในกลุ่มคน ที่มีเสพติดแม้ว่าจะรู้หรือไม่รู้ก็ตาม มีปริมาณของยาเสพติดที่มากเกินไปจะเสพเอง รวมถึง มีการกระทำแสดงออกไปในทางที่สื่อออกไปว่ามีเจตนาจะขายยาเสพติดด้วย ดังกรณีพี่จุก ที่ต้องอยู่กับเพื่อนที่จำหน่ายยาเสพติด ซึ่งพี่จุกกระทำความผิดซ้ำฐานครอบครองเพื่อจำหน่าย และจำหน่ายทั้งสองครั้งในประวัติการกระทำผิดซ้ำคดียาเสพติดโดยความผิดในครั้งแรก ถึงแม้จะไม่รู้ว่าอยู่กับเพื่อนในกลุ่มที่มียาบ้าอยู่ในตัวของเพื่อน ซึ่งทำให้พี่จุกถูกจับกุมตัว มาพร้อมกันกับเพื่อนด้วย และเรื่องราวต้องมาชำระอีกครั้งเมื่อพี่จุกยังคบหากับเพื่อนกลุ่มเดิม ที่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดทั้งเสพและขายยาบ้า ซึ่งขณะนั้นพี่จุกยอมรับว่าเสพยาบ้าอย่างเดียวไม่ได้ขาย หรือทำร่วมกับเพื่อนแต่อย่างใด แต่กลับต้องตกกระไดพลอยโจรเข้าคุกมากับเพื่อนเหมือนเดิม สถานการณ์เดิมที่ทำให้พี่จุกต้องเข้าคุก

ในขณะที่กรณีป่าหมีซึ่งถูกตำรวจจับกุมตัวมาแล้วสองครั้งในฐานะความผิดครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย โดยครั้งแรกและครั้งที่สองถูกจับกุมตัวในฐานะความผิดเดียวกันจากการเกี่ยวข้องกับเฮโรอีนและยาบ้า ขณะป่าหมีเดินกลับบ้านแต่ยังไม่ทันถึงบ้านถูกตำรวจบุกจับงูโจมตีเรียกคันตัว ป่าหมีกำยาบ้าไว้ในมือเพื่อนำไปส่งให้กับลูกค้าซึ่งเป็นขาประจำ ป่าหมีตกใจมาก ผงะล่าถอยแต่ไม่ได้คิดจะวิ่งหนีเพราะรู้ว่าวิ่งหนีไปก็ไปไม่รอดพ้นต้องถูกจับกุมตัวอยู่ดี แต่ตำรวจเข้าใจว่าป่าหมีจะหลบหนีเลยยิงสกัดไว้ที่บริเวณขาขวาทำให้เดินขาจะพลิกจนถึงวันที่กำลังล้มป่วยแต่ป่าหมีก็ยังยิ้มได้อย่างอารมณ์ดีแตกต่างจากผู้ต้องขังหญิงคนอื่น ๆ ป่าหมียอมรับว่าปลงตกกับการต้องอยู่ขังใช้กรรมในคุกได้แล้ว ป่าหมียังได้บอกเพิ่มเติมว่าวิธีการขายยาของป่าหมีจะไปปรับยาจากเด็กวัยรุ่นหนุ่มที่ติดยาในสลัมแห่งหนึ่ง ซึ่งวัยรุ่นติดยาจะขายยาเพื่อหาเงินมาซื้อยาเสพติดเองวนเวียนเช่นนี้ไปเรื่อย ๆ ป่าหมีเด็กส่งยาคนหนึ่งที่อยู่จะติดต่อซื้อขายกันเป็นประจำ โดยเมื่อป่าต้องการยาไปขายจะไม่ใช้วิธีโทรศัพท์แต่จะเดินทางไปหาเด็กคนนั้นในสลัมที่ ๆ เขาจะแวะเวียนมารอลูกค้าเพื่อติดต่อซื้อขายยาบ้านกันอยู่เสมอนั้นเมื่อพบเจอกันแล้ว จึงติดต่อซื้อขายกันทำเช่นนี้เรื่อยมาเป็นประจำ โดยไม่มีใครสงสัยหรือสังเกตเห็นความผิดปกติ แค่เด็กคนนั้นเห็นหน้าป่าก็รู้แล้วว่าป่าต้องการเท่าไร ซึ่งป่าจะซื้อไม่มากนัก เมื่อจ่ายเงินเสร็จเรียบร้อยป่าก็จะเดินกลับบ้าน หลังจากนั้นไม่เกินสองถึงสี่วัน เด็กคนนี้จะห่อยาตามชนิดของยาเสพติดที่สั่งแต่ละครั้งบ้างเป็นเฮโรอีนผง บ้างเป็นยาบ้าหลายร้อยเม็ด แต่ส่วนใหญ่จะเป็นยาบ้าห่ออย่างมิดชิดด้วยกระดาษหนังสือพิมพ์ให้ดูสกปรก ภายในห่อถุงพลาสติกอีกหลายชั้น ซุกซ่อนไว้ในร่องฝาบ้านของป่าซึ่งเป็นที่ประจำปลอดภัยตาผู้คน มีเพียงป่ากับเด็กเท่านั้นที่รู้จักสองคน เมื่อป่าตรวจสอบนับจำนวนเม็ดยาแล้ว วันถัดมาเด็กก็จะทำที่มาซื้อขนมป่าที่ตลาด ซึ่งป่าก็จะเตรียมเงินสดใส่ไว้ในห่อขนมแล้ว ส่วนขนมก็ถือมาให้เด็กกินเล็ก ๆ น้อย ๆ เป็นสินน้ำใจที่ช่วยเดินส่งของ

รวมทั้งกรณีของพี่แวกน่าสนใจมากที่กระทำความผิดซ้ำซากมากถึงสี่ครั้งในฐานะครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายทั้งหมดเป็นยาบ้าและยาไอซ์ (น้ำแข็ง) พี่แวกมีลูกต้องเลี้ยงดูถึงสามคน สามีทอดทิ้งไปไม่เคยติดต่อก็อีกเลย เมื่อพ้นโทษในสามครั้งแรกที่กระทำความผิดซ้ำจะกลับมาประกอบอาชีพเดิม คือ ขายเสื้อผ้าแฟชั่นตามตลาดนัดหรือตามงานวัดงานเทศกาลต่าง ๆ ซึ่งพี่แวกได้เปิดเผยว่าวิธีการขายยาบ้าของพี่แวกคือช่วงเวลาที่แกเปิดร้านขายเสื้อผ้านั้นก่อนจะถึงเวลานัดที่ลูกค้ามาเอาของ (ยาบ้าหรือยาไอซ์ตามแต่ลูกค้าจะสั่ง) พี่แวกจะแพ็คของไว้อย่างดีถ้าออเดอร์ที่สั่งเป็นยาบ้า พี่แวกจะใส่ยาบ้าในหลอดกาแฟ ตัดแบ่งหลอดให้สั้น ๆ เล็ก ๆ ไม่ใช่ยาวทั้งหลอดแล้วอัดยาบ้าเรียงเม็ดลงไปในแต่ละหลอดกาแฟที่ตัดเตรียมไว้ แบ่งจำนวนเม็ดให้เท่า ๆ กันทุกหลอดที่ทำเป็นประจำจะทำหลอดละ 5 เม็ด แล้วห่อพลาสติกพันหุ้มอย่างดี

เลาะตะเข็บชายเสื้อบริเวณแขนเสื้อ สานเสื้อ กระเป๋าเสื้อ ชายเสื้อหรือบริเวณไหนที่พอจะซุกซ่อนลงไปได้ขึ้นอยู่กับแบบแฟชั่นของเสื้อใส่หลอดยาล้างไปแล้วหยิบเก็บให้ละเอียด แต่ถ้าเป็นยาไอซ์ก็จะเอาผงใส่ถุงเล็ก ๆ ซ่อนไปในเสื้อวิธีเดียวกัน ซึ่งลูกค้าจะรู้กันดีแต่ต้องโทรมาตั้งก่อนล่วงหน้าคนจะได้ไปเตรียมของ โดยไปปรับยาที่เสียที่มีอิทธิพลคนหนึ่งในตลาด แล้วมาเลือกเสื้อที่พอจะซุกซ่อนยาได้ดีแล้วจัดการด้วยวิธีการข้างต้นแต่ตอนที่พี่แขกถูกจับกุมตัวครั้งที่สามนั้น ขยายยาบ้าร่วมกันกับแฟนที่เพิ่งคบหาดูใจกัน พี่แขวงหนีตำรวจไม่ทันจึงถูกจับกุม

เช่นเดียวกับพี่แหว กระทบความผิดซ้ำสามครั้งในฐานะครอบครัวเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายทั้งหมด พี่แหวเปิดเผยว่าตนเองมีลูกสามคน ขยายยาบ้าร่วมกันกับสามีโดยสามีจะเป็นผู้ไปติดต่อซื้อขายมาจากตามแนวชายแดนพม่า มีคนรู้จักคอยอำนวยความสะดวกให้ ลำเลียงยาเข้ากรุงเทพฯ ได้อย่างสบาย มีวิธีการคือใส่ในกระเป๋าเดินทางใบใหญ่ด้านข้างใส่เสื้อผ้าปิดทับด้านบน ซึ่งเครือข่ายที่ตนไปรับซื้อยาตามแนวชายแดนนั้นรู้จักกับตำรวจกลุ่มหนึ่งที่เปิดทางอำนวยความสะดวกให้ เมื่อออกจากคุกมาในความผิดครั้งแรกไม่นับความผิดครั้งที่สองที่เป็นฐานเสพจากเมื่อก่อนเสพไม่เป็น พี่แหวขายไปเรื่อย ๆ พอทะเลาะกับสามีก็หัดเสพยาเพื่อประชดสามีจนเสพเป็น จนถึงการกระทำผิดซ้ำครั้งที่สาม สามีของพี่แหวยังติดคุกอยู่ที่ปัดธานี ยังไม่ได้ปล่อยตัวออกมา เป็นจังหวะที่เครือข่ายเดิมติดต่อมาให้ทำอีก พี่แหวจึงตัดสินใจขยายด้วยวิธีเดิม แต่เพิ่มยาไอซ์อีกหนึ่งรายการ ไม่นานตำรวจงัดคดีตามสังเกตพี่แหว ทำให้ถูกจับกุมขณะกำลังซื้อขายในที่เปลี่ยวแห่งหนึ่งในความผิดครั้งที่สาม

รายต่อมาพี่ผิว กระทบความผิดซ้ำในฐานะครอบครัวเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายยาไอซ์ (น้ำแข็ง) พี่ผิวให้ข้อมูลว่าครั้งแรกขยายยาไอซ์ร่วมกับแฟน โดยไปปรับยาจากคนงานพม่าที่มาทำงานในประเทศไทย รู้จักกันมาก่อนหน้านี้เพราะแฟนเก่าของพี่ผิวเคยเป็นคนงานก่อสร้างที่พี่ผิวตามติดสอยห้อยตามเวลาที่แฟนทำงานเลยรู้จักกันดี จะรับยาจากคนงานพม่าคนนี้มีมาตลอด จนถูกจับกุมครั้งแรก โดยคนงานพม่าจะไปปรับยาจากตามแนวตะเข็บชายแดนมาขายและทำการซื้อขายส่งมอบยกกันในพื้นที่ก่อสร้างซึ่งสร้างเป็นบ้านพักคนงานด้วย สุดท้ายพี่ผิวถูกตำรวจล้อมจับกุมตัวหนีไม่รอด ในเวลาต่อมาการกระทำผิดซ้ำครั้งที่สองของพี่ผิวเกิดขึ้นเพราะบังเอิญเจอเพื่อนที่เคยคบหากันสมัยมัธยมปลายที่อยู่เกี่ยวกับยาเสพติด เพื่อนจึงชวนพี่ผิวเสพยาด้วย พี่ผิวบอกว่าความบังเอิญยังไม่หมดแค่นั้นเมื่อเพื่อนสมัยมัธยมปลายรู้จักกับคนงานพม่าคนเดิม ที่รู้เพราะพี่ผิว ตามไปในวันที่ไปเอายาด้วยกัน หลังจากนั้นเพื่อนเอายาไปฝากไว้ที่เพื่อนอีกคนหนึ่งที่ไม่รู้เรื่อง เพื่อนคนนั้นนิสัยดีมากอะไรที่ไม่ใช่ของเขาจะไม่เปิดดูเด็ดขาดและรักไว้ใจพวกพี่ผิวมาก พี่ผิวรู้สึกผิดมากไม่อยากดึงเพื่อนมาเดือดร้อนถ้าหากวันไหนทำพลาดถูกจับกุมขึ้นมาแต่ไม่รู้จะทำอย่างไรในเมื่อมันเป็นวิธีที่ปลอดภัยที่สุดในการเก็บรักษายาให้รอดพ้นจากตำรวจ

โดยพี่ฉิวจะใส่ยาไว้ในลังกระดาษห่อกระดาษหนา ๆ หลายชั้น ปิดผนึกอย่างดีโดยบอกกับเพื่อนว่าจะกลับบ้านต่างจังหวัด เมื่อต้องการยามาเสพพี่ฉิวจะอาสาเป็นคนไปเอายามาให้เพื่อนกลุ่มนี้เสพก่อนถูกจับกุมดังกล่าว

แต่กรณีพี่อู๋ที่กระทำความผิดซ้ำสองครั้งในฐานะครอบครัวเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายยาบ้าและยาไอซ์ (น้ำแข็ง) นั้น อดีตสามีเป็นคนขายยาโดยที่พี่อู๋ไม่เคยรู้เรื่องมาก่อนหรือนึกเฉลียวใจเลย เนื่องจากพี่อู๋ไม่เคยก้าวทำงานของสามีจึงถูกปิดบังมาตลอด มาถึงการกระทำความผิดซ้ำครั้งที่สองเป็นความผิดที่พี่อู๋ตกอยู่ในเหตุการณ์ที่ไม่รู้เรื่องราวอีกครั้ง เมื่อแฟนน้องชายมาที่บ้านและจะออกไปธุระกับน้องชายโดยติดรถสามีไป พี่อู๋อยู่บ้านคนเดียวเห็นแฟนของน้องชายลี้มกระเป่าเป้ไว้ คิดไม่ถึงว่าจะมียาบ้าในกระเป่าจำนวนมากจนตนต้องถูกจับกุมอีกครั้งในที่สุด

ขณะที่พี่นุชที่กระทำความผิดซ้ำมาสี่ครั้งแต่ถูกจับกุมตัวฐานครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายยาบ้ามาสามครั้ง โดยพี่อู๋จะไปรับยาจากมาเฟียขนาดใหญ่ที่นอกจากขายยาเสพติดแล้วยังมีธุรกิจเงินกู้นอกระบบอีกด้วย มาเฟียขนาดใหญ่รายนี้จะให้ลูกน้องคนสนิทเป็นคนมาส่งยาให้ถึงมือ โดยใส่กระเป่าเดินทางมาส่งยาให้ถึงสถานที่นัดหมาย ตามแต่สถานที่ที่จะนัดหมายกัน เปลี่ยนไปเรื่อย ๆ เมื่อพี่นุชได้รับการปล่อยตัวจากคุกในแต่ละครั้งนั้น หลังจากที่อยู่ออกมาใช้ชีวิตปกติภายนอกได้ไม่นาน พี่นุชก็รับยาจากมาเฟียคนเดิมมาขายดังเดิม แล้วทำพลาดถูกสายตำรวจล้อมซื้อทุกครั้ง

เช่นเดียวกับน้ำส้มอังกืแม่ค้าขายขนมหวานในตลาดแห่งหนึ่งที่กระทำความผิดซ้ำสองครั้ง ซึ่งถูกสายตำรวจล้อมซื้อทั้งสองครั้งด้วย ซึ่งน้ำส้มอังกืได้บอกเล่าถึงวิธีการของน้ำส้มอังกืคือแกะใส่ยาบ้าที่ห่อหุ้มพลาสติกอย่างดิขนาดพอดีเม็ดยา แยกห่อทีละเม็ด ๆ อย่างประณีต หลังจากนั้นจะทำวันหน้าต่าง ๆ แล้วแอบหยอดยาใส่ลงไปไปบริเวณตรงกลางของวันซึ่งแกะจะทำแต่วันถ้วยใหญ่ ๆ เท่านั้น จะทำแยกไว้ขายวันปกติกับวันที่สอดใส่ยาบ้าใส่ในกะบะที่ใส่น้ำแข็งไว้แยกขายคนละส่วน ซึ่งก็หลบหลีกสายตาผู้คนไม่ให้สงสัยได้ดี ออกจากคุกครั้งแรกน้ำส้มอังกืใช้วิธีเดิมทำมาหากินได้ระยะหนึ่งก็ถูกสายตำรวจล้อมซื้อ ขณะมาทำที่ซื้อขนมหวานทำให้น้ำส้มอังกืถูกจับกุมตัวในที่สุด

ต่อมากรณีของพี่แมวชาวสวนผลไม้กระทำความผิดซ้ำครั้งที่สามในฐานะครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายทั้งยาบ้าและยาไอซ์ หลังจากได้รับการปล่อยตัวเพื่อนคนเดิมที่ก่อนหน้านี้เคยติดต่อซื้อขายยากันดังที่เคยกล่าวถึงกรณีฐานเสพไว้แล้ว ตั้งแต่ที่พี่แมวถูกจับขังเข้าในเรือนจำเพื่อนคนนี้จะแวะมาเยี่ยมเดือนละครั้งเป็นประจำ จนกระทั่งออกจากคุกเพื่อนก็ตามมาดูแลอย่างดีอีกถ้าไม่นับรวมสามีและลูก ๆ ที่ให้กำลังใจดูแลพี่แมวคืออยู่แล้วแต่ที่แตกต่างจากครั้งก่อน มารอบนี้พี่แมวอาสาช่วยเพื่อนขายยาบ้าด้วย เพื่อตอบแทนน้ำใจไมตรีจิต

ที่มอบให้พี่แม่ว่างดีมาตลอด เพื่อนของพี่แม่วาก็ไปรับยามาจากภาคเหนือเหมือนเดิม และนัดเจอที่ห้างสรรพสินค้าเดอะมอลล์บางกะปิ เพื่อพูดคุยกับกินข้าวกันโดยใช้วิธีการเหมือนเดิม จะแตกต่างกันไม่มากนักตรงที่รอบนี้เพื่อนไม่ได้เอายาซุกซ่อนไว้ในกระเป๋าเพื่อสลับสับเปลี่ยนเหมือนเช่นเคย เพราะจำนวนยาบ้ามีมากเกินไปจะทำแบบนั้นได้ เลยต้องซ่อนไว้ในท้ายรถห่อหลาย ๆ ชั้น บรรจุกล่องพลาสติกอย่างดี และยัดยาไว้ที่แผงประตูรถทุกบานแล้วปิดทับ รวมจำนวนยาบ้าประมาณ 1,500 เม็ด ขับรถไปเรื่อย ๆ เพื่อไปส่งของเจอดำรวจตั้งด่านตรวจค้นเจอของกลางในรถมากมาย คราวนี้ถูกจับกุมตัวพร้อมเพื่อนด้วย

ป้ามาเป็นสาวกัฟฟารีน สามิขายแอมเวย์ ลูก ๆ มีธุรกิจร้านกาแฟเล็ก ๆ ป้ามาเริ่มเสพยาบ้าตั้งแต่ทำงานเป็นพนักงานขายกัฟฟารีน ไปสักระยะ นิยมเสพช่วงเช้าก่อนไปทำงาน เมื่อเสพยาบ้าแล้วรู้สึกกระปรี้กระเปร่า คึกคัก มีเรี่ยวมีแรง สมกับคำรำลือที่เป็นยาขยัน ทำงานได้โดยไม่รู้สึกเหน็ดเหนื่อยเลย สามารถขายของได้ตั้งแต่ 10 โมงเช้าถึง 3 ทุ่ม ตระเวนหาลูกค้าตลอด ไปเสนอขายที่บ้านของลูกค้าเป็นส่วนใหญ่แต่บางทีก็นัดแนะตามสถานที่ต่าง ๆ ไม่ว่าจะป็นห้างสรรพสินค้าหรือร้านอาหารตามแต่จะนัดหมายตกลงกัน ป้ามาได้เปิดเผยเพิ่มเติมว่ากระทำความผิดซ้ำคดียาเสพติดมาสามครั้ง แต่น่าแปลกตรงที่ทุกครั้งที่ถูกจับจะเป็นตอนที่ตัวเองเบลอ ๆ หรือก็กะนองเกินเหตุจากการเสพยาบ้าโดยที่ฤทธิ์ยายังคงออกฤทธิ์ค้างอยู่ทุกครั้ง ครั้งแรกที่ถูกจับกุม เนื่องจากป้ามาเสพยามานานพอสมควรประกอบกับทำงานหนักด้วยเลยส่งผลต่อร่างกายรู้สึกเหมือนสมองจะอยากตื่นตัวแต่ร่างกายของป้ามาอ่อนล้าอ่อนเพลียไร้เรี่ยวแรงเพราะนอนพักผ่อนไม่เพียงพอด้วย ระบบร่างกายเลยติรวนไปหมด วันนั้นก็กำลังขับรถจะเอายาไปให้เพื่อนที่กำลังจะเดินทางไปอีสานเพื่อขายยาบ้าด้วย แต่สมองที่มึนงงทำให้มองไม่เห็นด่านตรวจหรืออย่างไรไม่ทราบ กลับขับรถพุ่งไปหาและเลี้ยวจอดหน้าด่านตรวจแบบพอดีพอดี ตำรวจเลยให้ป้าแอลกอฮอล์และให้ตรวจปัสสาวะก็พบถิ่มม่วงจึงขอเข้าตรวจค้นรถ ค้นเจอยาบ้าในกระเป๋าก็จะเอาไปให้เพื่อนก็เลยถูกจับกุมตัวเข้าคุก อยู่ในคุกไม่นานได้รับการปล่อยตัวเพราะพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงอภัยโทษ ป้ามาก็ดีใจแต่ยังติดต่อเพื่อนคนเดิมเหมือนเดิม ป้ามาต้องเสพยาบ้าก่อนไปทำงานเหมือนเดิม สักระยะหนึ่งก็เข้าทำนองเดิม อัดยาเกินขนาดจนร่างกายรับไม่ไหว นั่งรถเมล์ประจำทางแบบเบลอ ๆ มึนงงไม่มีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์เท่าใดนัก ขณะรถจอดคิดไฟแดงอยู่ที่สี่แยกหนึ่งซึ่งรถติดอยู่นานมาก ตำรวจจราจรก็พยายามเป่านกหวีดเพื่อระบายนรถบนท้องถนนด้วยความขยับเขยื้อนแข็งเห่อเต็มใบหน้า เมื่อป้ามาเห็นตำรวจจราจรกำลังปฏิบัติหน้าที่ ป้ามาก็เกิดความหวังดีสว่างตาในกระเป๋า แล้วเดินลงจากรถเมล์ที่จอดห่างกันกับตำรวจไม่ไกลเท่าใดนัก ป้ามาก็ยื่นยาบ้าจำนวน 2 เม็ดให้กับตำรวจพร้อมกับบอกตำรวจว่าจะได้มีแรงทำงานเพิ่มมากขึ้น ทันใดนั้นป้ามาถูกตำรวจรวบตัวเข้าจับกุมทันทีพร้อมกับค้นกระเป๋าสะพาย

ของป้ามา ที่ป้ามาเตรียมมา เพื่อไปส่งยาให้เพื่อน ๆ เอาไปขายก็มีของกลางจำนวนมากมาย ที่มีอาจปฏิเสธได้ อยู่ในคุกไม่ครบกำหนดโทษก็ได้รับการอภัยโทษจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอีกครั้ง แต่หาได้สำนึกในพระมหากรุณาธิคุณไม่ จะมีใครสักกี่คนที่โชคดีเหมือนป้ามา ได้รับการอภัยโทษมาแล้วถึงสองครั้ง ควรจะสำนึกได้และตั้งใจทำมาหากินด้วยความสุจริตแต่ป้ามาก็ทำไม่ได้ยังมีการกระทำผิดเกิดขึ้น จนทำให้ต้องมาถูกจับกุมตัวอีกในการกระทำความผิดซ้ำครั้งที่สาม ซึ่งตำรวจมีสายสืบติดตามป้ามา เมื่อป้ามาตัดสินใจไปหาเพื่อนกลุ่มเดิม ไปเสพยากันที่บ้านของเพื่อน ในช่วงหลัง เพื่อนมาขอฝากยาบ้าไว้ที่บ้านของป้ามาอ้างว่าจะต้องเดินทางไปต่างจังหวัดกลัวใครมาพบเห็นแล้วจะไม่ปลอดภัย มารู้ทีหลังว่าถูกเพื่อนรักหักเหลี่ยมโหดเอาเสียแล้ว เพื่อนรู้ล่วงหน้าว่าจะมีตำรวจบุกมาจู่โจมค้นตรวจในบ้านของทุกคนที่คบหาติดต่อกับป้ามาอยู่ แต่ไม่เคยบอกป้ามาในที่สุดมีตำรวจบุกเข้าตรวจค้นที่บ้านของป้ามาพร้อมเจอหลักฐานที่เป็นสิ่งผิดกฎหมายยาเสพติดจำนวนมาก

พี่ไหมหลังจากที่ออกมาจากคุกครั้งแรกในความผิดฐานเสพดังที่กล่าวไปแล้วนั้น ได้งานทำที่ร้านคาราโอเกะแห่งหนึ่งเป็นเด็กล้างจาน พี่ไหมไม่ได้ล้างจานอย่างเดียวแต่ขายยาโดยรับยาบ้ามาจากนักร้องที่มาร้องคาราโอเกะในที่ทำงานนั่นเอง ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทกัน ในเวลาต่อมา โดยเพื่อนคนนี้เป็นภรรยาหรือเด็กในสังกัดของเสี่ยที่มีอิทธิพลคนหนึ่ง รับยามาจากเสี่ยคนนี้ และขายยากับแขกที่มาหลับนอนด้วยช่วยเพิ่มพลังทางเพศ สำหรับพี่ไหมเมื่อรับยามาแล้ว ขายยาให้กับลูกค้าที่มาเที่ยวกลางคืนในร้านคาราโอเกะซึ่งขายดีมาก พี่ไหมจึงขยับขยายวงกว้างออกไปขายตามแหล่งสลิ้มแอดต่าง ๆ ซึ่งมีเด็กวัยรุ่นเกือบทั้งหมดในสลัมที่ติดยาเป็นจำนวนมากเป็นลูกค้าของพี่ไหม แต่สุดท้ายพี่ไหมก็ทำพลาดถูกตำรวจรวบตัวกลางสลัมแห่งหนึ่งขณะไปเดินหาลูกค้าเพื่อซื้อขายยาเสพติด ซึ่งส่วนใหญ่จะขายเฉพาะลูกค้าประจำแต่วันเกิดเหตุลูกค้าประจำพาลูกค้าใหม่มาด้วย ซึ่งก็คือสายของตำรวจปลอมตัวมาทำที่ล่อซื้อจึงถูกจับกุมดังกล่าว

เรื่องราวเหมือนกับละครเฟื่องฉายชีวิตของพี่แดงกระทำความผิดครั้งแรกในฐานะครอบครัวเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย หลังจากพี่แดงแต่งงานได้ไม่นาน พี่แดงได้รู้ความจริงในภายหลังว่าสามีของตนนั้นตัวคนที่แท้จริงของสามี มีอาชีพเสริมเป็นเดินส่งขายยาเสพติดแต่รู้เมื่อสายทำอะไรไม่ได้เสียแล้ว ได้แต่ทำใจยอมรับแม้มันจะขัดแย้งอยู่ในใจก็ตาม ทำให้พี่แดงตกกระไดพลอยโจรขายยาเสพติดร่วมกับสามีไปโดยปริยาย สามีจะเป็นคนขับรถให้ไปตามทางแนวชายแดนพม่าเพื่อติดต่อรับยามาขายฝั่งไทยด้วยตนเองกับลูกน้องคนสนิท เดือนละครึ่งไปแต่ละครั้งได้ยาเสพติดติดรถมาจำนวนมากประมาณหมื่นกว่าเม็ด เมื่อได้ของมาแล้วก็จะหามุมอับของบ้านซุกซ่อนยาเสพติดไว้อย่างดี โดยห่อหลาย ๆ ชั้นป้องกันยาเสพติดได้รับ

ความเสียหายแล้วพรางตาด้วยการใส่ถุงดำอีกที บางทีก็ซ่อนไว้ใต้บันได บางทีก็ขุดดินฝังใต้ต้นไม้ แล้วหาก่อนหินใหญ่ ๆ มาทับ แต่ที่หลบซ่อนได้ดีที่สุดคือใต้พื้นบ้านซึ่งเป็นไม้อัดฝากระดาน แล้วจะยกไม้อัดขึ้นมาแล้วซ่อนยาลงไปในช่วงลับ แล้วปิดฝืนอกตะปูไม้อัดเพียงเท่านี้ ไม่มีใครสงสัยแล้วว่าพื้นที่เหยียบเดินอยู่ทุกวันจะมียาบ้าซุกซ่อนอยู่มากมายเกือบเท่าพื้นที่ของบ้าน ทั้งหลัง สุดท้ายโดนจับที่บ้านของตัวเอง โชคร้ายที่สามีไม่อยู่และฝากให้พี่แดงเป็นคนขายยาให้แทน ซึ่งมีลูกค้าประจำมาเอายาที่บ้านเลข พี่แดงก็ไม่ได้เอะใจอะไรเมื่อทำการซื้อขายกันเสร็จทันทีที่ลูกค้าประจำเดินหันหลังกลับก็มีหน่วยจู่โจมบุกเข้าจับกุมตัวพี่แดงทันที เป็นการกระทำความผิดครั้งแรกของพี่แดง แต่อยู่ไม่ครบกำหนดโทษ โชคดีของพี่แดงที่ได้รับการอภัยโทษ แต่พี่แดงเลือกที่จะหวนกลับมาขายยาอีกเหมือนเป็นวังวนชีวิตที่มีอาจหลุดพ้น แต่การกระทำผิดซ้ำครั้งนี้พี่แดงเป็นผู้ค้าเต็มตัวโดยไม่ต้องพึ่งพาสามีอีกต่อไปโดยพี่แดงทำร่วมกับอดีตลูกค้าประจำคนหนึ่งที่ยื่นตัวเองมาเป็นผู้ค้าเสียเอง วิธีการของพี่แดงคือเมื่อมีออเคอร์มาจะนัดหมายสถานที่กันแล้วพี่แดงจะเป็นผู้ตระเวนขับรถไปส่งของตามที่นัดหมาย อนิจจาสุดท้ายก็ถูกตำรวจจับ โดยมีสายตำรวจล่อซื้อเหมือนที่พี่แดงเคยถูกจับกุมมาแล้วในการทำความผิดครั้งแรก

กรณีพี่โอ้กระทำความผิดซ้ำคดียาเสพติดเป็นคดียาบ้าที่มีจำนวน 50,000 เม็ด โดยพี่โอ้ไปรับยามาจากชายแดนพม่าหรือชายแดนกัมพูชา ซึ่งมีทั้งชาวพม่าและชาวเขมร เป็นผู้ส่งมอบยาบ้าให้พี่โอ้ ทำอยู่ไม่นานเพื่อนที่ซื้อขายยาเสพติดด้วยกันตั้งแต่ต้นหักหลังทรยศพี่โอ้ ความจริงเปิดเผยว่าเพื่อนของพี่โอ้ถูกตำรวจจับกุมมานานแล้ว แต่ตำรวจบอกว่าจะปล่อยตัวหากจับเอเย่นต์รายใหญ่กว่าอย่างพี่โอ้ได้ เพื่อนของพี่โอ้ต้องช่วยงานราชการด้วยการช่วยเป็นสายลับล่อซื้อเพื่อสร้างผลงานชิ้นใหญ่ ทำให้พี่โอ้พลาดพลั้งถูกตำรวจจับกุมตัวในที่สุด

เช่นเดียวกับป่าแก่ที่กระทำความผิดซ้ำสองครั้งในฐานะครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย ป่าแก่ประกอบอาชีพเป็นแม่ค้าขายผักในตลาด หลังที่ตลาดวายแล้วป่าแก่จะเดินไปรับยาที่เด็กส่งยาคนหนึ่งที่คุ้นเคยจะรอป่าแก่ตามมุมอับลับสายตาคนหลังตลาดซึ่งจะรู้กันว่าเป็นที่ไหน โดยจะติดต่อผ่านทางโทรศัพท์ก่อนเพื่อนัดแนะจุดที่จะรอรับส่งยา รู้จักกับเด็กคนนี้ได้เพราะเคยไปรับยาจากสลัมแห่งหนึ่งเมื่อครั้งไปกับเพื่อน ซึ่งลูกค้าที่ป่าแก่รับยามาขายต่ออีกทอดหนึ่งนั่นก็จะเป็นชาวบ้านละแวกตลาด หลากหลายอาชีพ วิธีการของป่าแก่ก็คือจะเข็นรถขายผักไปเรื่อย ๆ จะแบ่งผักที่ขายไม่ได้ไว้ในเชิงพรางตาไว้ด้านบน ด้านล่างของเชิงคือยาที่แพ็คไว้ อย่างดีตามจำนวนที่สั่ง แต่ป่าแก่จะไม่มากนักกลัวพลาดทำหกล้ม ช่วงหลังมีลูกค้ารู้จักกันมากขึ้น มีเครือข่าย ตำรวจคงเห็นบ่อยหรือมีใครไปแจ้งข่าว ขณะกำลังเข็นผักด้วยวิธีเดิมอยู่ประจำก็ถูกตำรวจขอตรวจค้นทั้งหมด จึงถูกจับกุมทันทีเป็นการกระทำความผิดครั้งแรกของป่าแก่ อยู่ในคุกจนครบกำหนดโทษออกมาแล้วก็มาขายยาอย่างเดิม การกลับไปติดต่อกับลูกค้าเก่าขายประจำ

สมัยก่อนไม่ใช่เรื่องยาก รอบนี้ก่อนถูกจับ ป้าเซ็นผักออกไปไกลจากย่านตลาดมากไปจนถึงสลัม แอ๊ดแห่งหนึ่งมีสายตำรวจที่ส่งมาล่อซื้อในสลัมแห่งนั้น ป้าเลยถูกจับเข้าคุกครั้งที่สอง

น้ำศรีสุดากระทำความผิดซ้ำคดียาเสพติด หลังจากออกมาจากคุกในครั้งแรก กลับมาขายยาอย่างเดิมโดยไปรับมาจากเพื่อนที่เคยคบหาก่อนหน้าถูกจับกุมตัวครั้งแรก น้ำศรีสุดาเปิดร้านขายข้าวมันไก่ซึ่งทำให้วิธีการที่จะซุกซ่อนยาบ้า จะซ่อนอยู่ในท้องของไก่ที่ต้มแล้วแวนไว้ที่ตู้โชว์เลย โดยลูกค้าต้องสั่งก่อน จะห่อไว้อย่างมิดชิด ให้ห่อเล็กที่สุด ยัดเข้าไปในท้องไก่เล็ก ๆ เมื่อมีลูกค้ามากก็จะทำที่สั่งไก่ต้มกลับบ้านโดยไม่สับไก่อ้างว่าจะนำไปแกบน ส่วนการส่งมอบเงินก็จะส่งให้ในคราวเดียวกันกับที่ลูกค้าชำระเงินรับของในช่วงเย็น ซึ่งเป็นเวลาที่กำลังเก็บของปิดร้าน วันที่เกิดเหตุหลังจากที่ลูกค้าชำระเงินส่งมอบเงินให้เสร็จแล้ว น้ำศรีสุดาก็ถูกรวบตัว มีตำรวจเข้าทำการจับกุมทันที

การกระทำความผิดซ้ำคดียาเสพติดในฐานะครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย จะมีวิธีขายยาเสพติดที่แตกต่างกันไปตามสภาพแวดล้อมใกล้ตัว อุปกรณ์ต่าง ๆ ที่จะเอื้ออำนวยความสะดวกและปิดบังอำพรางซ่อนเร้นไม่ให้เจ้าหน้าที่ตำรวจหรือผู้ใดมาพบเห็น เพื่อให้การค้ายาเสพติดเป็นไปอย่างราบรื่น ซึ่งส่วนใหญ่จะรับยามาจากตามแนวชายแดนประเทศเพื่อนบ้านของไทยและจากวัยรุ่นหรือบุคคลอื่นจากในสลัมแอ๊ดแหล่งเสื่อมโทรม รวมไปถึงรับยาจากผู้มีฐานะร่ำรวยและมีอิทธิพลอย่างมากซึ่งจะมีมาให้รับมาขายได้ตลอด รับยามาแล้วนิยมขายต่ออีกทอดหนึ่งในบริเวณละแวกที่อยู่ของผู้ขาย มีการนัดแนะผ่านทางโทรศัพท์หรือทางอีเมลหรือทางเพื่อนฝูงฝากต่อกันมา เมื่อนัดแนะสถานที่ที่นัดนิยมนั้นเป็นจุดที่เป็นมุมอับ ไม่มีผู้คนเดินพลุกพล่าน สิ้นสุดการนัดหมายถือเป็นเริ่มต้นของการค้ายาโดยสมบูรณ์แบบ จนมาสิ้นสุดที่มีการซื้อและขายส่งมอบยากันเป็นที่เรียบร้อยน่าพอใจของทั้งสองฝ่าย ถือเป็นความสำเร็จสิ้นกระบวนการค้ายาเสพติดที่จับเท่าไรก็ไม่หมดไปจากสังคม

ฐานที่มีผู้กระทำความผิดมากที่สุดหนีไม่พ้นฐานครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย ผู้ต้องขังเป็นส่วนใหญ่กระทำความผิดในฐานนี้อย่างไรก็ตามการจำหน่ายยาเสพติดไม่ว่าจะเป็นยาบ้าหรือน้ำแข็ง (ยาไอซ์) หรือยาชนิดใด ๆ ก็ตาม ถือว่าได้แพร่ระบาดในสังคมเป็นอย่างมาก ทุกคนอยากได้เงินและอยากมีเงินมาก ๆ เพื่อปรนเปรอความสุขสบายด้านวัตถุให้กับตนเอง การขายยาทำให้ได้เงินมาคราวละมาก ๆ ใช้ระยะเวลาไม่นาน ส่วนใหญ่ผู้คนยอมที่จะเสี่ยง ผู้ค้าทุกคนทราบดีว่ายาเสพติดเป็นของไม่ดีแต่ก็กล้าทำสิ่งไม่ดีเหล่านี้แม้จะรู้อยู่เต็มอกเพียงเพื่อเงินนำมาซึ่งความสุขสบายของตนเองและครอบครัว ปัญหาปากท้องเป็นสิ่งสำคัญบ้านไหนเงินไม่พอใช้จ่าย สมาชิกในบ้านมีหลายคนที่ต้องรับผิดชอบ การคบหาเพื่อนฝูงที่อยู่เกี่ยวกับยาเสพติด หรือการออกจากคุกมาแล้วแต่ไม่มีผู้ประกอบการจ้างงาน ก็ถือว่าเป็นแรงบีบบังคับให้ผู้ที่เคยกระทำผิดแล้วหวนกลับมากระทำผิดซ้ำได้อีกไม่ยากนัก

1.3) **ฐานเสพและครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย** ผู้ต้องขังหญิงที่กระทำ ความผิดซ้ำคดียาเสพติดที่ปรากฏว่ามีอาการต่าง ๆ จากการกระตุ้นของฤทธิ์ยาเสพติดชนิดต่าง ๆ เช่น ยาบ้า น้ำแข็ง (ยาไอซ์) ทำให้คลื่นไส้ หรือมีนิมา เบลอ ประคองสติไม่อยู่อันเกิดจากการที่เสพยา มากจนเกินไปจากการที่ร่างกายรับไม่ไหว แล้วแสดงอาการออกมาให้ผู้อื่นรับรู้มองเห็นผิดสังเกต ไปจากอาการปกติของคนที่ปกติแตกต่างกันอย่างชัดเจน หรือมีปริมาณยาเสพติดไว้ในครอบครอง ปริมาณไม่มากพอที่จะขายแต่เพื่อการเสพเองชุกช่อนอำพรางตามตัวหรือในสิ่งของต่าง ๆ และอาจอยู่ในสถานการณ์ที่มีกลุ่มผู้ค้ายาเสพติดมีจำนวนปริมาณของยามากกว่าที่จะเสพเอง หรือในเหตุการณ์ที่ปรากฏว่ามีการติดต่อซื้อขายและมีเจตนาขายยาอย่างชัดเจน

นางสาววรรณศิริถูกจับกุมในการกระทำความผิดครั้งแรกและครั้งที่สอง ในฐานเสพและครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย ในความผิดครั้งแรกนั้นนางสาววรรณศิริคบหากับเพื่อนที่อยู่เกี่ยวกับยาเสพติดซึ่งไม่ได้แค่เสพเองอย่างเดียวแต่เป็นถึงผู้ค้ายาด้วย นางสาววรรณศิริไม่เคยยุ่งเกี่ยวหรือเกี่ยวข้องพัวพันใด ๆ กับยาเสพติดมาก่อนเลย แม้แต่เสพยา ก็เสพไม่เป็น แต่ต้องมาเดือดร้อนเพราะคบหากันกับรุ่นพี่ในโรงเรียนเดียวกัน ด้วยความสนิทสนม และไว้ใจ รุ่นพี่มาขอฝากยาบ้าไว้ที่ตัวเองด้วยอยากช่วยรุ่นพี่จึงยอมถูกจับกุมแทน แม้จะรู้ว่ารุ่นพี่ หลอกใช้แต่ไม่ได้ถือโทษโกรธแต่อย่างใด

ต่อมาน้ำลำอาจถูกจับฐานเสพและครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย ในการกระทำความผิดซ้ำครั้งที่สาม วันที่ถูกจับกุมน้ำลำอาจมาหาเพื่อนที่บ้านในสลัม เพื่อมาเสพยา ซึ่งเพื่อนของคนไปรับยามาจากชายแดนเขมรแล้วมาขายในสลัมใหญ่แห่งหนึ่งที่อยู่ อาศัยและตามแต่ออเดอร์ลูกค้าจะสั่งต้องการนัดแนะให้ไปส่งที่ไหน นั่งพูดคุยกันและเสพยาไปด้วย จนใกล้เที่ยงรู้สึกหิวข้าวแต่วันนั้นน้ำลำอาจก็เสพยาติดพันเลยไม่ยอมออกไปข้างนอก เพื่อนจึงอาสาออกไปซื้อข้าวกล่องให้ซึ่งไม่ไกลจากบ้านมากนัก เมื่อเพื่อนออกไปได้ไม่นาน จู่ ๆ ก็มีตำรวจนำหมายค้นมาขอเข้าตรวจค้น น้ำลำอาจถูกรวบตัวทันทีเพราะมีฉี่ม่วงและมียาบ้า ในกระเป๋ากางเกง 6 เม็ด เมื่อตำรวจบุกไปชั้นบนของบ้านเพื่อนก็ต้องตกตะลึงเพราะเจอยาบ้า ชุกช่อนไว้ในตู้เสื้อผ้าซึ่งเป็นตู้ไม้อัดเอาฝาไม้กระดานมาปิดทับอีกทีหนึ่งทุกตู้ 9,000 เม็ด ทำให้จำนน ด้วยหลักฐานและถูกจับกุมทันที

ขณะที่พี่มุกถูกจับกุมในฐานเสพและครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย เป็นความผิดที่ไม่รู้อิโหน่อิเหน่หรือเป็นเพราะความช่วยเหลือ ในการกระทำความผิดครั้งที่สอง วันเกิดเหตุพี่มุกต้องการจะเข้ากรุงเทพฯ บังเอิญไปเจอเพื่อนคนบ้านเดียวกันจะขับรถโตโยต้า พอร์จูนเนอร์เข้ากรุงเทพฯพอดี จึงขอติดรถไปด้วยเพื่อประหยัดค่าเดินทางและจะได้ไม่เหงา เป็นเพื่อนร่วมทางกัน พี่มุกจะเข้าไปหางานทำในกรุงเทพฯหลังจากเพิ่งได้รับการปล่อยตัวจากเรือนจำ ได้ไม่นาน เพื่อนคนนี้ของพี่มุกมีฐานะดี จากการสังเกตข้าวของเครื่องใช้หรือแม้แต่การมีรถยนต์

ราคาเป็นล้านใช้ ซึ่งเพื่อนเล่าแล้วว่าทำธุรกิจนาุ้งกิจการเจริญก้าวหน้ารุ่งเรืองไปได้ด้วยดีมาก ๆ แต่เพื่อนบอกพี่มุกว่าจะขอแวะเข้าไปทำธุระที่พ่อก่อนเข้ากรุงเทพ พี่มุกก็ไม่ได้เอะใจอะไร กลับคิดว่าดีเสียอีกจะได้แวะเที่ยวฟรี ๆ ด้วยเสียเลย แต่เส้นทางที่ไปนั้นมีตำรวจตั้งด่านตรวจค้นรถ สุดท้ายพี่มุกจึงได้รู้ว่าเพื่อนเป็นผู้ค้ายาเสพติดรายใหญ่ คั้นเจอบ้าจำนวน 12,000 เม็ด ทำให้พี่มุกแทบเป็นลมล้มทั้งยืน เมื่อคั้นเจอบ้าอีก 3 เม็ด ในที่เก็บของหน้ารถด้านข้างคนขับ เมื่อไปตรวจฉี เพื่อนมีลม่วงแต่ตำรวจคิดว่ายาสามเม็ดที่เจอนั้นเป็นของพี่มุกที่เตรียมไว้เสพ ความผิดจึงเท่ากัน เหมือนลม่วงด้วย ทั้งพี่มุกและเพื่อนจึงไปไม่ถึงกรุงเทพแต่กลับต้องเข้าไปรับโทษในเรือนจำ ตามความผิดที่เพื่อนได้ก่อไว้ให้ แม้เพื่อนจะบอกกับตำรวจว่าพี่มุกไม่ได้มีส่วนรู้เห็น แต่เพราะหลักฐานที่มีเป็นจำนวนมากจึงไม่มีน้ำหนักให้เชื่อถือว่าจะไม่ทำร่วมกัน

อย่างไรก็ตามไม่ว่าจะเป็นฐานเสพหรือฐานครอบครองเพื่อจำหน่าย และจำหน่าย หรือกระทำความผิดทั้งสองฐานพร้อมกันในการถูกจับกุม มักเกิดจากความตั้งใจ ด้วยการเป็นผู้ขายหรือผู้ค้าหรือทำทั้งสองหน้าที่ด้วยความเต็มใจ หรือตรงกันข้ามกับกรณีแรก คือไม่รู้เรื่องรูปร่างมาก่อนเพียงแต่ตกอยู่ในสถานการณ์กับเพื่อนที่คบหาที่มีการยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งปัญหาเสพติดยังเป็นปัญหาที่ระบาดหนักในสังคม

2) จำนวนครั้งที่กระทำความผิด ลักษณะการถูกจับกุมและโทษทัณฑ์ที่ได้รับ

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ในประเด็นนี้จะเน้นการนำเสนอตามจำนวนครั้งที่กระทำความผิดซ้ำคดียาเสพติดของผู้ต้องขังหญิงเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ซึ่งสามารถจำแนกได้ 2 ประเภท คือ กระทำผิดความซ้ำครั้งที่ 2 และกระทำความผิดซ้ำตั้งแต่ครั้งที่ 3 ขึ้นไป พร้อมทั้งนำเสนอประเด็นเกี่ยวกับลักษณะการถูกจับกุม เช่น ลักษณะการถูกจับกุมโดยถูกล่อซื้อ ลักษณะการถูกจับกุมโดยถูกตรวจค้นและลักษณะการถูกจับกุมโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ และโทษทัณฑ์ที่ได้รับจากการถูกจับกุม ซึ่งจะมีโทษที่แตกต่างกันไปตามจำนวนปริมาณของยาเสพติด ขณะถูกจับกุมตัวขึ้นอยู่กับบริบทการตัดสินพิจารณาคดีของศาลซึ่งเป็นไปตามกระบวนการยุติธรรม

2.1) กระทำผิดความซ้ำครั้งที่ 2

ผู้ต้องขังหญิงเรือนจำกลางนครศรีธรรมราชที่กระทำความผิดซ้ำคดียาเสพติดครั้งที่ 2 มีจำนวน 12 คน จากจำนวนผู้ให้ข้อมูลหลักในการศึกษาครั้งนี้ 18 คน ดังเช่นกรณีของนางสาววรรณศิริ กระทำความผิดซ้ำครั้งที่ 2 หลังพ้นโทษออกมาจากเรือนจำได้ 2 ปี นางสาววรรณศิริได้ทำงานอยู่ในกรุงเทพฯที่เดอะมอลล์บางกะปิไม่นานนักก็ป่วยเป็นภูมิแพ้ทางจมูกจึงย้ายถิ่นฐานกลับมาทำงานที่นครศรีธรรมราชบ้านเกิดเมืองนอน มีแฟนที่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด จึงเป็นจุดเริ่มต้นของเหตุการณ์การกระทำความผิดซ้ำครั้งที่ 2 โดยการกระทำความผิดครั้งแรกถูกจับโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ด้วยความสนิทสนมและไว้ใจรุ่นพี่ที่คบหา วันเกิดเหตุรุ่นพี่คนสนิท มาขอฝากยาเสพติดโดยที่ตอนนั้นนางสาววรรณศิริยังไม่รู้เรื่องว่าเป็นยาเสพติด ลักษณะเม็ดสีแดง เม็ดเล็ก ๆ

มีอักษรเขียนอยู่ตรงกลางจำนวน 10 เม็ด รุ่งพีบอกว่า เป็นยาเพิ่มพลังกำลังวังชา จะรับประทานเวลา มีแข่งกีฬาบาสเกตบอล ซึ่งรุ่งพีเป็นนักกีฬาของโรงเรียน โดยยาถูกฝากไว้กับนางสาววรรณศิริ ได้เพียงสามวัน โดยรุ่งพีจะมาขอไปทุกวัน วันละสองเม็ด วันที่ถูกจับ กำลังเดินไปรับประทาน อาหารในโรงอาหารกับเพื่อน ๆ สังเกตเห็นมีเจ้าหน้าที่ตำรวจ สองถึงสามคนเข้ามาในโรงเรียน คิดว่ามีเหตุทะเลาะวิวาทในโรงเรียนเกิดขึ้นอย่างรุนแรง ทำให้เรื่องต้องถึงตำรวจ นางสาววรรณศิริ เดินเข้าไปหาตำรวจกลุ่มนั้นเพื่อที่จะดูว่าเกิดเรื่องอะไรกันแน่ แต่ทันทีที่กลุ่มตำรวจหันมาเห็น นางสาววรรณศิริรีบวิ่งเข้ามาแล้วจับรวบแขนทันที วินาทีที่ถูกจับกุม นางสาววรรณศิริรู้สึกงง ๆ เบลอ ๆ และตกใจมาก ๆ ไม่เข้าใจว่ามาจับกุมทำไมไม่ได้ทำอะไรผิด นางสาววรรณศิริ ถูกกลุ่มตำรวจรวบตัวให้เดินไปที่ห้องเรียนไปยัง โต๊ะเรียนของตัวเองที่มีกระเป๋านักเรียน แล้วทำการรื้อค้นทันทีเหมือนต้องการค้นหาอะไรบางอย่าง และไปค้นเจอห่อกระดาษเป็นยาที่รุ่งพี อ้างว่าเพิ่มพลังกำลังฝากไว้ที่นั่นเหลืออยู่ 4 เม็ด ทราบความจริงว่าถูกหลอกเข้าใจแล้ว หลังจากที่ตำรวจรีบล็อคตัวตนอย่างรวดเร็วของรุ่งพีฝากเป็นสิ่งผิดกฎหมายคือยาเสพติดให้โทษ ร้ายแรงยาบ้า โทษที่ได้รับหลังจากศาลตัดสินจำคุก 3 ปี 4 เดือน วันที่ถูกจับกุมตัวนั้นรุ่งพีคนสนิท ไม่ได้มาโรงเรียนและไม่สามารถตามหาตัวเจอ เรื่องราวทั้งหมดเกิดขึ้นเมื่อนางสาววรรณศิริ ศึกษาอยู่ใกล้จบการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนแห่งหนึ่งในอ.ลิซล จ.นครศรีธรรมราช ซึ่งเป็นโรงเรียนที่นางสาววรรณศirkำลังศึกษาอยู่ขณะนั้น เป็นที่น่าเสียดายยิ่งนัก ที่เกิดเรื่องราวเช่นนี้ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิตเยาวชนบริสุทธิ์คนหนึ่ง ส่วนการกระทำผิดซ้ำ ครั้งที่ 2 หลังจากออกจากคุกไม่นานไปทำงานที่เดอะมอลล์บางกะปิระยะหนึ่ง ไม่สบายป่วยด้วย โรคภูมิแพ้อากาศในกรุงเทพมหานครต้องย้ายถิ่นฐานท่ามาหากินกลับมาที่ภูมิลำเนาเพราะสุขภาพ ไม่เอื้ออำนวย ได้งานเป็นลูกจ้างที่ร้านขายของชำแห่งหนึ่ง คบหากับแฟนคนบ้านเดียวกัน และจริงจังถึงขั้นสร้างอนาคตร่วมกัน ทำให้ต้องวางแผนหาเงินเก็บให้ได้มากและเร็ว ความจริง ปรากฏว่าแฟนและครอบครัวของแฟนของนางสาววรรณศิริที่คบหานั้นยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดก็ตอนที่ แฟนเอ่ยปากชักชวนให้ค้ายาเสพติดร่วมกัน ด้วยนิสัย ของนางสาววรรณศิริที่รักแฟนมาก ก็จะตามใจไม่กล้าขัดใจแฟน กลัวแฟนจะทิ้งหนีหน้าหายไป จึงยอมตกลงแบบตกกระไดพลอยโจร วันเกิดเหตุนั้นนางสาววรรณศิริถูกจับกุม โดยมีตำรวจ ขอตรวจค้นโดยวิธีการบุกค้นบ้านมีหมายค้น จากศาลช่วงเช้าตรู่ ซึ่งบ้านที่นางสาววรรณศิริอยู่นั้นเป็นบ้านของแฟนที่อาศัยอยู่กับครอบครัว ญาติพี่น้องของแฟนด้วย คาดว่าตำรวจคงได้เบาะแส สืบข่าวมาได้เพราะครอบครัวและพี่น้อง ของแฟนรวมทั้งแฟนต่างท่ามาหากินด้วยวิธีค้ายาเสพติดกันเป็นกระบวนการ วันที่ถูกจับกุมนั้น นางสาววรรณศิริอยู่บ้านกับแม่ของแฟน ชู่ ๆ มีตำรวจ โฉบ หมายค้นและเข้ามาในบ้านอย่างรวดเร็ว เจอยาไอซ์หรือน้ำแข็งในห่อเก็บของใต้บันได จำนวน 1.5 กรัม โทษทัณฑ์ที่ได้รับจากของกลาง

และการให้ปากคำกับศาลเป็นประโยชน์ 2 ปี 3 เดือน ทั้งที่ตั้งใจไว้ตั้งแต่ออกจากคุกครั้งแรก จะไม่ขอยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดแต่ก็ต้องมาติดคุกซ้ำอีกครั้งหนึ่ง

ในขณะที่เดียวกันพีจู้ก็ได้กระทำความผิดซ้ำครั้งที่ 2 อย่างไม่น่าให้อภัย พีจู้ก็มีครอบครัวอบอุ่นมาก พ่อแม่รักและตามใจ พร้อมทั้งให้อภัยให้ โอกาสทุกอย่างเพื่อให้กลับมา เริ่มต้นใหม่ในสังคมให้ได้อีกครั้ง แต่หลังพ้นโทษออกมาจากเรือนจำพีจู้กลับประพฤติตัว เหมือนเดิม ไปคบหากับเพื่อนที่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดที่เป็นสาเหตุทำให้ต้องติดคุกในการกระทำ ความผิดครั้งแรกมาแล้ว ผลสุดท้ายทำให้พีจู้ต้องติดคุกซ้ำจากเพื่อนที่พีจู้ไม่ยอมเลิกคบหา โดยการกระทำผิดครั้งแรกถูกจับยาบ้า ลักษณะการถูกจับกุมโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ กลุ่มเพื่อนสนิท ชุกช่อนยาบ้าไว้ในกระเป๋าและในรถยนต์ที่นั่งมา ช่วงสองถึงสามทุ่มโดยประมาณ พีจู้กับเพื่อน ขับรถจะไปทานข้าวกันก่อน หลังทานข้าวเสร็จแล้วก็จะไปฟังเพลงและเดินราตามประสา สาวรักสนุกทั่วไปแต่โชคร้ายเจอด่านตำรวจ ตัวพีจู้เองไม่รู้เรื่องอะไรคิดว่าเมื่อตำรวจตรวจค้นเสร็จ แล้วก็จะได้ขับรถผ่าน ๆ ไปต่อกัน แต่รู้สึกละอายใจที่เพื่อนในรถทั้งคันจากคุกกันมาสนุกสนาน ตลอดทางกลับเงียบหมดทั้งคันรถ แถมหน้าซีดปากสั่นตัวสั่น จนมาเฉลยความสงสัยที่มีในใจ ก็พบยาบ้าจำนวน 25 เม็ดอยู่ในกระเป๋าท้ายรถของเพื่อน จึงถูกจับกุมทั้งหมด 5 คนพร้อมกัน โทษทัณฑ์ที่ได้รับ 3 ปี 4 เดือนตามคำพิพากษาศาลส่วนการกระทำผิดซ้ำครั้งที่ 2 ถึงแม้ว่า พีจู้ จะเป็นแค่ผู้เสพอย่างเฉียวเท่านั้นแต่อยู่ในกลุ่มเพื่อนกลุ่มใหม่ที่คบหากันหลังออกจากคุก ครั้งแรกและมีประวัติยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดทุกคน ทุก ๆ เย็นหลังหกโมงเย็นไปแล้ว จะไปรวมตัว ลุ่หมูหัวกันเสพยาไอซ์หรือน้ำแข็งที่บ้านของเพื่อนคนหนึ่งเป็นประจำในย่านสลัมแห่งหนึ่ง ขณะที่พีจู้เพิ่งเสพยาไอซ์เสร็จไป ก็มีเพื่อนคนหนึ่งมาเคาะประตูขอเข้าบ้าน ทันททีที่เปิดประตูนั้น มีตำรวจประมาณห้าถึงหกคนบุกเข้ามาในบ้านขอตรวจค้นทันทีไม่รอฟังจากเจ้าของบ้าน เพราะมีหมายศาลมาด้วย สามารถเข้าตรวจค้นได้เลย ก็ไปเจอยาไอซ์หรือน้ำแข็งชุกช่อนอยู่บนตู้ เสื้อผ้า พีจู้จึงถูกจับกุมตัวพร้อมเพื่อนมาอีกครั้งในคดีจำหน่ายยาไอซ์ 10 กรัม โทษทัณฑ์ที่ได้รับ ยังไม่ทราบแน่ชัด เนื่องจากวันที่ข้าพเจ้าไปสัมภาษณ์นั้น พีจู้เปิดเผยว่าอยู่ในเรือนจำแห่งนี้มาแล้ว สี่เดือน ซึ่งชุดที่พีจู้สวมใส่นั้นแตกต่างจากคนอื่นที่เป็นชุดสีฟ้าแต่ชุดของพีจู้เป็นชุดสีน้ำตาล ซึ่งหมายความว่าขณะนี้อยู่ในระหว่างการรอพิจารณาตัดสินโทษทัณฑ์อยู่

รายต่อมาป้าหมีได้กระทำความผิดซ้ำเป็นครั้งที่ 2 ที่ต้องจำนนกับหลักฐาน เป็นยาบ้าที่กำเอาไว้อยู่ในมืออย่างแน่นหนา ซึ่งป้าหมีเป็นผู้ขายยาเป็นอาชีพเสริมรองจากอาชีพหลัก คือ แม่ค้าขายขนมหวาน ต้องผันตัวเองมาขายยาด้วยความโลภ ความอยากมีอยากได้เงินบังตา โดยการกระทำผิดครั้งแรกลักษณะการถูกจับกุมโดยวิธีการล่อซื้อของตำรวจ เย็นวันที่เกิดเหตุ เกิดขึ้นประมาณหนึ่งทุ่ม ป้าหมีต้องไปส่งเฮโรอีน 1 กก. ให้กับลูกค้าขาประจำใส่กระเป๋าเป้

ออกกำลังกายไว้ จัดเป็นลูกค้าไว้อีฟที่ไม่เคยเบียดเงินและมีการติดต่อซื้อขายกันเป็นประจำ ในสวนสาธารณะแห่งหนึ่งใจกลางตัวจังหวัดนครศรีธรรมราช เมื่อไปถึงสถานที่นัดหมายป่าหมี แปลกใจที่ลูกค้าขาประจำรายนี้ไม่ได้มาคนเดียวแต่พาเพื่อนชายมาด้วยอีกสองคนใส่แว่นดำกันแดด อยู่ในชุดลาลองแต่ก็ไม่ได้เฉลียวใจคิดว่าคงมาออกกำลังกายกับเพื่อนด้วยกัน วินาทีที่ส่งของรับเงินเสร็จเรียบร้อย ชายสองคนที่คิดว่าเป็นเพื่อนของลูกค้าก็ใส่กุญแจมือป่าหมีทันที ศาลพิพากษาตัดสินโทษทัณฑ์ที่ได้รับจากของกลางและการรับสารภาพ 2 ปี 6 เดือน ในขณะที่การกระทำผิดครั้งที่ 2 ป่าหมีก็ถูกจับกุมด้วยวิธีการล่อซื้อของตำรวจอีกครั้ง ครึ่งล่าสุดเป็นยาบ้า เรื่องราวเกิดขึ้นขณะป่าหมีเดินกลับบ้านหลังจากตลาดวายขายขนมเสร็จแล้ว แต่ไปไม่ถึงบ้านถูกตำรวจตามสะกดรอย บุกรวบตัวทันที เมื่อค้นตัวป่าหมีก็เจอยาบ้าที่ก่าอยู่ในมือทั้งสองข้าง 21 เม็ดเพื่อจะนำไปจำหน่ายให้กับลูกค้าขาประจำระหว่างทางก่อนถึงบ้าน ก็เกิดเหตุการณ์ระทึกใจขึ้น ป่าหมีตกใจสุดขีด ถอยหลังอย่างรวดเร็วแต่ป่าหมีไม่ได้มีเจตนาจะวิ่งหนีเพราะรู้ตัวว่าวิ่งหนีไปก็ไปไม่รอดพันตำรวจอยู่ดี สังหารป่าไม่เอื้ออำนวย ทันทีที่ป่าหมีขยับตัวถอยหลังตามสัญชาตญาณ เกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝันเมื่อตำรวจยิงปืนตรงมาที่ป่าหมีทันทีเพื่อสกัดการหลบหนี ตำรวจเขาไว้มากคงเข้าใจว่าป่าหมีจะวิ่งหนี กระสุนถูกบริเวณขาข้างขวาทำให้ป่าหมีล้มลงด้วยความเจ็บปวด โทษจำคุก 2 ปี 3 เดือนตามคำตัดสินของศาล

พี่ผิวมีนิสัยราวกับเด็กวัยรุ่นที่ลึกลับและคิดไม่เป็น ชอบความสนุกสนาน มีความลับกับสามี ไม่ขยันทำมาหากินกับร้านเบเกอรี่ที่สามีเป็นผู้ลงทุนให้ด้วยความรัก สุดท้ายก็พาตัวเองเข้ามาติดคุกซ้ำ โดยการกระทำผิดครั้งแรกถูกจับพร้อมกับแฟนคนแรกที่วาดฝันจะแต่งงานสร้างอนาคตด้วยกันด้วยการค้ายา แฟนรู้จักกับแหล่งรับซื้อขายยาเสพติดในหาดใหญ่แล้วจะไปติดต่อเพียงคนเดียว เมื่อได้ของแล้วก็กลับมาที่ตรง จะมีลูกค้าขาประจำที่รู้จักกันอย่างดี ต้องการยาเสพติดก็จะนัดแนะกันตามถนนสายเปลี่ยว นัดเวลาตรงกันให้ดีแล้วก็จะไปจอดรถส่งของรับเงินอย่างรวดเร็ว เวลาที่นัดหมายกันนั้นจะเป็นเวลากลางคืนดึก ๆ ประมาณตีหนึ่งถึงตีสาม แต่สุดท้ายลูกค้าที่ไว้ใจก็หักหลังเพราะโดนจับมาก่อนหน้านี้ที่จะนัดหมายกับพี่ผิวและสามีแล้ว ตำรวจต้องการขยายผลการจับกุมต่อ วันที่นัดหมายกันครั้งสุดท้ายก็ไปเจอกันที่ถนนสายเปลี่ยวที่ไม่มีไฟข้างทางส่องสว่างเหมือนเดิม แต่ที่ไม่เหมือนเดิมคือสังเกตเห็นรถกระบะสีดำทะเบียน จอดหลังคันไม้แต่มีท้ายโพล่มานิดหน่อยซึ่งพุ่มไม้บังไม่หมด แต่พี่ผิวและแฟนก็ไม่ได้เอะใจอะไร ด้วยความง่วงนอนเหนื่อยล้า ทั้งคู่คิดแต่เพียงว่ารีบขายรีบทำให้เสร็จธุระจะได้รับกลับไปนอน เมื่อแลกกระเป๋าทับบรรจุยาไอซ์หรือน้ำแข็ง 2 g. แล้ว ขณะที่ผิวกำลังเปิดกระเป๋านับธนบัตรคร่าว ๆ ด้วยสายตานั่นก็มีตำรวจเจ็ดถึงแปดนายบุกรวบตัวทั้งสองคนโดยไม่ทันตั้งตัว ทำให้หายง่วง เป็นปลิดทิ้งถูกจับกุมพร้อมกันกับแฟน อนาคตที่วาดฝันสวยหรูพังทลายตรงหน้าด้วยน้ำมือ

ของตัวเองได้รับโทษจำคุก 3 ปี แต่โชคดีที่สุดที่พีฉิวและแฟนอยู่ในคุกได้เพียงสองเดือน มีการอภัยโทษจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวประกอบกับเป็นนักโทษที่มีความประพฤติดี เรียบร้อยเลยได้ออกมาใช้ชีวิตปกติภายนอกเรือนจำซึ่งน้อยคนที่จะโชคดีมากแบบนี้ ในขณะที่การกระทำผิดซ้ำครั้งที่ 2 ของพีฉิว เรื่องราวเกิดขึ้นหลังจากได้แฟนคนใหม่และแต่งงาน สามีทำงานบริษัททอผ้าและได้ลงทุนเปิดร้านเบเกอรี่ตามความฝันของพีฉิวให้เป็นจริง โดยสามีไม่เคยรู้ว่าพีฉิวเคยติดคุกมา ปิดบังเป็นความลับกลัวสามีไม่รัก ลักษณะการถูกจับกุมในวันที่เกิดเหตุร้าย พีฉิวมีนัดกับเพื่อนเพื่อไปเสพยาไอซ์กันที่บ้านเช่าของเพื่อน ซึ่งนัดกันเป็นประจำ ทุกวันศุกร์หรือเสาร์ของทุกสัปดาห์ โดยพีฉิวไปรับยาไอซ์จากเพื่อนอีกคนมาแล้วใส่ไว้ในกระเป๋าเป้ สะพายหลังเก็บยาไอซ์ 2 g. ไว้ทำยาสด ขณะขับรถกลับบ้านไปที่จุดนัดพบนั้น ระหว่างทางเจอด่านตำรวจ บนถนนสายหลักแห่งหนึ่งถูกตรวจค้นรถและมีสุนัขตำรวจดมกลิ่นในกระเป๋าเป้ของพีฉิว ที่อยู่ในท้ายรถได้จึงถูกตำรวจจับกุมทันทีพร้อมเพื่อนทั้งคันรถรวมพีฉิวด้วยสี่คน ศาลพิพากษา ให้โทษจำคุก 5 ปี 3 เดือน ในโทษร้ายยังมีความโชคดียู่บ้างที่สามีของพีฉิวเมื่อรู้ว่าพีฉิวถูกจับ ก็เสียใจ แต่เวลาผ่านไปสักพักสามีก็มาเยี่ยมพีฉิวทุกเดือน เดือนละครั้งด้วยเพราะต้องทำงานไกล สามีเป็นคนดีและรักพีฉิวมากที่สุด รู้สึกผิดมากที่ไปทำร้ายคนดี

ทว่าพีอู๋ได้มีการกระทำความผิดซ้ำครั้งที่ 2 ไม่ได้เป็นความผิดที่เจ้าตัวตั้งใจ ก่อเลยแม้แต่นิดเดียว แต่มียาเสพติดเข้ามาอยู่ในสถานที่ที่คุ้นเคยที่สุดที่เรียกว่าบ้าน ซึ่งเป็นบ้านของสามีที่อาศัยอยู่กับสมาชิกของครอบครัวสามีอีกหลายคน ไม่ว่าจะเป็นพ่อ แม่ และน้องของสามี ด้วยความให้เกียรติทุกคนในบ้าน วันหนึ่งเมื่อน้องชายของสามีพาแฟนมาที่บ้านซึ่งมาเป็นประจำ อยู่แล้ว แฟนของน้องชายคนนี้เป็นตัวการที่ทำให้พีอู๋ถูกจับกุมตัวในการกระทำความผิดซ้ำครั้งที่ 2 โดยการกระทำผิดครั้งแรกถูกจับโดยผู้เช่าไม่ถึงการณ์ สามีคนเก่าเป็นคนขายยาบ้ามานานแล้ว แต่อนิจจาพีอู๋ไม่เคยรู้เรื่องราวด้านมืดเหล่านี้ของสามีคนเก่าเลย วันที่ถูกจับกุมนั้นพีอู๋อยากจะติดรถ สามีไปด้วย เพราะรู้สึกว้าหลังๆ ชีวิตคู่ขาดความหวานเห็นสามีทำงานเป็นคนงานก่อสร้าง ต้องทำงานหนัก กลับถึงบ้านก็หมดแรงนอนไม่ได้กุกกักกันนานแล้ว พีอู๋เลยอยากใกล้ชิดกับสามี ออกไปนอกบ้านด้วยกันบ้าง พีอู๋เป็นแม่บ้านอย่างเดียวกดขี่ไม่ค่อยได้ออกไปเที่ยวที่ไหน นอกจากออกไปซื้อของกินของใช้ไม่นานก็กลับบ้าน เลยเห็นว่าเป็นโอกาสอันดีที่จะได้กระชับ ความสัมพันธ์รักกันให้แนบแน่นกับสามี แต่สามีบอกว่าจะแวะไปธุระหาเพื่อนก่อน พีอู๋ก็ตกลง โดยที่ไม่รู้ว่าธุระที่สามีพูดถึงคืออะไรนึกคิดเอาเองว่าคงเป็นเรื่องงาน เมื่อไปถึงหน้าตึกห้องเช่าของเพื่อนสามีก็กำชับให้พีอู๋รออยู่ในรถ เมื่อสามีขึ้นไปห้องเช่าเพื่อนที่อยู่ชั้นบนแล้ว เวลาผ่านไป นานพอสมควรพีอู๋ก็เห็นว่าสามียังไม่ลงมาเสียที ติดต่อบ้านก็ไม่รับสาย จึงตัดสินใจขึ้นไปตาม ที่ห้องเช่าของเพื่อนสามี เมื่อขึ้นไปเคาะประตูก็มีตำรวจมาเปิดประตูและจับกุมพีอู๋เข้าไปในห้อง

ของเพื่อนสามีทันที พี่อู๋ตกใจมากความจริงกระจ่างชัดทั้งหมดว่าผู้ชายที่สามีมาหานั้นไม่ใช่เพื่อนที่ทำงานก่อสร้าง แต่เป็นลูกค้าทำที่มาซื้อขายยาจากสามี ก่อนหน้านี้ที่สามีขึ้นมาคุยกับลูกค้าก็ถูกสายลับของตำรวจแสดงตัวเข้าจับกุมทันที และพาเข้าไปสอบสวนในห้อง เมื่อพี่อู๋ขึ้นไปตามสามีจึงถูกจับกุมตัวด้วยดังกล่าว ปฏิเสธกับตำรวจว่าไม่มีส่วนรู้เห็นการค้ายาเสพติดจากสามีเลย ไม่เคยรู้มาก่อนด้วยซ้ำว่าสามีจะค้ายา สามีบอกปิดให้พี่อู๋แล้วแต่ตำรวจไม่เชื่อ สุดท้ายก็ถูกจับพร้อมสามีคนเก่าพร้อมของกลางยาบ้าที่สามีซุกซ่อนมาในกระเป๋าเสื้อด้านใน โทษทัณฑ์ที่ได้รับเท่ากับสามีถือว่าสมคบคิดค้ายาร่วมกัน 5 ปี 4 เดือน พี่อู๋สู้คดีก็แพ้สูญเสียทรัพย์สินเพื่อเอามาใช้ระหว่างการสู้คดีเป็นที่ดินที่เป็นสมบัติของพ่อแม่พี่อู๋ หนึ่งแปลง สร้างความเจ็บช้ำน้ำใจในความคิดที่ไม่ได้เป็นผู้ก่อด้วยตนเองเป็นอย่างมาก ส่วนการกระทำความผิดซ้ำครั้งที่ 2 ของพี่อู๋เกิดขึ้นชั่วคราว โดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์หรือรู้ไม่เท่าทัน จิตใจคนขึ้นอีกจนได้ หลังจากออกจากคุกในครั้งแรกก็มาปรับความเข้าใจกับสามี ด้วยความรักที่มีต่อสามีมากกว่าความโกรธแค้นจึงยอมอภัยยกโทษให้สามีแล้วมาเริ่มต้นชีวิตใหม่ทำมาหากินด้วยความสุจริต วันดวงสวยที่สุดในชีวิตของพี่อู๋เกิดขึ้นโดยเริ่มจากน้องชายของสามีพาแฟนมาที่บ้านบ่อยครั้งอยู่แล้ว วันนั้นน้องชายจะออกไปธุระกับแฟนและพ่อของสามีพร้อมกับสามี เหลือคนอยู่บ้านคนเดียว เมื่อทุกคนออกไปธุระกันหมดแล้วพี่อู๋สังเกตเห็นกระเป๋าเป้ใบใหญ่ลักษณะเก่า ๆ ไว้บนโต๊ะกินข้าวซึ่งเป็นกระเป๋าเป้ของแฟนสาวน้องชาย พี่อู๋ไม่ได้ถือวิสาสะ หรือมีความสนใจที่จะเปิดกระเป๋าเป้ดูเลยไม่อยากจะยุ่งเรื่องของคนอื่นเลยนำกระเป๋าเป้ไปเก็บไว้ในห้องนอนของน้องชาย เวลาผ่านไปหนึ่งชั่วโมงมีตำรวจนำหมายค้นมาที่บ้านเพื่อขอตรวจค้นสิ่งของผิดกฎหมาย พี่อู๋บริสุทธิ์ใจไม่ได้มีอะไรปกปิดเปิดประตูให้ค้นบ้านแต่โดยดี แทบซ็อก เป็นลมล้มทั้งยืนเมื่อตำรวจขอเปิดดูกระเป๋าเป้ของแฟนสาวของน้องชายถึงกับผงะไปครู่หนึ่ง เจอยาบ้า 400 เม็ดและยาไอซ์อีก 1 กรัม โทษที่ได้รับเป็นความผิดที่ไม่ได้ก่อจำคุก 25 ปี กระเป๋าเป้ของคนอื่นแท้ ๆ แต่มาอยู่ในบ้านของเรา เราก็ต้องรับกรรม ตอนที่ถูกจับกุมตัวปิดให้เจ้าของบ้าน คือพ่อของสามีและสามีรวมน้องชายทุกคนในบ้านให้พ้นผิดไม่รู้ไม่เห็นไม่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดจำนวนนี้ด้วย ไหน ๆ ถ้าจะถูกจับเข้าคุกแล้วก็ขอเข้าคุกคนเดียวถือว่าเป็นเวรกรรมแต่ชาติปางก่อน สงสารลูกทั้งสามคนที่กำลังอยู่ในวัยเรียนหนังสือที่ต้องมาอับอายมีแม่จี้คุก

กรณีต่อมาน้ำสาวมีการกระทำความผิดซ้ำครั้งที่ 2 หวนกลับมาเสพยาบ้าอีกครั้ง ทั้ง ๆ ที่รู้อยู่แก่ใจว่าเป็นสิ่งไม่ดี แต่ก็ต้องพ่ายแพ้ใจตัวเอง อ้างเพียงว่าชอบเสพยาบ้า หลังจากเสพยาเข้าไปแล้วจะกลายเป็นยาแก้เครียดและเพิ่มความตึกะนองให้แก่ตนเองโดยการกระทำผิดครั้งแรกถูกจับกุมเพราะเสพยาบ้าเมื่อเสพยาเข้าไปแล้วรู้สึกดี คึกคัก กระปรี้กระเปร่า เสพเป็นประจำจิตใจสามารถทำงานได้เยอะขึ้นไม่เหน็ดเหนื่อย โดยเริ่มแรกที่เสพยานั้นไม่รู้ว่าเป็นยาบ้า มารู้ภายหลัง

ก็คิดถึงอ้อมแอมยากที่จะเลิกและถอนตัวแล้ว วันที่ถูกจับกุมตัวน้ำสาวขับรถออกไปกับเพื่อน เพื่อที่จะไปซูเปอร์มาร์เก็ตซื้อของกินของใช้ แต่วันนั้นน้ำสาวรู้สึกอ่อนเพลียไม่ค่อยสบายเลย ขอรอเพื่อนในรถ ถ้าอาการดีขึ้นแล้วจะตามเพื่อนเข้าไป แต่ไม่รู้อะไรคิดจิตใจให้ทำสิ่งที่ผิด ในลานจอดรถของห้างสรรพสินค้าชื่อดังในตัวเมืองของจังหวัดสุราษฎร์ธานี คิดว่าคงไม่มีใครเห็น ลืมนึกไปว่าในลานจอดรถของห้างต้องมีกล้องวงจรปิดทุกมุมอยู่แล้ว แม้เป็นมุมอับลับตาซึ่งต้องมี แนนอนแต่เพราะความหน้ามืดตามัวขาดสติ ความอยากยาที่ทำให้ไม่สามารถหยุดยั้งควบคุมตัวเอง ได้ น้ำสาวรีบกุ๊กกิ๊กจ้อหยิบยาบ้าและอุปกรณ์เสพยาบ้าขนาดจิ๋วที่พกมาทันที มีกระดาษฟรอยด์ หลอดดูด ไฟแช็ค แก้วน้ำพลาสติกใบเล็ก และโซคร้ายของน้ำสาวที่ลืมนึกไปว่ารถของตัวเองนั้น ไม่ได้คิดฟิล์มดำ ทำให้มองเข้ามาจากภายนอกก็ยังสามารถเห็นคนในรถทำอะไร ขณะกำลังเสพเสร็จ ไปเรียบร้อยหนึ่งเม็ดแต่ยังถืออุปกรณ์คามืออยู่ มียามพาดำรวจสองคนมาเคาะกระจกรถ คิดว่าคงสังเกตเห็นน้ำสาวอยู่นานแล้ว เมื่อมันใจจึงขอเข้าตรวจค้นเลยทันที ซึ่งต้องยอมจำนน กับหลักฐานที่อยู่ในมือและในคลิปวิดีโอที่ตำรวจอัดไว้จากโทรศัพท์มือถือ ขณะสังเกตเห็นน้ำสาว เจอยาบ้า 8 เม็ดซุกซ่อนอยู่ในกระเป๋าถือสตรีของน้ำสาว ซึ่งน้ำสาวยอมจำนนกับหลักฐานทุกอย่าง ดิ้นไม่หลุด ได้รับโทษจำคุก 8 ปี 2 เดือน ส่วนการกระทำความผิดซ้ำครั้งที่ 2 ของน้ำสาว เกิดจากการที่น้ำสาวหันกลับมาเสพยาอีกครั้ง หลังออกจากคุกมา มีลักษณะ การถูกจับกุมตัวโดยถูก ตำรวจขอเข้าค้นตัว วันนั้นน้ำสาวมียาบ้าอยู่จำนวน 5 เม็ดในกระเป๋ากางเกง กำลังจะเดินไป รอรถโดยสารเพื่อกลับบ้านเห็นตำรวจจับกุมผู้ขับจักรยานยนต์โซครีย์มถนนไม่ห่างจากจุดรอรถโดยสารมากนัก น้ำสาวเกิดความตกใจลงถนนลูกลี้ลูกถนนห้องแตกมีพิรุณให้ตำรวจจับได้ทันที ตำรวจจึงขอเข้าตรวจค้นตัวเบื้องต้นตรวจเจอยาบ้าจำนวน 5 เม็ดในกระเป๋ากางเกง เลยพาตัวน้ำสาว ไปที่โรงพักต่อเพื่อให้ตำรวจหญิงตรวจค้นตัวอย่างละเอียด แต่ก็ไม่พบอะไรมากไปกว่านี้ โทษทัณฑ์ ที่ได้รับจำคุก 2 ปี อยู่ในเรือนจำจนครบกำหนดโทษ

ขณะเดียวกันพี่ใหม่ได้ผันตัวเองมาขายยาบ้า หลังจากที่อยู่จากคุกมาครั้งแรก ก็มาสมัครงานเป็นเด็กล้างจานที่ร้านคาราโอเกะแห่งหนึ่ง การอยู่ในร้านคาราโอเกะแห่งนี้ จึงเป็นจุดเดินเรื่องของการกระทำความผิดซ้ำครั้งที่ 2 โดยการกระทำผิดครั้งแรกถูกตรวจค้นตัว จากเจ้าหน้าที่ตำรวจ วันที่เกิดเหตุ พี่ใหม่เพิ่งจะลองเสพยาบ้าเป็นครั้งแรก ควบคุมสติตนเอง ไม่ค่อยได้ เตียวร้ายเตียวดี กำลังเดินไปหาเพื่อนที่บ้านที่อยู่ไม่ไกลจากบ้านตนเองมากนักประมาณ ห้าร้อยเมตร เมื่อเดินไปถึงหน้าปากซอยจะต้องข้ามถนนที่ไม่มีไฟสัญญาณจราจร มีแค่ทางม้าลาย คนข้ามเท่านั้น แต่พี่ใหม่ไม่ได้ยื่นรอข้ามตรงที่ทางม้าลาย ระหว่างที่รอรถว่างั้นพี่ใหม่คุมสติไม่อยู่ โมโหตะโกนคำแฟนเก่าที่เลิกกันไปนานแล้ว ทำเอาผู้คนแถวนั้นงงเป็นไก่ตาแตกและตกใจ กับถ้อยคำพรูสวาทของพี่ใหม่ จนมีตำรวจที่มาปฏิบัติหน้าที่แถวนั้นพอดีเข้ามาจับกุมเหตุที่เกิดขึ้น

เมื่อเห็นมีอาการพูดจาไม่รู้เรื่องจึงนำไปโรงพักให้ตำรวจหญิงค้นตัว เจอยาบ้า 4 เม็ดซุกซ่อนอยู่ในกางเกงชั้นในท่อพลาสติกเล็ก ๆ มัดอย่างดี จากนั้นจึงพาไปตรวจฉีดยาพบมีม่วงถูกจับกุมขังทันทีในโรงพัก ศาลได้พิจารณาพิพากษาจำคุก 2 ปี ได้รับการอภัยโทษจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อยู่ในคุกได้หนึ่งปีสี่เดือน แทนที่จะกลับตัวกลับใจสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณอันล้นพ้น ในขณะที่การกระทำผิดซ้ำครั้งที่ 2 ของพี่ใหม่นั้น ไม่ได้เจ็ดหลายกับโทษทัณฑ์ที่ได้รับ อาจเป็นเพราะได้รับโทษน้อยเกินไปหรือเกิดจากจิตสำนึกที่ฝืดไม่ได้ หลังจากที่ออกมาจากคุกไม่นานไปพบรักกับสามีคนใหม่เป็นคนดีและรักพี่ใหม่มาก พี่ใหม่ไม่กล้าบอกแฟนว่าเคยเข้าคุกมาก่อน กลัวเขารับไม่ได้เป็นความเห็นแก่ตัวของพี่ใหม่เอง แต่ตอนนั้นรู้สึกโชคดีเหลือเกินที่ได้มารักกัน อยากจะเป็นคนดีเพื่อเขา สามีทำงานเป็นพนักงานเซเว่น ไม่นานนักพี่ใหม่ก็ได้งานทำที่ร้านคาราโอเกะแห่งหนึ่งในตัวเมืองสุราษฎร์ธานี จากแค่เป็นพนักงานล้างจานแค่อำนาจเดียว พี่ใหม่ก็ค้ายาบ้าไปด้วยขายยาให้กับแขกที่มาเที่ยวคาราโอเกะโดยมีกลวิธีการขายบรรยายสรรพคุณว่าสามารถเพิ่มพลังทางเพศได้ยาวนานมากขึ้นผู้หญิงจะติดใจ แค่สรรพคุณเขาขยันได้ยาวนานก็ทำให้ขายดีมาก ๆ เมื่อมีลูกค้ามากขึ้นก็กว้างขวางออกไปเรื่อย ๆ เริ่มมีลูกค้าจากข้างนอกวันที่ถูกจับกุมตัวนั้นพี่ใหม่จะนำยาบ้าไปส่งให้กับลูกค้าในสลัมแออัดแห่งหนึ่ง แต่ก็พลาดถูกตำรวจจับโดยวิธีการล่อซื้อของตำรวจ ซึ่งเมื่อไปถึงลูกค้าบอกว่าปวดท้องขอไปเข้าห้องน้ำในบ้าน ไม่นานก็จะรีบออกมาให้นั่งรอหน้าบ้าน ไปก่อนแล้ววางเงินพร้อมกับบอกว่าให้พี่ใหม่นำยาบ้าจำนวน 50 เม็ดมาวางรอไว้บนโต๊ะหินอ่อนด้วย ระหว่างนั่งรอพี่ใหม่ก็หยิบเงินมานับปึกหนึ่งจำนวนสามหมื่นบาท พี่ใหม่ก็นับเงินไปเรื่อย ๆ บริเวณหน้าบ้านก็กั้นรั้วรอบขอบชิดอย่างดีไม่ต้องกลัวใคร จู่ ๆ มีตำรวจแต่งเครื่องแบบเต็มยศออกมาจากในบ้านของลูกค้าประจำห้าคนบุกมาจับกดตัวลงกับโต๊ะและใส่กุญแจมือพี่ใหม่ทันที โทษทัณฑ์ที่ได้รับจากการกระทำผิดซ้ำครั้งล่าสุดจำคุก 20 ปี ตอนที่ถูกจับสามีรู้ข่าวเสียใจและผิดหวังในตัวของพี่ใหม่มาก มาเยี่ยมพี่ใหม่หลังเข้าคุกได้เพียงสองครั้งก็ขอเลิกกับพี่ใหม่ทันที ซึ่งสร้างความเศร้าโศกเสียใจให้กับพี่ใหม่เป็นอย่างมาก

ขณะที่พี่มูกได้กระทำความผิดซ้ำครั้งที่ 2 เพียงเพราะขออาศัยรถของเพื่อนเช่ากรุงเทพฯด้วยกัน แม้เพื่อนจะบอกว่ายังไม่เข้ากรุงเทพฯทันทีทันใด แต่จะไปแวะที่พืชยา ก่อนที่มูกกลับดีใจคิดว่าจะได้แวะเที่ยวฟรี คงเป็นเคราะห์กรรมบังตาบังใจจนหมดไม่ให้เห็นเจทางสว่างแห่งชีวิตโดยการกระทำผิดครั้งแรกถูกจับด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์มีตำรวจขอตรวจค้นตัว และโชคร้ายเมื่อเพื่อนสนิทที่รักและไว้ใจโกหกหลอกลวงมาขอฝากยาไว้ที่พี่มูก 3 เม็ดซึ่งมันก็คือยาบ้าแต่อ้างว่าเป็นยาบำรุงเลือด กลัวจะทำหายให้ช่วยเก็บรักษาเพราะเห็นว่าพี่มูกมีนิสัยเป็นระเบียบเรียบร้อยเก็บรักษาของไว้อย่างดี ตอนเลิกเรียนเย็นวันหนึ่งตนเดินออกมา

หน้ามหาวิทยาลัยเพื่อมารอขึ้นรถโดยสารกลับบ้าน แต่รถได้สักสองนาทีก็นำตัวรถนอกเครื่องแบบออกมาแสดงตัวโชว์บัตรว่าเป็นตำรวจและขอเข้าตรวจค้นโดยพาไปที่โรงพักให้ตำรวจหญิงตรวจค้นก็เจอยาบ้ารุงเลือดของเพื่อนที่ฝากไว้ 3 เม็ดแท้จริงคือยาบ้านั่นเอง พี่มุกเข้าอ้อมเป็นลมทันที ขณะนั้นศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1 ต้องหมดอนาคตทันที กลับต้องมารับโทษจำคุก 1 ปี 4 เดือน ใช้ชีวิตอยู่ในเรือนจำจนครบกำหนดโทษ ออกมาจากคุกได้ไม่นาน โชคชะดานำพาเคราะห์ร้ายมาให้อีกครั้งส่วนการกระทำผิดซ้ำครั้งที่ 2 ของพี่มุกนั้นมีลักษณะการถูกจับกุมโดยที่เจ้าตัวรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ช่วงเมษาก่อนสงกรานต์ไม่กี่วัน มีเพื่อนบ้านในหมู่บ้านจะขับรถยนต์ส่วนตัวเข้ากรุงเทพฯ เป็นรถครอบครัวโตโยต้าฟอร์จูนเนอร์สีขาว เพื่อนของพี่มุกมีฐานะดีทำธุรกิจนาุ้ง แต่คนในหมู่บ้านก็ได้แต่เก็บความสงสัยไว้เงียบ ๆ ในใจ เมื่อพี่มุกได้ข่าวเพื่อนจะขับรถเข้ากรุงเทพฯ ๆ ก็จะขอตามไปด้วยเพราะอยากถือโอกาสไปเที่ยวกรุงเทพฯ ๆ แบบประหยัดค่ารถโดยสารและได้มีเพื่อนร่วมทางกัน โดยพี่มุกมีเป้าหมายเพื่อไปหางานทำในกรุงเทพฯ ๆ แต่เพื่อนบอกว่าจะขอแวะเข้าพื้ตยาก่อนไปหาเพื่อนเพื่อเอาของไปให้ พี่มุกกลับดีใจที่จะได้เที่ยวพื้ตย แต่ไปไม่ถึงพื้ตยการเดินทางไปจบลงที่ชุมพร เมื่อมีด่านตำรวจตรวจค้นรถทุกคันอย่างละเอียดก็พบเจอยาบ้าจำนวน 12,000 เม็ดและค้นเจอยาบ้าอีก 3 เม็ด ในที่เก็บหน้ารถด้านข้างคนขับ เมื่อตำรวจให้ตรวจถี่ ฉี่ของพี่มุกปกติแต่ของเพื่อนพี่มุกเป็นฉี่ม่วง และตำรวจปักใจเชื่อว่ายา 3 เม็ดที่ซุกซ่อนอยู่ข้างหน้ารถจะต้องเป็นยาของพี่มุกแน่นอน พี่มุกจึงถูกจับกุมพร้อมเพื่อน แม้เพื่อนจะบอกปัดให้พี่มุกว่าไม่มีส่วนรู้เห็น แต่หลักฐานเป็นยาบ้า ที่พบในรถมีเป็นจำนวนมาก ศาลพิพากษาตัดสินโทษจำคุกนาน 55 ปี พี่มุกอยากจะออกจากคุกโดยเร็วและมีความหวังรอการอภัยโทษจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อยากออกไปเรียนหนังสือให้จบปริญญาตรี ตอนนี้อยู่ปฏิบัติตัวเป็นนักโทษที่อยู่ในกฎระเบียบของเรือนจำอย่างเคร่งครัดเพื่อให้ผู้คุมเมตตาสงสารให้มาก ๆ ช่วยงานในเรือนจำเกี่ยวกับการจัดทำโครงการนำร่องของกรมราชทัณฑ์ด้วย

เช่นเดียวกับพี่แดงที่กระทำความผิดซ้ำครั้งที่ 2 ผันตัวเองมาเป็นผู้ค้าเต็มตัวไม่สามารถเลือกทางเดินชีวิตที่ดีได้ เนื่องจากไปสมัครงานที่ไหนก็ไม่มีใครกล้ารับหลังรับทราบประวัติเคยเป็นคนจู้คู่มาก่อน โดยการกระทำผิดครั้งแรกถูกจับกุมตัวโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ต้องเรียกว่าตกกระไดพลอยโจรไปแบบไม่ตั้งตัวเตรียมใจมาก่อน เรื่องราวเกิดขึ้นหลังจากแต่งงานกับอดีตสามีที่ปัจจุบันเลิกกันไปแล้วได้ไม่นาน ก็มารู้เบื้องหลังของอดีตสามีว่าเป็นผู้ค้ายาบ้ารายใหญ่ แม้แต่บ้านที่อยู่อาศัยด้วยกันอดีตสามีก็แอบซุกซ่อนยาบ้าไว้แทบทุกรางนิ้วของบ้าน เมื่อรู้ความจริงทุกอย่างเกี่ยวกับอดีตสามีพี่แดงก็ไม่สามารถถอยกลับออกมาได้อีกแล้ว ต้องตกอยู่ในภาวะจำยอมที่ต้องช่วยสามีขายยาอย่างหวานอมขมกลืน วันที่เกิดเหตุนั้นเวลาตีสาม

มีลูกค้าประจำได้โทรมานัดแนะสถานที่เพื่อซื้อขาย ปกติสามีจะไม่แน่ใจให้ลูกค้ามาเอาของที่บ้าน แต่ลูกค้านี่ที่โทรมาเป็นลูกค้าขาประจำที่คุ้นเคยกันมาอย่างดีระหว่างรอให้ลูกค้ามาที่บ้านนั้น สามีเกิดความหิว จึงขี่มอเตอร์ไซค์ออกไปเซเว่นอีเลฟเว่นที่อยู่ไม่ไกลจากบ้านมากนัก และได้ปลุกพี่แดงให้ตื่นขึ้นแล้วส่งความกับพี่แดงไว้ว่าถ้าโทรศัพท์ที่มีสายเข้าแสดงว่าลูกค้ามาถึงบ้านแล้ว ให้นำยาบ้าไปส่งให้ลูกค้า 16 เม็ดและรับเงินมาก่อนจำนวน 8,000 บาท พี่แดงรอลูกค้าไม่นาน เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้นก็ทำตามที่สามีกำชับครบสายและเดินเอายาไปส่งให้ลูกค้า แต่ลูกค้าที่ชื่อนายเดี่ยวนำแปลกขอเข้าห้องน้ำในบ้าน ซึ่งทุกทีนายเดี่ยวนจะไม่เคยขอเข้าบ้านเลยไม่ว่าจะเคยชวนอย่างไร เนื่องด้วยนายเดี่ยวนมีนิสัยมักง่ายชอบหนีตามข้างทาง พี่แดงก็กำลังง่วงนอนสะลึมสะลือไม่ทันนึกใจคิดผิดวิสัยนายเดี่ยว เมื่อพี่แดงเปิดประตูให้นายเดี่ยวเข้ามาในบ้าน ก็มีตำรวจในเครื่องแบบสามนายที่แอบซ่อนด้านหลังนายเดี่ยววิ่งมาคนละทิศคนละทางรวบตัว พี่แดงและใส่กุญแจมือทันที หลังจากถูกจับกุมได้ไม่นานอดีตสามีก็กลับมาเห็นตกใจเป็นอย่างมาก ซึ่งพี่แดงได้ปิดไฟห้องอดีตสามีพื้นผิไม่มีส่วนรู้เห็นเพื่อที่จะให้สามีอยู่เฉยๆ ลูกค้าต่อไปได้ โทษทัณฑ์ที่ได้รับของพี่แดงคือจำคุก 4 ปีต่อมาพี่แดงได้กระทำความผิดซ้ำครั้งที่ 2 ผันตัวเองมาเป็นผู้ค้ายาเสพติดเสียเอง ถูกจับกุมโดยวิธีการล่อซื้อจากสายสืบตำรวจเป็นยาบ้า 200 เม็ด โดยวันที่ถูกจับกุมตัวนั้น พี่แดงขับรถตระเวนส่งยาบ้าให้กับลูกค้าตามสถานที่ต่าง ๆ จนใกล้จะครบทุกคนแล้ว ก็มาเจอกับลูกค้าขาประจำที่หักหลังพี่แดง โดยลูกค้านี้ถูกจับมาก่อนหน้านี้แล้วและถ้าลูกค้าเปิดโปงพี่แดงให้ตำรวจจับพี่แดงได้ก็จะได้รับการปล่อยตัว ถือเป็นความช่วยเหลือเพราะพี่แดงเป็นถึงผู้ค้ารายใหญ่กว่าลูกค้าขาประจำที่บัดนี้กลายเป็นสายสืบให้ตำรวจเสียแล้ว สร้างความปวดร้าวให้กับพี่แดงโดยได้รับโทษจำคุกยาวนานถึง 26 ปี

กรณีเรื่องราวของพี่โอ้หลังจากได้รับการอภัยโทษออกมาไปสมัครงาน ก็ไม่มีใครกล้าว่าจ้างคงจะกลัวคนเคยติดคุกมาก่อน จึงติดต่อกลับไปยังเพื่อน ๆ ที่เคยคบหาด้วยความสนิทสนมแม้จะต้องถูกจับในครั้งแรกเพราะเพื่อนกลุ่มนี้มาด้วยแล้วก็ตาม มาราวนี้พี่โอ้ตัดสินใจขายยาด้วยความตระหนงตัวเองและขำใจว่าเพื่อนฝูงจะช่วยตนได้ทั้งที่เคยพลาดมาแล้ว แต่กลับไม่รู้จักจำ โดยการกระทำผิดครั้งแรกถูกจับโดยการขอเข้าตรวจค้นสถานที่ของตำรวจวันที่ถูกจับกุมตัวครั้งแรกพี่โอ้กำลังเสพยาไอซ์หรือน้ำแข็งที่หอพักของเพื่อนในช่วงดึกคืนเวลาประมาณเลขเที่ยงคืนไปแล้ว เสพยาด้วยกันทั้งหมดห้าคนส่งเสียงดังอย่างสนุกสนานบ้างตะโกนโหวกเหวกโวยวาย บ้างหัวเราะหรือกรีดกรีดเสียงดัง คงจะไปรบกวนสร้างความรำคาญให้กับบริเวณห้องที่อยู่ติดข้าง ๆ ที่กำลังต้องการเวลานอนหลับพักผ่อน ห้องใดห้องหนึ่งคงโทรไปแจ้งเจ้าของหอพักให้มาจัดการ ซึ่งเจ้าของหอพักกลัวจะมีการทะเลาะวิวาททำร้ายร่างกายกันเกิดขึ้น จึงโทรไปแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจในพื้นที่ให้ส่งตำรวจมาตรวจตราความเรียบร้อยและห้ามปรามพี่โอ้

และเพื่อน ๆ เมื่อเจ้าของหอพักไขกุญแจห้องเข้าไปก็พบว่าทุกคนกำลังอยู่ในอาการมีนเมา หัวเราะกันอย่างเต็มที่ และพบหลักฐานเป็นยาไอซ์หรือน้ำแข็ง 4 g. ได้รับโทษจำคุก 5 ปี 4 เดือน แต่พี่ไอซ์คืออยู่ไม่ครบกำหนดโทษก็ออกมาก่อนเพราะได้รับการอภัยโทษ ออกมาใช้ชีวิตภายนอกก็เกิดความขมใจ ไม่เกรงกลัวอะไรอีกจนทำให้พี่แดงเกิดการกระทำผิดซ้ำครั้งที่ 2 เรื่องราวเกิดขึ้นโดยที่พี่ไอซ์คิดต่อกลับไปคบหากับเพื่อนกลุ่มเดิมที่ได้รับการอภัยโทษออกมาพร้อมกัน รวมกลุ่มกันสมัครงานก็ไม่มีใครกล้ารับเข้าทำงานเมื่อรู้ประวัติติดคุก จึงหวนกลับมาทำสิ่งผิดกฎหมายเป็นผู้ค้ายาเสพติด ทำอยู่ได้ 5 ปีก็สร้างบ้านได้หนึ่งหลังเป็นของตัวเอง สิ้นยังรู้พลาดนักปราชญ์ยังรู้หลังเพื่อนสนิทที่เคยติดคุกและขายยามาด้วยกันถูกจับกุมและตำรวจบังคับให้เพื่อนมาติดต่อพี่ไอซ์ด้วยวิธีการล่อซื้อ ซึ่งพี่ไอซ์ไม่เข้าใจว่าทำไมเพื่อนคนนี้จะต้องติดต่อซื้อยาบ้าแล้วนัดแนะให้เจอกันตามสถานที่นอกบ้านด้วย ซึ่งทุกทีเมื่อใครอยากได้อะไรก็จะมาขอกันที่บ้านเช่าเป็นที่รู้ดีแต่ไม่สงสัยอะไรคิดว่าเพื่อนแกลิ่งพิเรนทร์ตามประสา เมื่อเพื่อนอยากได้ก็ต้องเอาไปให้ เมื่อไปถึงสถานที่นัดหมายที่เป็นสนามกีฬาแห่งหนึ่ง หลังจากส่งยาให้เพื่อนและรับเงินจากเพื่อนแล้วก็มีตำรวจบุกมาจับกุมตัวพี่ไอซ์ทันทีสามถึงสี่คน ได้ของกลางเป็นยาบ้าเต็มกระเป่าห้าใบ ถูกศาลตัดสินพิจารณาคดีพิพากษาจำคุกยาวนาน 65 ปี หมดหวังที่จะได้ออกไปต้องตายในคุกเสียแล้ว

กรณีของป่าแก่ที่ตลาดปลั่งกระทำผิดซ้ำถึงสองครั้ง ถึงแม้ว่าจะออกจากคุกมาจากการกระทำผิดครั้งแรก แต่ไม่ได้ปรับปรุงนิสัยใช้จ่ายเงินฟุ่มเฟือยสุรุ่ยสุร่ายของตัวเองได้เลย ทั้ง ๆ ที่ตัวของป่าแก่เองก็ไม่ได้มีรายได้หรือเงินเก็บมากมายนัก ซ้ำมีภาระต้องเลี้ยงหลานแต่มีอุปนิสัยส่วนตัวที่รักความสบาย อยากรวยด้วยวิธีลัดแม้จะรู้ว่าผิดกฎหมาย ในที่สุดก็กลับไปรับยาส่งยาหวนเป็นผู้ค้ายาเสพติด และทำได้ไม่กี่ครั้งก็ถูกจับกุมตัวเข้าคุกเป็นการกระทำผิดซ้ำครั้งที่ 2 โดยการกระทำผิดครั้งแรกถูกจับบริเวณชุมชนหลังตลาดสดแห่งหนึ่งในเขตเทศบาลนครศรีธรรมราช ป่าแก่ประกอบอาชีพเป็นแม่ค้าขายผักในตลาด มีอาชีพเสริมเป็นผู้ค้ายาบ้าจะเดินส่งยาให้ตามบ้านของลูกค้าถึงที่หลังจากที่ตลาดวายแล้วประมาณช่วงบ่ายโมงถึงบ่ายสามคือเวลาที่ป่าแก่จะเข็นรถเข็นผักเดินกลับบ้านที่อยู่ไม่ไกลจากตลาดมากนัก ในข่งจะชุกช่อนยาบ้าไว้ไม่มากตามจำนวนที่ลูกค้าสั่ง ซึ่งส่วนใหญ่ลูกค้าประจำของป่าแก่จะเป็นคนในชุมชนหลังตลาดและนิยมซื้อยาไปเสพ ซึ่งจำนวนยาบ้าที่ป่าแก่ต้องเตรียมต่อลูกค้าหนึ่งคนประมาณ 15 - 40 เม็ดใส่ไว้ในข่งจากนั้นเอาผักเนาหรือผักที่ไม่ค่อยสวยเป็นผักที่ขายไม่ได้วางทับด้านบนพรางสายตาวันที่เกิดเหตุป่าแก่เดินส่งยาบ้าตามปกติของแก อยู่ดี ๆ มีตำรวจเข้ามาขอตรวจค้นตัวเป็นตำรวจชายสองคนและตำรวจหญิงหนึ่งคนแต่งกายนอกเครื่องแบบ เจอยาบ้าในข่ง 20 เม็ด ทำให้ได้รับโทษจำคุกจากคำตัดสินพิจารณาคดีจากศาลยุติธรรม 3 ปี 4 เดือน ป่าแก่ตกใจและยอมรับ

ชะตากรรม ชัยยังคิดว่าโชคไม่ดีที่ไม่พบจำนวนมากกว่านี้เพราะเดินขายส่งยาตามบ้านให้ลูกค้าไปแล้วหลายหลังก่อนที่จะเจ้าหน้าที่ตำรวจจะมาเจอตั้งกล่าว ชดใช้กรรมในคุกจนครบกำหนดโทษ

การกระทำผิดซ้ำครั้งที่ 2 ของป่าเกิดจากการไม่รู้สำนึกและไม่รู้จักพอ นำพาให้ป่าเกิดต้องพาตัวเองดิ่งลงสู่วังวนของยานรกอีกเช่นเคย คราวนี้ป่าแก่ขายยาบ้าเหมือนเดิมแต่ไม่ขายในชุมชนหลังตลาดสดแล้ว แต่ไปขายไกลกว่าเดิมในชุมชนแออัดหรือสลัม ป่าแก่ได้ติดต่อกลับไปหาเพื่อนเก่าที่เคยไปรับยาในสลัมมาขายด้วยกันก่อนที่จะทำผิดครั้งแรก ซึ่งเพื่อนเก่าคนนี้ก็ยังคงขายเหมือนเดิม เมื่อติดต่อกันป่าแก่ก็รับยาจากเพื่อนเก่าคนนี้นำมาขายเหมือนเดิม เปลี่ยนลูกค้าเป็นลูกค้าในสลัมแห่งนั้นนั่นเอง ลงมือค้ายาได้เพียงสามครั้งก็ถูกตำรวจจับด้วยวิธีการล่อซื้อพบของกลางเป็นยาบ้าจำนวน 60 เม็ด โทษทัณฑ์ที่ได้รับจากการกระทำผิดซ้ำครั้งที่ 2 จำคุก 55 ปีอย่างยาวนาน ซึ่งป่าแก่ก็ไม่รู้ว่าจะได้กลับไปหมดลมหายใจที่บ้านของตัวเองหรือไม่

ในขณะที่กรณีชะตากรรมต้องมาติดคุกซ้ำของน้ำศรีสุดาที่ถูกลูกน้องคนสนิทที่ไว้ใจ โกงเงินไปจำนวนหลายบาทด้วยกัน จึงก่อให้เกิดความเครียดภายในจิตใจของน้ำศรีสุดาเป็นอย่างมาก แม้จะตั้งใจไว้หลังจากคุกว่าจะไม่ข้องเกี่ยวกับยาเสพติด อีกแต่ก็ต้องกลับไปยุ่งกับมันอีกจนได้ ด้วยการกลับมาเป็นผู้ขาย และจุดจบของการหาเงินด้วยวิถีลัดของน้ำศรีสุดาที่ต้องการหาเงินก่อนมาหมุนเวียนภายในร้านให้ได้เร็ว ๆ ก็จบลงด้วยการถูกจับกุมตัวในที่สุด การกระทำผิดครั้งแรกถูกจับโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ก่อนที่จะถูกจับเป็นช่วงที่น้ำศรีสุดาเสพติดยาบ้าอย่างหนัก วันที่ถูกจับกุมตัวนั้นเสพยาบ้ามากเกินไปกว่าที่ร่างกายจะรับไหว ทำให้สมองเบลอเดินออกจากบ้านไปที่ตลาดไม่รู้ตัวขณะที่เดินออกไปก็กำยาบ้าไว้ในมืออย่างแน่นหนาด้วยความโชคร้ายหรือถึงคราวเคราะห์น้ำศรีสุดาไปเดินชนเข้ากับตำรวจนอกเครื่องแบบโดยไม่ได้ตั้งใจจนยาบ้าที่กำไว้ในมือหล่นพื้นกระจายให้ตำรวจได้เห็นชัดเจน จึงถูกตำรวจนอกเครื่องแบบรวบตัวทันที โทษทัณฑ์ที่ได้รับจากของกลางยาบ้า 7 เม็ด ถูกศาลตัดสินโทษที่ได้รับจำคุก 3 ปี 4 เดือน แต่อยู่ไม่ครบกำหนดโทษ ได้รับการอภัยโทษจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวแต่ก็มีให้นำพานำสำนึกต่อพระมหากรุณาธิคุณที่ได้รับ หวนกลับไปกระทำผิดซ้ำครั้งที่ 2 จนได้

การกระทำผิดซ้ำครั้งที่ 2 ของน้ำศรีสุดานั้น ผันผวนตัวเองจากผู้เสพอย่างเดียว กลายมาเป็นผู้ค้าด้วย วันที่เกิดเหตุในช่วงเย็นใกล้ปิดร้านขายข้าวมันไก่ จะนัดแนะลูกค้ามาเอาของเป็นยาบ้าที่ยัดอยู่ในท้องไก่และทำการส่งมอบเงินในคราวเดียวกัน ทันทีที่รับกระเป๋าเงินมาก็มีตำรวจจำนวนห้าคนวิ่งเข้ามาจับกุมรวบตัวน้ำศรีสุดาทันที ของกลางมีมากเมื่อเปิดดูจากในท้องไก่หลายตัวแล้ว จำนวน 70,000 เม็ด ศาลได้พิจารณาพิพากษาตัดสินจำคุกยาวนานถึง 66 ปี 5 เดือน สามียังของน้ำศรีสุดาโกรธมากไม่เคยมาเยี่ยมเลยและรับภาระเลี้ยงดูลูกเพียงคนเดียว

ซึ่งน้ำศรีสุศักดิ์หมดหวังที่จะได้กลับไปอยู่กับพร้อมหน้าพร้อมตาเป็นครอบครัวเหมือนเดิมอีกต่อไป นอกจากมีปาฏิหาริย์เกิดขึ้นเท่านั้น

การกระทำผิดซ้ำครั้งที่ 2 เป็นจำนวนการกระทำผิดซ้ำที่พบมากที่สุด จากการสัมภาษณ์เก็บข้อมูล นำแปลกใจที่ผู้ต้องขังหญิงล้วนผ่านการจองจำมาก่อนหน้านี้ ได้รู้รสการติดคุกมาแล้วจากการทำความผิดครั้งแรก แต่เมื่อหมดทางเลือกหรือแม้กระทั่งมีทางเลือกอื่นที่ดีกว่าให้เลือกประกอบอาชีพสุจริตอย่างสบายก็ตาม แต่กิเลสตัณหาความอยากได้ออกมียอยากรวยทางลัดก็ทำให้ตัดสินใจเข้าสู่วังวนของยาเสพติด ทำให้ถูกจองจำอิสรภาพอีกครั้ง

2.2) กระทำความผิดซ้ำตั้งแต่ครั้งที่ 3 ขึ้นไป

ผู้ต้องขังหญิงเรือนจำกลางนครศรีธรรมราชที่กระทำความผิดซ้ำคดียาเสพติด ตั้งแต่ครั้งที่ 3 ขึ้นไป มีจำนวน 6 คน จากจำนวนผู้ให้ข้อมูลหลักในการศึกษาคั้งนี้ 18 คน ดังเช่นกรณีของนางแห้วที่กระทำความผิดซ้ำคดียาเสพติดจำนวน 3 ครั้ง การกระทำผิดครั้งที่ 1 ถูกจับโดยวิธีการล่อซื้อจากสายลับของตำรวจ คดีจำหน่ายยาบ้า 105 เม็ด ซึ่งพี่แห้วขายยาบ้าร่วมกับสามี วันที่ถูกจับนั้นกำลังขับรถกลับจากกาญจนบุรีไปรับยาบ้ามาขายเป็นประจำอยู่แล้ว ซึ่งรอบนั้นรับยาบ้ามาหลายพันเม็ด แต่ทยอยแวะส่งยาบ้าให้ลูกค้าตามแต่ละจังหวัดเกือบทุกจังหวัดที่ผ่านทาง ไม่ว่าจะเป็นกาญจนบุรี ประจวบคีรีขันธ์ และชุมพร ซึ่งที่ชุมพรได้แวะเอาเงินสด แสทกว่าบาทฝากธนาคารไว้ด้วย จากนั้นก็ขับรถมาส่งยาบ้าให้ลูกค้าประจำต่อที่สุราษฎร์ธานี ซึ่งที่จังหวัดแห่งนี้เองที่ทำให้พี่แห้วกับสามีถูกลูกค้าประจำหักหลัง จากลูกค้ากลายเป็นสายล่อซื้อให้ตำรวจด้วยความจำเป็นไปเสียแล้ว ทันทันทีที่ติดต่อซื้อขายกันเสร็จเรียบร้อยก็ถูกตำรวจที่แอบซ่อนสังเกตการณ์อยู่ระยะไกล แสทงตัวทำการเข้าจับกุมสองสามีภรรยาทันที ด้วยของกลางยาบ้าจำนวน 105 เม็ด ได้รับโทษจำคุก 3 ปี แต่อยู่ไม่ครบกำหนดโทษ อยู่ในคุกจริง 1 ปี 6 เดือนก็ได้รับการอภัยโทษจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว แต่ไม่สำนึกสุดท้ายก็กระทำความผิดซ้ำเข้าจนได้ ในขณะที่การทำความผิดซ้ำครั้งที่ 2 เพื่อต้องการประชดสามีเรียกร้องความสนใจจากสามี ด้วยการหันมาหัดเสพยาบ้า เพียงหวังว่าสามีจะหันมาให้ความสนใจในตัวของตัวเองและใส่ใจดูแล พี่แห้วให้มากขึ้นเท่านั้น หารู้ไม่วาขณะที่กำลังขี่รถมอเตอร์ไซค์ไปหาเพื่อนนั้น ระหว่างทางถูกตำรวจที่สี่แยกจรรยาโบกเรียกรถของพี่แห้ว เมื่อจอดรถก็พบว่ารถมอเตอร์ไซค์ของพี่แห้วนั้น ไฟเลี้ยวข้างขวาเสียไม่ติดและทะเบียนรถหมดอายุ จากนั้นในความมีพิรุณของพี่แห้วที่ถอดกระเป๋าทิ้งตลอดเวลาที่พูดคุยกัน จึงขอตรวจค้นในกระเป๋าด้วยพบบยาบ้าจำนวน 11 เม็ดอยู่ในกระเป๋าทิ้งสตรี ในที่สุดก็ถูกตำรวจจับกุมเพิ่มข้อหาเสพยาบ้า พร้อมโทษจำคุก 2 ปี 3 เดือน ถูกจำคุกที่เรือนจำนราธิวาสอยู่จนครบกำหนดโทษ สามีมาเยี่ยมได้แค่ 3 ครั้งก็พลาดพลั้ง ทำให้ถูกตำรวจจับกุมตัวด้วยโทษจำหน่ายยาเสพติด แต่ไปติดคุกอยู่ที่เรือนจำปัตตานี ยังไม่ได้รับการปล่อยตัวออกมา

ส่วนการกระทำความผิดครั้งที่ 3 พี่แหววก็ยังคงขาดจิตสำนึกที่ดี เมื่อออกจากคุกมาครั้งที่ 2 ได้ไม่นาน พี่แหววได้ไปคบหากับแฟนใหม่ที่มีประวัติพัวพันยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดเหมือนเดิม และเป็นจังหวะที่เครือข่ายยาเสพติดเดิมติดต่อพี่แหววมา จึงตัดสินใจขายยาเสพติดร่วมกันกับแฟนอีกครั้ง วันเกิดเหตุพี่แหววกับแฟนต้องขับรถไปส่งยาบ้าให้ลูกค้าที่พุนพิณ ด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ขับรถหลงทางออกนอกเส้นทางแล้วไปเจอกับด่านของตำรวจเข้าโดยบังเอิญ จะหลบก็หลบไม่ทันเสียแล้วไม่มีเส้นทางอื่นให้เลี้ยวไปได้ พี่แหววกับแฟนตกใจมากเมื่อเห็นด่านตำรวจอยู่ข้างหน้าทำอะไรไม่ถูกจึงตีไฟเลี้ยวจอดข้างทางทันทีเพื่อตั้งหลัก แต่การจอดรถกะทันหันและไม่ห่างจากด่านตำรวจมากนัก ทำให้ตำรวจสงสัยและเดินมาดูที่รถทั้งสองคัน พี่แหววกับสามีตกใจมากหน้าซีดเผือดเมื่อตำรวจขอตรวจค้นรถ ชุดท้ายเจอของกลางยาบ้า 4,760 เม็ด และยาไอซ์หรือน้ำแข็ง 250 กรัม ถูกตำรวจจับกุมทันทีทั้งสองคน โทษทัณฑ์ที่ได้รับจำคุกทั้งสองคน 60 ปี 4 เดือน อยู่ชดใช้ความผิดในคุกมาแล้ว 1 ปี 4 เดือน

กรณีพี่แวกคิดคุกซ้ำจากจากการกระทำความผิดซ้ำถึง 4 ครั้ง โดยการกระทำความผิดครั้งที่ 1 ของพี่แวกขายยาบ้าให้กับลูกค้าที่มาซื้อเสื้อผ้าของตนที่ร้าน ลูกค้าจะแสวงหาที่ มาซื้อเสื้อผ้าแต่ไปซื้อขายยาบ้ากันหลังร้านซึ่งพี่แวกจะเตรียมยาบ้าใส่หลอดคูดให้ลูกค้าไว้ตามจำนวนที่ลูกค้าโทรศัพท์มาสั่งล่วงหน้า แต่มีลูกค้าจากรมาตามขณะกำลังเปิดร้านขายเสื้อผ้าว่ามีของหรือยาบ้าหรือไม่ พี่แวกไม่ได้ระมัดระวังตัวอยากได้ลูกค้ามาก ๆ อย่างเดียว จึงบอกให้เข้ามาเอายาบ้าที่หลังร้านได้เลย เมื่อติดต่อซื้อขายเรียบร้อย ลูกค้าก็แสดงตัวเป็นตำรวจเข้าจับกุมตัวทันที ถูกปล่อยตัวของกลางยาบ้า 21 เม็ด โทษทัณฑ์ที่ได้รับจำคุก 2 ปี อยู่ชดใช้ความผิดในเรือนจำ 1 ปี 8 เดือน ก็ได้รับการอภัยโทษจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว แต่พี่แวกก็ยังไม่ประพฤติดี รู้ผิดรู้ชอบไม่ได้ ในขณะที่การกระทำความผิดครั้งที่ 2 ของพี่แวกเกิดขึ้นเหมือนกับการกระทำความผิดครั้งแรกด้วยวิธีการล่อซื้อ พี่แวกขายเสื้อผ้าเหมือนเดิมแต่เปลี่ยนสถานที่ด้วยการเช่าแผงร้านใหม่ และมีวิธีการขายยาบ้าวิธีใหม่เพื่อคบบตาตำรวจอย่างแนบเนียน ก็จะซุกซ่อนยาบ้าที่บรรจุไว้ในหลอดคาแพอย่างดีแล้วไว้ตามแนวตะเข็บชายเสื้อ ซึ่งจะต้องมีลูกค้าโทรศัพท์มาสั่งยาบ้าล่วงหน้าเพื่อให้พี่แวกเตรียมการใส่ยาบ้าซ่อนไว้ในเสื้อผ้าวางหน้าด้วยแต่ก็พลาดเข้าจนได้ วันเกิดเหตุร้ายของพี่แวกมีลูกค้าขาประจำที่ได้กลายเป็นสายล่อซื้อของตำรวจมาติดต่อซื้อขายยาบ้าเมื่อส่งมอบยาบ้ากันเรียบร้อยก็มีตำรวจบุกเข้ามาจับกุมพี่แวกที่ร้านขายเสื้อผ้าของพี่แวกในวันพุธช่วงบ่ายที่ไม่ค่อยมีคนมาเดินจับจ่ายซื้อของในตลาดค้าปลีกส่งเสื้อผ้าแห่งหนึ่งทันที สามคน พบยาบ้า 23 เม็ด ได้รับโทษจำคุก 2 ปี 3 เดือน อยู่ในเรือนจำจนครบกำหนดโทษ ส่วนการกระทำความผิดครั้งที่ 3 เข้าทำนองเดิม แต่พี่แวกได้พบรักกับแฟนคนที่สอง หลังออกจากคุกครั้งที่สองประมาณหกเดือน พี่แวกก็หวนกลับมาประกอบอาชีพขายเสื้อผ้า

เหมือนเดิม ยึดการขายยาบ้าด้วยวิธีการเดิมและเปลี่ยนสถานที่ตั้งของร้านเสื้อผ้าใหม่เพื่อให้รอดพ้นจากตำรวจท้องที่เดิม ที่เคยถูกจับกุมมา แต่คงมีตำรวจมาแอบติดตามสืบดูพฤติกรรมของพี่แขกที่ไม่น่าไว้วางใจ จากลูกค้าประจำที่มาติดต่อซื้อขายกันเสมอก็กลายเป็นสายล่อซื้อให้ตำรวจอีกจนได้ ทำให้พี่แขก ถูกจับกุมทันที เป็นยาบ้า 16 เม็ด โทษทัณฑ์ที่ได้รับตามคำสั่งสันนิษฐานพิจารณาพิพากษาจากศาล ต้องจำคุก 1 ปี 6 เดือน อยู่ในเรือนจำจนครบกำหนดโทษทัณฑ์และมารู้ตัวว่าตั้งครคร์อ่อน ๆ ได้เดือนกว่าเมื่ออยู่ในคุก ซึ่งก็ได้รับการดูแลจากผู้คุมในเรือนจำและเมื่อคลอดลูกแล้วก็ได้เลี้ยงลูกด้วยนมแม่ตามโครงการกำลังใจในพระราชดำริพระเจ้าหลานเธอพระองค์เจ้าพัชรกิติยาภา เป็นนิมิตรหมายอันดียิ่งที่พระเจ้าหลานเธอพระองค์เจ้าพัชรกิติยาภา ทรงให้ความสนพระทัย กลุ่มสตรีผู้ด้อยโอกาสในเรือนจำ และการกระทำความผิดซ้ำครั้งที่ 4 ของพี่แขก เริ่มต้นด้วยการกลับมากระทำความผิดด้วยสิ่งวิธีการเดิม แต่เปลี่ยนแฟนใหม่คนที่สามที่เพิ่งคบหาดูใจกันไม่นาน พี่แขกหวนกลับมาขายยาบ้าร่วมกับกับแฟนคนที่สาม วันเกิดเหตุพี่แขกกับแฟนขับรถไปชมพร เพื่อไปส่งยาบ้าให้ลูกค้าขาประจำเมื่อไปถึงสถานที่นัดหมายในปีหนึ่งหนึ่งซื้อขายแลกเปลี่ยนยาบ้าและรับเงินเรียบร้อยก็มีตำรวจบุกเข้าจับกุมตัวพี่แขกทันที ส่วนแฟนวิ่งหลบหนีเข้าป่าหลังปีมหายไป พี่แขกจึงรู้ว่าถูกลูกค้าหลอกเข้าให้แล้ว ของกลางจากการถูกล่อซื้อเป็นยาบ้า มีจำนวน 225 เม็ด ได้รับโทษจำคุก 3 ปี 4 เดือน ยังไม่แน่ใจในตัวเองว่าหากได้รับการปล่อยตัว ออกมาแล้วจะกลับไปกระทำความผิดซ้ำอีกหรือไม่

ลำดับถัดมาพี่นุชได้กระทำความผิดซ้ำมากถึง 4 ครั้งเช่นเดียวกับพี่แขก โดยการกระทำความผิดครั้งที่ 1 พี่นุชถูกล่อซื้อไปขายยาบ้าให้กับคนงานในโรงฆ่าสัตว์ที่สามีของพี่นุชทำอยู่นั้นด้วย ระหว่างการเจรจาต่อรองราคายาบ้าระหว่างพี่นุชและคนงานที่เป็นลูกค้าประจำคุ้นเคยกันดีกับพี่นุชเพราะเป็นเพื่อนสนิทของสามีด้วยกันนั้น อยู่บริเวณหลังคอกหมูที่มีกลิ่นเหม็นมาก ๆ ปราศจากผู้คนจะมาเดินพลุกพล่านเป็นที่ลับตาคน แต่หูตาของตำรวจก็ยังเป็นสับประรด เมื่อมีการแลกเปลี่ยนซื้อขายกันเสร็จสิ้น ตำรวจในเครื่องแบบเต็มยศสามคนได้กรูกันเข้ามารวบตัวพี่นุชทันที เนื่องจากเพื่อนของสามีที่เป็นลูกค้าประจำ ได้กลายเป็นสายล่อซื้อไปเสียแล้ว พี่นุชถูกจับกุมทันทีด้วยของกลางยาบ้า 30 เม็ด โทษทัณฑ์ที่ได้รับ จำคุก 4 ปี 3 เดือน ถูกคุมขังอยู่ที่เรือนจำตรัง แต่อยู่ไม่ครบกำหนดโทษได้แค่ 2 ปี 3 เดือน ก็ได้รับการอภัยโทษออกมาจากเรือนจำก่อน ต่อมาพี่นุชได้กระทำความผิดซ้ำครั้งที่ 2 มีลักษณะการถูกจับกุมโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์เรื่องราวเกิดขึ้นเมื่อพี่นุชประกอบอาชีพเป็นแม่ค้าข้าวแกง ช่วงเช้าขายข้าวต้มและโจ๊กด้วยการทำงานของพี่นุชในแต่ละวันนั้น ทุก ๆ วันจะต้องเสพยาบ้าในช่วงดึกดื่นและช่วงเช้ามีดเป็นประจำ แต่วันที่พี่นุชถูกตำรวจจับกุมนั้น เป็นวันที่รีบเร่งของพี่นุชเพราะตื่นสายกลัวจะไปจ่ายตลาดไม่ทันและยังไม่ได้เริ่มเสพยาแต่พกยาบ้าใส่ไว้ในกระเป๋ากางเกงด้วย 2 เม็ด

ใส่ยาบ้าไว้ในถุงพลาสติกใสหนากล้วย ๆ ถุงใส่ยาปกติแต่เป็นถุงเล็ก ๆ อีกทีหนึ่ง เมื่อจ่ายตลาดเสร็จแล้วได้โบกมือเรียกรถตุ๊กตุ๊ก เพื่อไปส่งที่บ้าน ก่อนที่จะขึ้นรถตุ๊กตุ๊ก พี่นุชได้ล้วงกระเป๋าเงินใบเล็กที่ใส่ไว้ในกระเป๋ากางเกง ความรีบร้อนและความประมาทเดินเล่อ ทำให้ถุงยาบ้าตกลงมาจากกระเป๋ากางเกงตกลงบนพื้นถนน ที่มีตำรวจจราจรตรวจตรา ความรีบร้อยอยู่ในบริเวณนั้นไม่ไกลกันเห็นเข้าพอดีโดยบังเอิญ ซึ่งพี่นุชได้ใส่ของในรถตุ๊กตุ๊กเสร็จแล้ว กำลังก้าวขาขึ้นรถ ก็มีตำรวจที่เห็นถุงยาบ้าหล่นที่พื้นถนนนั้นรีบวิ่งเข้ามา พร้อมเป่านกหวีดเสียงดังเพื่อไม่ให้รถตุ๊กตุ๊กออกรถ เมื่อตำรวจวิ่งมาถึงตัวพี่นุชก็รีบรวบแขนใส่กุญแจมือทันที ซึ่งพี่นุชยังงงงวยอยู่จนเมื่อตำรวจก้มลงหยิบถุงยาบ้าจึงถึงบางอ้อเข้าใจทันที แต่ไม่ว่าพี่นุชจะปฏิเสธน้ำจุ่นอย่างไรว่าไม่ใช่ของตนเอง แต่ตำรวจก็ไม่สามารถปักใจเชื่อคำพูดของพี่นุชได้ เพราะเห็นด้วยสายตาของตำรวจเองว่าถุงยาบ้าหล่นมาจากกระเป๋ากางเกงของพี่นุช ตอนที่พี่นุชล้วงกระเป๋าเงินออกมาพอดี ทำให้พี่นุชถูกจับทันทีและได้รับโทษจำคุก 4 ปี กลับไปอยู่ในเรือนจำตรังเป็นสถานที่คุมขังที่เดียวกันกับการกระทำความผิดครั้งแรกด้วย อยู่ชดใช้กรรมจนหมดระยะเวลากำหนดโทษทัณฑ์ ในขณะที่การกระทำความผิดครั้งที่ 3 ของพี่นุชถูกจับด้วยวิธีการล่อซื้อจากสายของตำรวจ ซึ่งพี่นุชได้หวนกลับมาขายยาบ้าในโรงฆ่าสัตว์ที่สามีทำงานอยู่ที่เดิมเหมือนอย่างเดิม ซึ่งพี่นุชก็ทำพลาดอีกจนได้ เมื่อไม่ได้เช็คประวัติคนงาน ที่เพิ่งเข้ามาใหม่ในโรงฆ่าสัตว์ แม้สามีจะเตือนให้ระวังตัวและห้ามปรามอย่างไร พี่นุชก็ไม่ฟังคำเตือนจากสามี เมื่อคนงานคนใหม่คนนี้ติดต่อขอซื้อยาบ้าจากพี่นุช พี่นุชก็นัดหมายให้ไปเจอด้านหลังโรงฆ่าสัตว์เพื่อรับของทันที คราวเคราะห์เพราะเมื่อไปถึงด้านหลังโรงฆ่าสัตว์ ก็มีตำรวจบุกมาจับกดลงพื้นทันทีสองนายโดยไม่ทันตั้งตัว และเจอยาบ้าในกระเป๋าถือของพี่นุช 25 เม็ด ทำให้ถูกจับกุมได้รับโทษจำคุก 3 ปี 8 เดือน อยู่ในคุก 2 ปี 1 เดือนก็ได้รับการปล่อยตัว จากการอภัยโทษ แต่ไม่เคยสำนึกได้ทำให้เกิดการกระทำความผิดซ้ำครั้งที่ 4 หลังจากออกจากคุกมาใช้ชีวิตปกติข้างนอกได้แค่สามปี พี่นุชก็พลาดพลั้งด้วยการถูกล่อซื้อจากสายของตำรวจเข้าอีกจนได้ วันเกิดเหตุพี่นุชไปรับยาบ้าจากมาเฟียขาใหญ่ เจ้าประจำมาขาย ซึ่งมาเฟียขาใหญ่คนนี้ ปล่อยเงินกู้นอกระบบด้วย พี่นุชรับยาบ้าจากมาเฟียเสร็จรีบร้อยแล้วก็ไปส่งให้ลูกค้าขาประจำทันทีที่โรงแรมชื่อดังแห่งหนึ่งในตัวเมือง นครศรีธรรมราชที่ลูกค้าเปิดห้องรอไว้แล้วเพื่อส่งมอบ ของและเงิน เมื่อไปถึงโรงแรมพี่นุชก็หิ้วกระเป๋าใส่เอกสารสำคัญเหมือนนักธุรกิจ แต่ภายในกระเป๋ามีบรรจุยาบ้า 20,000 เม็ด เมื่อไปถึงห้องที่ลูกค้าแจ้งหมายเลขของห้องไว้ล่วงหน้าแล้ว ทันทีที่เกาะประตูและมีคนมาเปิดประตู พี่นุชก็รู้สึกว่ามีคนดึงแขนตนเข้าไปในห้องอย่างรวดเร็ว ปรากฏว่าเป็นตำรวจที่ลากดึงพี่นุชเข้าห้องเพื่อใส่กุญแจมือสอบสวนทันที ทำให้พี่นุช ถูกจับกุมด้วยของกลางยาบ้าจำนวนมากถึง 20,000 เม็ด

ได้รับโทษทัณฑ์ที่ศาลพิจารณาคดีโทษจำคุกให้อย่างยาวนานสาสมกับความผิดที่ก่อถึง 33 ปี ตอนที่พี่น้องถูกจับกุมครั้งล่าสุดก็มีอายุมากแล้ว รู้สึกหมดหวังที่จะได้ออกไปคงจะตายอยู่ในคุก

กรณีน้ำลำอังก์เป็นแม่ค้าขายขนมหวานในตลาด กระทำความผิดครั้งแรก โดยถูกล่อซื้อจากตำรวจ เรื่องราวเกิดขึ้นโดยน้ำลำอังก์จะผสมยาบ้าลงไปในขนมหวาน ซึ่งในที่นี้จะหมายถึงวันที่น้ำลำอังก์ทำขายเป็นประจำ จากนั้นน้ำลำอังก์จะคัดแยกกระหว่างขนมหวานปกติที่ไว้ขายให้ลูกค้าทั่วไปกับขนมหวานที่ผสมยาบ้าขายให้กับลูกค้าประจำ วันที่ถูกจับกุมนั้น น้ำลำอังก์ขายขนมตามปกติ มีลูกค้าประจำพาเพื่อนมาซื้อยาบ้าด้วย ซึ่งน้ำลำอังก์ไม่เคยเห็นหน้า หรือรู้จักกันมาก่อนแต่อย่างใด เพียงแต่ไม่ได้เอ่ยปากถามเพราะไม่ได้สนใจคิดว่ามาด้วยกัน คงจะไม่มีอะไร แต่น้ำลำอังก์ก็คิดผิดเพราะทันทีที่ลูกค้าประจำทำอุบายแสร้งเหมือนขนมที่ผสมยาบ้าหมดกะบะน้ำแข็ง เพื่อนที่มาด้วยกันได้แสดงตัวให้น้ำลำอังก์ได้รู้ว่าเป็นตำรวจด้วยการถือตัวใส่กุญแจมือทันทีที่ตลาด นำของกลางไปตรวจสอบพบยาบ้าผสมอยู่ในขนมทั้งหมด 34 เม็ด โทษทัณฑ์ที่ได้รับจากคำตัดสินพิพากษาของศาล 9 ปีอยู่จนครบกำหนดโทษทัณฑ์ที่ได้รับ ทว่าออกจากคุกมาได้สองปีน้ำลำอังก์ได้กระทำความผิดซ้ำครั้งที่ 2 โดยน้ำลำอังก์ต้องกลับมาขายยาบ้าดังเดิม ผสมยาบ้าในขนมเหมือนเดิม แต่จะไม่ขายขนมอยู่กับที่เหมือนในตลาดแล้ว มีรถลากขายขนมเดินเงินตามที่ต่าง ๆ ไปเรื่อย และใช้วิธีโทรศัพท์นัดหมายกันล่วงหน้ากับลูกค้า ซึ่งส่วนใหญ่เป็นลูกค้าประจำที่เคยซื้อขายกันมาก่อนหน้านี้ วันเกิดเหตุนั้นน้ำลำอังก์ เห็นรถจะไปขายขนมที่สวนสาธารณะแห่งหนึ่งที่เป็นสถานที่นัดหมายเพื่อส่งมอบของกัน ระหว่างน้ำลำอังก์กับลูกค้าประจำรายหนึ่ง แต่มีชายหน้าไม่คุ้นที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อนถือกระเป๋าใส่เงินมาให้ อ้างว่าลูกค้าประจำไม่สบายเลยต้องมารับยาบ้าไปขายแทนเพื่อนที่เป็นลูกค้าประจำ เมื่อน้ำลำอังก์หลงเชื่อเจรจาซื้อขายยาเสพติดขึ้นของกลางกันเสร็จแล้ว เพื่อนที่อ้างตัวว่าเป็นเพื่อนของลูกค้าประจำมาแทนนั้นก็แสดงตัวเป็นตำรวจนอกเครื่องแบบเข้าทำการจับกุมทันที พบของกลางเป็นยาบ้าจำนวน 75 เม็ด โทษที่ได้รับจำคุก 15 ปี โดยอยู่รับโทษในคุก 4 ปี 6 เดือน เป็นโชคคิของน้ำลำอังก์ที่เกิดขึ้น ได้ออกมาจากเรือนจำก่อนเพราะมีการอภัยโทษจากในหลวงของปวงชนชาวไทย แต่น้ำลำอังก์ไม่ได้สำนึกต่อบาปบุญคุณโทษ ทำให้มีการกระทำความผิดซ้ำครั้งที่ 3 ตามมา วันที่เกิดเหตุถูกจับกุมจากตำรวจด้วยวิธีการล่อซื้อนั้น น้ำลำอังก์ไปเสพยาบ้าที่บ้านของเพื่อนสนิทคนหนึ่ง น้ำลำอังก์กำลังนั่งเสพยาอย่างคึกคักคนเดียว เพื่อน ๆ ออกไปซื้อข้าวกิน ได้ไม่นาน จู่ ๆ มีตำรวจบุกเข้ามาในบ้านเจ็ดคน เข้าทำการรื้อค้นตรวจสอบบ้านอย่างละเอียดลออ จนไปเจอกับของกลางยาบ้าจำนวนมากถึง 9,000 เม็ด ได้รับโทษจำคุกสูงถึง 63 ปี น้ำลำอังก์ไม่ได้ชักทอดเพื่อนแม่แต่คนเดียว กลับเลือกทางเดินขอรับโทษแต่เพียงผู้เดียวเท่านั้น โดยบอกปฏิเสธกับตำรวจว่าเพื่อนที่เป็นเจ้าของบ้านไม่มีส่วนรู้เห็นใด ๆ ซึ่งน้ำลำอังก์จะมานอน

ค้ำที่บ้านเพื่อนบ่อย ๆ วันที่น้ำสาองค์เอายาขี้มาแอบซุกซ่อนไว้ในตู้เสื้อผ้าหรือมอมอบของบ้านนั้น เพื่อนที่เป็นเจ้าของบ้านไม่รู้มาก่อนล่วงหน้าใด ๆ ทั้งสิ้น

ในขณะที่พี่แมวได้รับมรดกตกทอดเป็นชาวสวนผลไม้ที่มีที่สวนเรียกนาเป็นของตนเอง โดยการกระทำความผิดครั้งที่ 1 มีลักษณะการถูกจับกุมด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ซึ่งพี่แมวคบหากับเพื่อนสนิทคนหนึ่ง มักจะชวนกันเสพยาบ้าด้วยกันเป็นประจำ วันเกิดเหตุนั้นนัดหมายกับเพื่อนสนิทคนนี้เพื่อรับยาขี้มาเสพ จะใส่ยาขี้ไว้ในกระเป๋าที่ดูเหมือนกัน เมื่อไปตามสถานที่ที่นัดหมายหลังจากที่แลกเปลี่ยนกระเป๋าแล้วแยกย้ายกันกลับ แต่ระหว่างทางกลับบ้านพี่แมวเดินไปเจอตำรวจ เกิดความกลัวแสดงอาการมีพิรุณจนตำรวจสองนายที่ปฏิบัติหน้าที่ตรวจตราความเรียบร้อยอยู่บริเวณนั้น ขอตรวจค้นพี่แมว ยังไม่ทันได้ค้นตัว ก็พบยาขี้ในกระเป๋าเป้จำนวน 5 เม็ด หลังจากนั้นพี่แมวก็ถูกส่งตัวไปที่สถานีตำรวจเพื่อให้ตำรวจหญิงค้นตัวเพิ่มเติม แต่ก็ไม่พบสิ่งผิดกฎหมาย โทษทัณฑ์ที่ได้รับจากการถูกจำคุกครั้งแรก 5 ปี อยู่จนครบกำหนดโทษเมื่อออกจากคุกพี่แมวก็ไม่สามารถเลิกเสพยาบ้าได้หนักเข้าก็เสพเป็นประจำเหมือนอย่างเคย ทำให้กระทำผิดซ้ำอีก ซึ่งการกระทำผิดซ้ำครั้งที่ 2 ของพี่แมว เกิดขึ้นหลังจากที่พี่แมวติดยาขี้งอมแงมอีกครั้ง ไปคบหากับเพื่อนที่เคยซื้อขายยาขี้คนเดิม และใช้วิธีการเดิมซื้อขายยาขี้กับเพื่อนคนนี้เมื่อยาขี้ที่พี่แมวเสพประจำหมดลงก็ทำให้ต้องนัดเจอกันบ่อยมากขึ้น หนีไม่พ้นจากกลับหลังจากซื้อขายยาขี้สลับกระเป๋ากันเรียบร้อยถูกตำรวจขอเข้าตรวจค้น และเจอยาขี้ของกลางในกระเป๋าจำนวน 7 เม็ด โทษทัณฑ์ที่ได้รับจำคุก 8 ปี ถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำ 3 ปี พี่แมวก็ได้รับการอภัยโทษจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เมื่อพี่แมวได้มีโอกาสกลับมาใช้ชีวิตแบบคนปกติข้างนอกได้รับอิสรภาพดังเดิมแล้ว พี่แมวก็ไม่เข็ดหลาบต่อโทษทัณฑ์ ที่เคยได้รับและเหิมเกริมถึงขั้นขยับเป็นผู้ค้ายาเสพติดร่วมกับเพื่อนสนิทคนเดิม โดยการกระทำผิดซ้ำครั้งที่ 3 พี่แมวกับเพื่อนได้ค้ายาขี้และยาไอซ์ร่วมกัน ลักษณะการถูกจับกุมคือถูกล่อซื้อ จากตำรวจ วันที่เกิดเหตุพี่แมวกับเพื่อนได้ขับรถไปส่งยาขี้ที่ป่าตอง ซึ่งถูกค้าประจำติดต่อไว้ให้โดยบอกกับพี่แมวว่าเป็นเพื่อนสนิทของลูกค้าประจำเองไว้ใจได้ พี่แมวเองก็ไว้ใจและสนิทสนมติดต่อซื้อขายยาขี้กันมานานกับลูกค้าประจำรายนี้มาก จึงไม่ได้ตรวจสอบหรือเช็คประวัติ ของเพื่อนสนิทที่ลูกค้าขาประจำอ้างไว้ เมื่อไปถึงจุดนัดหมาย พี่แมวกับเพื่อนก็ลงจากรถ และไปหยิบกระเป๋าเดินทางใส่ยาขี้ไว้ 1,500 เม็ด และยาไอซ์หรือน้ำแข็ง 5 กรัม เมื่อส่งของให้ลูกค้า ลูกค้าก็แสดงตัวเป็นตำรวจ และมีตำรวจที่หลบซ่อนอยู่กรูเข้ามาเข้าจับกุมทันที ครั้งนี้ถูกจับกุมพร้อมเพื่อนคนสนิทได้รับโทษจำคุก 55 ปี พี่แมวกับเพื่อนคงคอดคอตายด้วยกันในคุกหมอดหวังที่จะได้ออกมาใช้ชีวิตเยี่ยงคนปกติทั่วไปภายนอกอีกแล้ว

ขณะที่ป้ามาเป็นพนักงานขายกิฟฟารีน ชอบเสพยาบ้าตั้งแต่เริ่มทำงาน ไม่นานก็ติดยา ต้องใช้ตัวช่วยพึ่งยาเสพติดในการทำงานด้วยหากไม่ได้เสพยาจะหงุดหงิดง่วงงุนเฉียวเสพติดอย่างหนักจนบางครั้งเกิดอาการเบลอมึนงงชั่วคราว การกระทำความคิดครั้งที่ 1 ซึ่งเป็นความคิดครั้งแรกนั้นถูกจับกุมในลักษณะรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เรื่องราวเกิดขึ้นโดยที่ป้ามา ทั้งค้ำทั้งเสพยาบ้า วันที่เกิดเหตุ นั้นป้ามาเสพยาบ้าแล้วเกิดอาการมึนงงเบลอ ๆ แต่ฝืนร่างกาย เพราะต้องเอายาบ้าไปส่งให้กับเพื่อนที่กำลังจะเดินทางไปอีสานเพื่อนำยาบ้าไปส่งให้กับลูกค้า จำนวน 500 เม็ด ขณะที่ป้ามากำลังขับรถยนต์ซึ่งเป็นรถเก๋งสีบรอนซ์ของอยู่นั้น สภาพร่างกาย ของป้ามาที่อ่อนเพลียและติดยามานานเริ่มออกอาการรับไม่ไหวทำให้แสดงอาการเบลออย่างเห็นได้ชัด ป้ามาควบคุมตัวเองไม่ได้ อยู่ดี ๆ ป้ามาขับรถพุ่งไปหาด่านตรวจที่ตำรวจตั้งด่าน อาจเป็นเพราะความมึนงงที่ทำให้สายตาพร่ามัวมองไม่เห็นด่านตรวจก็เป็นได้ ตำรวจให้ป้ามาเป่าแอลกอฮอล์และให้ตรวจปัสสาวะก็พบมีม่วง ตำรวจจึงขอเข้าตรวจค้นรถเพิ่มเติมพบของกลางเป็นยาบ้า 500 เม็ด ในที่สุดถูกศาลพิพากษาให้จำคุก 10 ปี แต่ป้ามาอยู่ในเรือนจำ 6 ปี 2 เดือน ก็ได้รับการอภัยโทษจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ออกจากคุกมาได้ไม่นานป้ามากลับไปเสพยาบ้าอีกครั้งจนถึงขั้นเสพติดยาบ้าอย่างรุนแรงจนร่างกายทรุดโทรม ทำให้เกิดการกระทำผิดซ้ำ ครั้งที่ 2 ป้ามาถูกจับกุมด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์อีกแล้ว เวลาช่วงบ่ายของวันหนึ่งขณะที่ป้ามาโดยสารรถเมล์ประจำทางเพื่อกลับบ้านไปอำเภอทุ่งสงในจังหวัดนครศรีธรรมราช เกิดอาการที่สภาพร่างกายไม่เอื้ออำนวยอีกแล้วจากการเสพยาบ้าติดต่อกันเป็นเวลานาน ส่งผลให้มึนงง มีนสิริระชาดสติสัมปชัญญะ ขณะที่รถเมล์จอดติดไฟแดงที่สี่แยกหนึ่งซึ่งสี่แยกนั้นไฟแดงจะค่อนข้างนานกว่าจุดอื่น ๆ ช่วงเวลานั้นมีตำรวจจราจรมาปฏิบัติหน้าที่เพื่อช่วยระบายนถนนด้วยความขยันขันแข็ง และรถเมล์คันที่ป้ามานั่งอยู่ก็จอดไม่ห่างไกลจากตำรวจจราจรมากนักเมื่อเห็นดังนั้นป้ามาก็รู้สึกใจดีลงจากรถเมล์รีบวิ่งไปส่งยาบ้าให้ตำรวจ 2 เม็ด ทำให้ตำรวจจราจรหยุดการปฏิบัติหน้าที่อย่างฉับพลันเข้าทำการจับกุมป้ามาทันทีและตรวจค้นกระเป๋าของป้ามาพบยาบ้าจำนวน 655 เม็ด โทษทัณฑ์ที่ได้รับในครั้งนั้นต้องจำคุก 13 ปี แต่เป็นโชคดีของป้ามาอีกครั้งเมื่อได้รับการปล่อยตัวก่อนกำหนดเวลาต้องโทษเนื่องจากได้รับโอกาสอภัยโทษอีกครั้ง แต่หัวใจของป้ามาไม่ได้เข็ดหลาบเลย อยู่ในเรือนจำ 5 ปี 11 เดือน ออกมาใช้ชีวิตข้างนอกก็เข้าทำนองเดิม อีกครั้ง ซึ่งการกระทำผิดซ้ำครั้งที่ 3 ถูกจับกุมลักษณะโดยมีตำรวจขอตรวจค้นก่อนหน้าวันที่ เกิดเหตุป้ามาจะนัดหมายไปเสพยาบ้าที่บ้านของเพื่อนคนหนึ่งเป็นประจำ แต่มาวันหนึ่งเพื่อนกลับเอายาบ้าจากที่บ้านเพื่อนมาขอฝากไว้ที่บ้านของป้ามาอ้างว่าจะไปทำธุระที่ต่างจังหวัดหลายวัน ยังไม่มีกำหนดวันกลับที่แน่นอนมาขอฝากยาบ้าไว้ก่อนที่ป้ามาเพื่อความปลอดภัยเพราะไว้ใจป้ามาที่สุดเป็นแค่ข้ออ้างเท่านั้นมารู้ความจริงทีหลังว่าเพื่อน ๆ

รู้ว่ามีการวิ่งสืบและติดตามป่ามาอยู่ ด้วยความกลัวไม่ยากเกี่ยวข้องจึงทำลายหลักฐาน เป็นยาเสพติดที่มีทิ้งมาให้ป่ามารับเคราะห์ด้วย หลังจากที่ป่ามารับฝากยาบ้าจากเพื่อน ได้สามวัน ก็มีตำรวจมาขอตรวจค้นบ้านของป่ามาทันทีทำให้พบยาบ้า 3,800 เม็ดส่งผลให้ป่ามาได้รับโทษ จำคุก 25 ปี และเป็นกังวลกับชีวิตตัวเองว่าจะได้รับ โอกาสคืนอิสรภาพมาให้อีกครั้งหรือไม่

2. การศึกษาสาเหตุของการกระทำผิดซ้ำคดียาเสพติดของผู้ต้องขังหญิงเรือนจำกลาง

นครศรีธรรมราช

เป็นการศึกษาในประเด็นเกี่ยวกับสาเหตุของการกระทำผิดซ้ำของกลุ่มผู้ต้องขังหญิง เรือนจำกลางนครศรีธรรมราช โดยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกกับผู้ต้องขังหญิงจำนวน 18 คน พร้อมสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการกับเจ้าหน้าที่หรือผู้คุมในเรือนจำ จำนวน 10 คน แล้วนำข้อมูลที่ ได้มาวิเคราะห์เนื้อหาโดยใช้หลักตรรกะเทียบเคียงแนวความคิด ทฤษฎี และงานวิจัยควบคุมบริบท วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อระบุประเด็นหลักหรือข้อความเชิงวิเคราะห์ที่บ่งบอก ถึงลักษณะของการกระทำผิดซ้ำให้สอดคล้องกับประเด็นที่ศึกษา โดยวิเคราะห์สาเหตุ ของการกระทำผิดซ้ำตั้งแต่ครั้งที่ 2 ขึ้นไปของผู้ต้องขังหญิงทั้งหมด 18 คน บางคนมีสองสาเหตุ บางคนมีสามสาเหตุ ในการกระทำผิดซ้ำในครั้งเดียวกันหรือแตกต่างกันตามจำนวนครั้งที่กระทำผิด แล้วสรุปเป็นภาพรวมถึงสาเหตุที่แท้จริง ที่ทำให้ผู้ต้องขังหญิงตัดสินใจลงมือกระทำผิดซ้ำ เพราะสาเหตุใดมากที่สุด จำแนกได้ 5 สาเหตุ ดังต่อไปนี้ 1. กระทำผิดซ้ำเพราะเงินไม่พอใช้จ่าย 2. กระทำผิดซ้ำเพราะรู้เท่าไม่ถึงการณ์ 3. กระทำผิดซ้ำเพราะคบหาเพื่อนฝูงหรือแฟนที่อยู่เกี่ยวกับ ยาเสพติด 4. กระทำผิดซ้ำเพราะใช้ยาเป็นตัวช่วยคลายเครียดหรือเพิ่มแรงทำงานมากขึ้น 5. กระทำผิดซ้ำเพราะสังคมตีตราและไม่ให้ออกัสเริ่มใหม่

1) กระทำผิดซ้ำเพราะเงินไม่พอใช้จ่าย

สาเหตุของการกระทำผิดซ้ำเพราะเงินไม่พอใช้จ่าย อันเกิดจากการขาดสน เงินทอง มีหนี้สินหรือมีภาระรับผิดชอบที่ต้องเลี้ยงดูสมาชิกภายในครอบครัว ชักหน้าไม่ถึงหลัง ทำให้เกิดความเครียดสะสมได้ ต้องยอมรับว่าปัญหาปากท้องเรื่องกินอยู่หลับนอนซึ่งเป็นพื้นฐาน ความสุขของมนุษย์แล้วมีความสำคัญเป็นอันดับหนึ่ง ครอบครัวไหนที่สมาชิกในครอบครัว ต้องอยู่อย่างอดอยากหรืออดมื้อกินมื้อ ยิ่งหว่ากคนเป็นพ่อแม่ย่อมทนเห็นลูกเดือดร้อนกินไม่อิ่ม นอนไม่หลับไม่ได้เรียนหนังสือไม่ได้งานนัก หากมีทางเลือกที่จะทำให้ได้เงินมาเพื่อความสุข ของสมาชิกในครอบครัว ไม่ว่าจะหนทางนั้นจะผิดก็ตามอาจจำเป็นต้องทำเพื่อให้ได้เงินมา

เพื่อปากท้องของครอบครัว หรือเกิดจากกิเลสตัณหาของมนุษย์ปุถุชนทั่วไปที่อยากได้อะไรก็อยากมี อยากมีอะไรก็อยากได้ บางรายหากรู้จักการพอเพียง ปัญหาที่จะไม่เกิดแต่ในบางรายเกิดความโลภคิดไปเอง ว่าเงินที่ที่ไม่พอใช้จ่ายจะต้องขวนขวายคืบหน้าหาเงินมาเพิ่มเพื่อเติมเต็มกิเลสตัณหาของตนเอง

เป็นสาเหตุที่ทำให้ผู้ต้องขังหญิงที่ขาดเงินทอง ใช้จ่ายไม่เพียงพอ ในครอบครัว หรือมีภาระรับผิดชอบที่ต้องเลี้ยงดูสมาชิกหลายคน และมีหนี้สินที่ไม่สามารถหาเงิน มาใช้หนี้ได้ หากเป็นเงินกู้ยืมในระบบแล้วไม่มีเงินคืนให้อาจพบจุดจบเป็นความตายหรือตาย ยกครัวเรือนที่เข้าหนี้เป็นผู้ลงทัณฑ์ให้เอง ในความเป็นจริงบางคนอาจดำรงชีวิตอยู่ได้ ถ้ารู้จัก ความพอเพียง แต่กิเลสตัณหาของมนุษย์มักทำให้เกิดความอยากไม่รู้จบ ทำให้บางคน อยากสร้างฐานะอยากรวยทางลัดด้วยวิธีการที่ผิดกฎหมาย ต้องยอมรับว่าปัญหาของปากท้อง เรื่องกินอยู่หลับนอนซึ่งเป็นพื้นฐานความสุขของมนุษย์มีความสำคัญยิ่งเป็นอันดับหนึ่ง

กรณีของป้าหมี อ่านหนังสือไม่ออก มีฐานะยากจนและมีภาระที่ต้องรับผิดชอบ ดูแลหลานสองคน ซึ่งลูกสาวของป้าหมีแม่ของหลานต้องไปทำงานหาเงินที่กรุงเทพฯ ส่วนพ่อ ของหลานหลังจากหย่าร้างกับลูกสาว ก็ไม่เคยติดต่อกลับมาหรือส่งเสียเลี้ยงดูลูกแต่อย่างใด ตัวของป้าหมีเองประกอบอาชีพขายขนมหวานในตลาด รายได้เมื่อรวมกับสามีที่เป็นพ่อค้าขาย ผักผลไม้และเงินที่ลูกสาวส่งมาจากการทำงานในกรุงเทพฯ แล้วก็ยังไม่เพียงพอต่อชีวิต ในครอบครัว หลานสองคนกำลังกินกำลังนอน กำลังเจริญเติบโต มีค่าใช้จ่ายมากกว่าผู้ใหญ่ ค่าทอม ค่าเสื้อผ้า ค่ายารักษาโรค และอีกมากมายคือสาเหตุที่ทำให้ป้าหมีต้องหาเงินให้ได้รวดเร็ว และคราวละมาก ๆ คือ การขายยาเสพติด สภาพการเงินไม่คล่องและมีไม่พอเพียงต่อการดำรงชีวิต เมื่อป้าหมีต้องอดมื้อกินมื้อเพื่อให้หลานได้อิ่มก่อน รวมถึงสภาพความเป็นอยู่ที่แร้นแค้นบ้าน ที่ปลูกอยู่อาศัยก็เป็นแบบง่าย ๆ หลังคามุงสังกะสีเท่านั้น ความรักหลานห่วงสมาชิกในครอบครัว และเงินที่มีไม่พอเลี้ยงปากท้องของทุกคนในครอบครัวทำให้ป้าหมีต้องกระทำความผิดซ้ำ ถึงสองครั้งในสาเหตุเดียวกัน

เช่นเดียวกันกับพี่แขกที่มีลูกสามคน สามีทอดทิ้งหนีหายไปติดต่อกันไม่ได้อีกเลย ทำให้พี่แขกต้องเพิ่มความขยันในการทำมาหากินเพราะมีภาระต้องรับผิดชอบลูกมากถึงสามคน ซึ่งหนักหนาสาหัสสำหรับแม่ที่เลี้ยงลูกเพียงคนเดียว ไม่มีสามีคอยช่วยเหลือดูแลเหมือนคนอื่น ๆ โดยเฉพาะด้านการเงินที่ต้องยอมรับว่าหนักเอาการ อาชีพขายเสื้อผ้าแฟชั่นของพี่แขกนั้นรายได้ ที่ได้มาไม่เพียงพอเลี้ยงปากท้องของลูกน้อยทั้งสามคน ในที่สุดพี่แขกก็ขีดเส้นเดินทางชีวิต ของตัวเองผิด หันมาค้ายาบ้าโดยได้กระทำความผิดซ้ำถึง 4 ครั้งล้วนมีสาเหตุจากการเงินที่ไม่พอใช้ จ่ายเลี้ยงปากท้อง สุดท้ายหมดหนทางทำมาหากินเพราะหาไม่ได้ไม่พอใช้จ่ายหรือรายจ่าย มีมากกว่ารายรับ ทำให้พี่แขกตัดสินใจค้ายาบ้าร่วมกับแฟน แต่ก็ทำงานพลาดทำถูกตำรวจจับกุม

ตัวในที่สุด แฟนสามารถวิ่งหลบหนีตำรวจไปได้ด้วยการเข้าป่าหายไ้ แต่พี่แจก้วงไม่ทันและสะดุด
หกล้ม ตำรวจจึงรวบตัวทันที

ป่าแก่ประกอบอาชีพขายผักในตลาด สถานภาพโสด แต่มีหลานต้องรับผิดชอบ
เลี้ยงดูสองคน เป็นลูกที่เกิดจากน้องสาวของป่าแก่มาฝากลูกไว้ให้ช่วยเลี้ยงดูแล้วก็ไปแต่งงาน
มีสามีใหม่ โดยที่น้องสาวไม่เคยสนใจส่งเงินมาเป็นค่าเลี้ยงดูหรือมาเยี่ยมเยือนลูกแต่อย่างใด
เมื่อแต่งงานใหม่แล้วก็ไม่มีอีกเลย หลานทั้งสองคนก็วัยไล่เลี่ยกันกำลังจะเข้าเรียนชั้นอนุบาล
ทำให้มีค่าใช้จ่ายเพิ่มมากขึ้น ถึงแม้ป่าแก่จะรู้อยู่เต็มอกว่าเส้นทางที่จะเลือกเดินมันไม่ดี แต่สุดท้าย
เมื่อสิ้นหนทางจริง ๆ ป่าแก่ก็ต้องยอมเลิกเดินทางผิดหลังจากที่ออกมาจากคุกในครั้งแรก ป่าแก่
ก็ไม่หลาบจำกับโทษทัณฑ์ที่เคยได้รับ เมื่อประสบปัญหาเงินไม่พอใช้จ่ายประกอบกับเคยทำผิด
ค้ายาเสพติดมาแล้ว คิดว่าง่ายและได้เงินมาก อยากจะรวยเร็วด้วยวิธีลัด หวนกลับมาขายยาบ้า
ได้เพียงสามครั้ง กรรมก็ตามสนองป่าแก่ถูกตำรวจจับกุมหมดโอกาสกระทำผิดซ้ำ

น้ำศรีสุดากระทำผิดซ้ำครั้งที่ 2 เพราะไม่มีเงินลงทุนมาหมุนร้านแทนเงินก้อน
ที่ถูกพนักงานคนสนิทขโมยไปสองแสนบาท น้ำศรีสุดาอยากจะหาเงินจำนวนนี้โดยไม่รบกวนแฟน
จากที่น้ำศรีสุดาเลือกทางเดินผิดลงหัดเสพยาจนติดงอมแงมสักระยะหนึ่ง น้ำศรีสุดาก็ตัดสินใจ
เป็นผู้ค้ายา แต่ก็ไม่วายถูกตำรวจจับกุมตัว เมื่อเข้ามาอยู่ในคุกแล้ว แฟนของน้ำศรีสุดาโกรธมาก
รับผิดชอบเลี้ยงดู ๆ คนเดียวและไม่เคยพาลูก ๆ มาเยี่ยมน้ำศรีสุดาเลย ทำให้น้ำศรีสุดาทุกข์ทรมาน
ด้วยความคิดถึงลูกและรู้สึกเจ็บปวดท้อต่อการกระทำผิดซ้ำครั้งที่ 2 เป็นอย่างมาก

ในขณะที่เดียวกันน้ำสาวเป็นแม่ค้าคนกลาง ประกอบอาชีพรับซื้อผลไม้
โดยทำร่วมกับสามี อ่านหนังสือไม่ออกเขียนหนังสือไม่ได้ มีลูกทั้งหมดสี่คน ถึงแม้ว่าน้ำสาว
จะมีพี่สาวและพี่เขยที่มีฐานะร่ำรวยมาก แต่น้ำสาวกับสามีก็มีความคิดเห็นตรงกันว่าไม่ยอมรับกวน
ใครและอยากยืนบนลำแข้งของตัวเองให้ได้ สร้างเนื้อสร้างตัวให้เกิดความภาคภูมิใจ ซึ่งการกระทำ
ความผิดซ้ำครั้งที่ 2 ของน้ำสาวเกิดขึ้นเพราะการเงินที่ยังขาดสนภายในครอบครัว ถึงแม้ว่าน้ำสาว
กับสามีจะขยันขันแข็งมากเพียงใด แต่ความฝืนกับความเป็จริงมักขัดแย้งกันเสมอ เมื่อมีลูก ๆ
ที่ต้องรับผิดชอบสี่คนเป็นภาระอันยิ่งใหญ่ ร่างกายของคนไม่ใช่เครื่องจักร ก็รู้จักเหน็ดเหนื่อย
เมื่อยล้าเป็น ในที่สุดน้ำสาวก็ต้องไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดจนได้

น้ำสาวเองก็ทำความผิดซ้ำ 3 ครั้ง โดยการทำความผิดซ้ำครั้งที่ 2 สาเหตุ
เพราะเงินไม่พอใช้จ่าย น้ำสาวเองเป็นแม่ค้าขายขนมหวาน บางวันก็ขายดิบขายดีขายหมด
เป็นเทน้ำเทท่า แต่บางวันไม่รู้เพราะเหตุใดถึงขายได้น้อยมากไม่มีคนมาอุดหนุนมากเท่าที่ควร
น้องสองคนก็ช่วยทำงานรับจ้างขนผักขนผลไม้แต่รายได้ในครัวเรือนก็ยังไม่มากพอสำหรับรายจ่าย

ปีบคั้นน้ำสาอางให้ขายยาบ้าซึ่งเป็นวิธีลัดหาเงินที่ผิดกฎหมาย หลังจากนั้นไม่นานก็ถูกตำรวจจับกุมตัวเข้าคุกในที่สุด

พี่น้องกระทำความผิดซ้ำมากถึง 4 ครั้ง การกระทำความผิดซ้ำครั้งที่ 3 และ 4 มีสาเหตุมาจากการมีเงินไม่พอใช้จ่ายภายในครอบครัว เพื่อปากท้องของลูกกับสามีและพี่น้องที่ต้องการมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีสุขสบายมากขึ้น โดยเร็วที่สุด ทำให้พี่น้องตัดสินใจกระทำความผิดซ้ำครั้งที่ 3 พลลาดท่าถูกตำรวจจับกุมตัว ออกมาจากคุกก็ประสบปัญหาเงินไม่พอใช้จ่ายดังเดิม ทำให้ตกเข้ามาอยู่ในวังวนการกระทำความผิดซ้ำครั้งที่ 4 ต้องเป็นผู้ค้ายาเสพติด ในที่สุดเมื่อทำผิดก็ต้องได้รับโทษถูกตำรวจจับกุมตัวในที่สุด

ปีามามีชีวิตที่ค่อนข้างสมบูรณ์ มีงานทำที่ดี มีสามีและลูกที่ดี มีธุรกิจร้านกาแฟเล็กๆ ที่ถูกลงทุนให้ แต่ปีามาก็ได้กระทำความผิดซ้ำมากถึงสามครั้ง ซึ่งการกระทำความผิดซ้ำทั้งสามครั้งนั้น มีสาเหตุจากการที่ปีามาเกิดความโลภตามกิเลสตัณหาของมนุษย์ธรรมดาทั่วไป ไม่รู้จักน้อมนำปรัชญาชี้แนวทางในการดำเนินชีวิตที่ยึดหลักทางสายกลางที่สอนให้มีความพอเพียง และมีความพร้อมที่จะจัดการกับผลกระทบต่อการเปลี่ยนแปลงอย่างเศรษฐกิจพอเพียงจากพ่อหลวงพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมาใช้ ปีามาไม่มีคำว่าพอเพียงในหัวใจจึงไม่รู้จักพอ เมื่อเป็นเช่นนี้ปีามาก็จะมีความคิดอยู่ตลอดเวลาว่าเงินที่มีไม่พอใช้จ่าย ทำให้ปีามาเกิดการกระทำความผิดซ้ำมากถึงสามครั้ง

2) กระทำความผิดซ้ำเพราะรู้เท่าไม่ถึงการณ์

สาเหตุของการกระทำความผิดซ้ำเพราะรู้เท่าไม่ถึงการณ์ การตกอยู่ในสถานการณ์ที่มีอาจทราบหรือคาดเดาได้เลยว่าบุคคลรอบข้างที่ใกล้ชิดหรือบุคคลสนิทของบุคคลใกล้ชิดอาจนำพาความหายนะมาให้เป็นแพะรับบาป หรือตกอยู่ในสถานการณ์ที่เพื่อนหรือบุคคลใกล้ชิดมียาเสพติดไว้ในครอบครองแต่ตนเองไม่รู้ไม่เห็น จนมีตำรวจขอเข้าตรวจค้นในที่สุดต้องถูกจับกุมตัวเพราะคาดไม่ถึงว่าเพื่อนหรือบุคคลใกล้ชิดมีส่วนทำให้ต้องติดคุก

กรณีพี่อู๋ถูกจับกุมในการกระทำความผิดซ้ำครั้งที่ 2 เพราะรู้เท่าไม่ถึงการณ์ว่าจะมีภัยร้ายมาเยือน โดยแฟนของน้องชายนำกระเป๋าเป้ที่มารู้ภายหลังว่าข้างในใส่ยาบ้าและน้ำแข็งเอาไว้ลิ้มเอาไว้ที่บ้าน วันเกิดเหตุน้องชายกับแฟนของน้องชายและพ่อกับสามีของพี่อู๋ออกไปทำธุระข้างนอก พี่อู๋เลยต้องอยู่บ้านคนเดียว เห็นเป้ของแฟนน้องชายตั้งลิ้มไว้ก็ไม่ได้เปิดรื้อค้นแต่อย่างใด และเคลื่อนย้ายสัมภาระไปไว้ที่ห้องนอนของน้องชาย จนจู่ ๆ มีตำรวจนำหมายค้นมาขอตรวจค้นในบ้าน พี่อู๋ไม่รู้เรื่องจึงต้อนรับแต่โดยดี จนมาเจอยาเสพติดในกระเป๋าเป้แฟนน้องชายดังกล่าว ทำให้พี่อู๋ถูกจับกุมเข้าคุกครั้งที่ 2 ในที่สุด

น้ำลำอังก์กระทำความผิดซ้ำครั้งที่ 3 เพราะรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ในวันเกิดเหตุ น้ำลำอังก์ไปที่บ้านเพื่อนเพื่อเสพยาบ้าด้วยกัน เมื่อถึงตอนเที่ยงเพื่อนออกไปซื้อข้าวมากินที่บ้าน ส่วนน้ำลำอังก์ไม่ยอมออกไปเดินตากแดดร้อนเลยไม่ไปขอรออยู่ที่บ้าน ขณะที่เพื่อนออกไปซื้อข้าวแล้วยังไม่กลับมาบ้านนั้น ก็มีตำรวจบุกเข้าตรวจค้นบ้านของเพื่อนและพบยาบ้าในบ้าน จนทำให้ น้ำลำอังก์ถูกจับกุมตัวในที่สุด คาดว่าตำรวจน่าจะมาจับเพื่อนของน้ำลำอังก์ แต่เป็น โชคดีของเพื่อนที่ไม่อยู่ และ โชคร้ายของน้ำลำอังก์ที่ไปอยู่ผิดที่ผิดเวลา แม้ว่าน้ำลำอังก์ จะถูกจับกุมตัวแทนเพื่อน แต่น้ำลำอังก์ก็ไม่ได้ให้ปากคำแก่ตำรวจชุดทอดเพื่อนแต่อย่างใด กลับยอมรับผิดทั้งหมดและปิดให้เพื่อนพ้นผิด

เช่นเดียวกับพี่มุก นักศึกษาปริญญาตรีปี 2 ถูกจับกุมตัวในการกระทำความผิดซ้ำครั้งที่ 2 เพราะรู้เท่าไม่ถึงการณ์ซ้ำรอยกับการกระทำความผิดในครั้งแรก ตัวของพี่มุกเองนั้น พ่อกับแม่แยกทางกันและไม่เคยส่งเสียอุปการะเลี้ยงดูแต่อย่างใด พี่มุกอยู่ในความดูแลของบรรดาเหล่าป้า ๆ และน้า ๆ ที่รักและเอ็นดูพี่มุกมาก ถึงแม้พี่มุกจะมีครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ขาดพ่อขาดแม่ แต่ก็ยังมีอนาคตไกลถ้าวันเกิดเหตุที่ถูกจับกุม เกิดขึ้นด้วยความมอมโลกในแง่ดีของพี่มุก ที่ไปขอติครรถเพื่อนเพื่อเข้ากรุงเทพฯ แต่เพื่อนบอกว่าจะไปแวะพัทยา ก่อน พี่มุกก็ไม่ได้เอะใจ หรือสงสัยอะไรในตัวเพื่อนเลยซึ่งเพื่อนคนนี้ก็ไม่ใช่เพื่อนสนิท แต่พี่มุกกลับไว้ใจ เพราะเห็นเป็นคนบ้านเดียวกัน กลับคิดตรงข้ามว่าดีเสียอีกจะได้ถือโอกาสไปเที่ยวพัทยาฟรี ไม่ต้องเสียค่ารถ เนื่องจากเพื่อนคนนี้มีฐานะดีมีกิจการน่ากึ่งทำเป็นระบบครอบครัว และที่สำคัญ เพื่อนของพี่มุกเป็นคนพูดเพราะพูดจาดีดูหน้าเชื่อถือจึงทำให้พี่มุกกล้าขอติครรถไปกับเพื่อนคนนี้ แม้จะไม่สนิทสนมก็ตาม แต่ขณะขับรถบนถนนเข้าเส้นพัทยา ก็เจอด่านตรวจ จึงทำให้พี่มุกกับเพื่อน ถูกจับกุมทันที แม้เพื่อนจะให้การกับตำรวจบอกปิดว่าพี่มุกไม่มีส่วนรู้เห็นหรือเกี่ยวข้องกับใคร ๆ กับยาเสพติดบนรถ ตำรวจก็ไม่ปักใจเชื่อถือคำให้การของเพื่อนพี่มุกเพราะมาด้วยกัน

3) กระทำผิดซ้ำเพราะคบหาเพื่อนฝูงหรือแฟนที่อยู่เกี่ยวกับยาเสพติด

สาเหตุของการกระทำผิดซ้ำเพราะคบหาเพื่อนฝูงหรือแฟนที่อยู่เกี่ยวกับยาเสพติด ไม่ว่าจะเพื่อนหรือแฟนจะเกี่ยวข้องกับวิธีกรอย่างไรก็ตาม อาจจะเป็นผู้ค้า ผู้เสพ หรือมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องเป็นขบวนการยาเสพติดที่เป็นสิ่งผิดกฎหมาย ถือเป็นบุคคลใกล้ชิดที่อันตรายสามารถทำให้เกิดแรงจูงใจให้เกิดการกระทำผิดซ้ำหรือสามารถชักชวน โน้มน้าวใจ หว่านล้อม อ้อนวอนหรือขื่นร้ายแรงอาจถูกหลอกโดยคนที่รักและไว้ใจไม่ว่าจะเป็นแฟน หรือเป็นเพื่อน ถูกหักหลัง ทรมาน รู้เท่าไม่ถึงการณ์ สุดท้ายก็ต้องตกกระไดพลอยโจรทำผิดไป โดยไม่ตั้งใจต้องกลับไปติดคุกซ้ำ

กรณีของนางสาววรรณศิริ กระทำผิดซ้ำครั้งที่ 2 มีสาเหตุเพราะคบหากับแฟนที่อยู่เกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งแฟนของนางสาววรรณศิริได้ชักชวนให้ช่วยกันทำมาหากินใช้ชีวิตด้วยการค้ายาเสพติด ขณะนั้นทั้งสองคนวางแผนจะสร้างอนาคตลงหลักปักฐานร่วมกัน ซึ่งนางสาววรรณศิริรักแฟนมาก ก็จะตามใจแฟนทุกอย่าง กลัวแฟนจะทิ้งไป ขอมลงเรือลำเดียวกันกระทำผิดร่วมกัน ด้วยความหลงใหลในตัวของแฟนเพราะแฟนของนางสาววรรณศิรินั้น เป็นคนช่างเอาใจพูดจาดีเพราะอ่อนหวาน คิดว่าอีกไม่นานถ้าเขามีภรรยาให้คงได้เป็นสามีภรรยากันในอนาคต แต่นางสาววรรณศิริจะได้ตั้งปณิธานแล้วว่าจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดอีกต่อไป แต่หลังจากออกจากคุกมาจากการได้รับโทษในครั้งแรก นางสาววรรณศิริพบเจอและตกลงคบหากับแฟนคนล่าสุดทุกอย่างกลายเป็นโลกสีชมพู เกิดเพื่อฝันจินตนาการและจริงจังกับความรักในครั้งล่าสุดนี้มาก บ่วงกรรมชักนำพาให้นางสาววรรณศิริหลงเดินทางผิด ตามการชักชวนของแฟน สุดท้ายก็ทำให้นางสาววรรณศิริถูกจับกุมเพียงคนเดียวขณะที่อยู่ในบ้านของแฟนและต้องเสียใจที่แฟนและครอบครัวของแฟนโยนความผิดทั้งหมดมาให้เพียงคนเดียว

พี่จุกกระทำผิดซ้ำครั้งที่ 2 มีสาเหตุเดียวกันกับการกระทำผิดครั้งแรกคือการคบหาเพื่อนที่อยู่เกี่ยวกับยาเสพติดซึ่งเป็นทั้งผู้เสพผู้ขาย ซึ่งเพื่อนกลุ่มนี้เป็นสาเหตุให้พี่จุกต้องนำตาไหลบาดเจ็บทางใจมาแล้วทำให้ต้องถูกจับกุมถึงขั้นติดคุกในการกระทำความผิดครั้งแรก แต่เมื่อพี่จุกออกจากคุกมาใช้ชีวิตปกติภายนอก แทนที่พี่จุกจะดีตัวออกไปห่างไกล พี่จุกไม่ทำและไร้ซึ่งอารมณ์โกรธแค้นเพื่อนกลุ่มนี้ ทำให้เลิกคบหากับเพื่อนกลุ่มนี้ไม่ได้เพราะเพื่อนกลุ่มนี้เข้าใจและรู้ว่ารู้จักตัวตนของพี่จุกดีทุกอย่าง ประกอบกับก่อนที่พี่จุกจะติดคุกครั้งแรกก็คบหาอยู่กับเพื่อนกลุ่มนี้กลุ่มเดียว เมื่อถูกจับกุมตัวเข้าคุกในครั้งแรกจนกระทั่งปล่อยตัวได้รับอิสรภาพ พี่จุกก็ยังไม่มีเพื่อน สังคมมนุษย์ต้องการเพื่อน จึงทำให้พี่จุกต้องกลับไปติดต่อคบหาเพื่อนกลุ่มเดิมซึ่งเพื่อนกลุ่มนี้ก็ยังคงยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดเหมือนเดิมทุกประการ ถึงแม้ว่าการกระทำผิดซ้ำครั้งที่ 2 ของพี่จุกจะถูกจับกุมตัวในฐานะครอบครัวเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายเพราะอยู่กับเพื่อนที่มียาบ้าติดตัวมา แต่พี่จุกก็บอกว่าตนเองไม่ได้ขายยาบ้าแต่อย่างใด ขอมรับว่าแค่เสพเท่านั้น แต่สถานการณ์และหลักฐานรวมถึงพยานสิ่งแวดล้อมที่อยู่ในบ้านของเพื่อนและเพื่อนบ้านในละแวกนั้น เห็นว่าไปมาหาสู่กันบ่อยทำให้ตำรวจปักใจเชื่อว่ามีส่วนพัวพันในขบวนการค้ายาบ้ากับเพื่อนที่คบหาอย่างแน่นอน

กรณีพี่แห้ว กระทำความผิดซ้ำ 3 ครั้ง สาเหตุมาจากสามีของพี่แห้วได้ชักชวนให้ค้ายาเสพติดร่วมกัน จากเริ่มแรกที่พี่แห้วเป็นผู้ขายอย่างเดียวก็มาหัดเสพยาบ้าเพราะทะเลาะกับสามีเลยเป็นเหตุให้ถูกจับกุมในความผิดครั้งที่ 2 ออกมาจากคุกไม่นานสามีก็ชักชวนให้ขายยาบ้าเหมือนเดิมอีกและรับประกันว่าจะไม่ถูกจับแน่นอนเพราะมีเส้นสายสืบรายงานข่าว ก่อนหน้านี้

พี่แหวารู้สึกเจ็บหลายแล้วแต่ก็ทนแรงคือแรงยูและการหว่านล้อมจากสามีไม่ไหว สุดท้ายช่วยสามีขายยาเสพติดเหมือนเดิม เชื่อใจสามียอมทำผิดขายยาบ้า ยาไอซ์ร่วมกันกับสามี แต่สุดท้ายก็พลาดถูกจับกุมเข้าคุกพร้อมกันทั้งคู่ โดยสามีถูกส่งไปที่เรือนจำปัตตานี

เช่นเดียวกันพี่ผิว กระทบความผิดซ้ำครั้งที่ 2 เพราะคบหาอยู่กับเพื่อนที่ทั้งเสพทั้งขายยาเสพติด หลังจากออกมาจากคุกในครั้งแรก ชีวิตของพี่ผิวก็เหมือนจะไปได้ดีมีแฟนใหม่และช่วยเหลือให้เงินลงทุนเปิดร้านเบเกอรี่ หากพี่ผิวตั้งใจทำกิจการเบเกอรี่ให้เจริญรุ่งเรือง ตั้งใจทำมาหากินชีวิตของพี่ผิวคงจะสดใสมากกว่านี้ร้อยเท่า ทว่าพี่แบกบังเอิญไปเจอเพื่อนที่เคยคบหาด้วยความสนิทสนมมาตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมปลาย จุดเริ่มต้นของการกระทำผิดซ้ำ คือ เพื่อนชักชวนพี่แบกให้มางานปาร์ตี้สังสรรค์รื่นเริงเสพยา ไอซ์หรือน้ำแข็งที่เพื่อนจัดขึ้น กระทั่งมิตรภาพที่ห่างหาย ไปนาน วันที่ถูกจับกุมพี่ผิวยอมรับว่าไม่ได้มีเจตนาที่จะขาย แต่มียาไอซ์ไว้ในครอบครองเพราะต้องการไว้เสพด้วยกันกับเพื่อนปาร์ตี้สนุกสนานกันเท่านั้น

พี่น้องกระทบความผิดซ้ำถึง 4 ครั้ง ในการกระทบความผิดซ้ำครั้งที่ 3 และการกระทำผิดซ้ำครั้งที่ 4 พี่นุชได้มีโอกาสทำความรู้จักกับเสียที่เป็นมาเฟียผู้ทรงอิทธิพลรายใหญ่คนหนึ่ง ชักชวนพี่น้องให้มาช่วยทำงานเป็นเด็กเดินยาขายยาบ้าแล้วจะทำให้พี่น้องมีความเป็นอยู่ที่สุขสบายขึ้น และพี่น้องจะมีคนรู้จักมากหน้าหลายตาเป็นที่ยำเกรงถ้าทำงานให้กับมาเฟียรายใหญ่นี้ ทำให้พี่น้องตัดสินใจหวนกลับมากระทำผิดซ้ำ เป็นผู้ค้ายาบ้า โดยไปรับยาบ้ามาจากมาเฟียรายใหญ่ที่ชักชวนให้ทำอีกทั้งมาเฟียรายใหญ่ที่พี่น้องเป็นลูกน้องทำงานให้นั้นก็ปล่อยเงินก้อนนอกระบบเสริมด้วย เมื่อพี่น้องเข้าสู่การอบายมุขดำมืดเหล่านี้แล้ว ก็ยอมหาทางเดินที่ได้ออกมาได้ยาก หากไม่ถูกสั่งเก็บหรือสั่งฆ่าเสียก่อน ต้องทำงานรับใช้มาเฟียรายใหญ่ต่อไป จนกว่าชีวิตจะหาไม่ หลังจากที่พี่น้องออกมา จากคุกจากการกระทบความผิดซ้ำครั้งที่ 3 ได้ไม่นาน มาเฟียรายใหญ่รู้ข่าวจึงเรียกตัวและข่มขู่ให้ทำงานรับใช้เสียเหมือนเดิม ด้วยความกลัวตายและกลัวครอบครัวของตัวเองจะถูกทำร้าย ทำให้พี่น้องต้องหวนกลับมากระทำผิดซ้ำครั้งที่ 4 เหมือนเดิมด้วยการเป็นผู้ค้ายาเสพติด จนพลาดท่าเสียทีตำรวจจับกุมตัวในเวลาต่อมา

เช่นเดียวกันพี่แมวเป็นชาวสวนผลไม้ ได้พลาดพลั้งกระทบความผิดซ้ำ 3 ครั้ง ซึ่งสาเหตุของการกระทบความผิดซ้ำทั้ง 3 ครั้งเป็นสาเหตุเดียวกัน คือคบหากับเพื่อนที่อยู่เกี่ยวกับยาเสพติด โดยเพื่อนสนิทที่คบหากันคนเดิมคนเดียวกันนี้เป็นสาเหตุที่ทำให้พี่แมวต้องเข้าคุกถึง 3 ครั้ง ครั้งแรกเพื่อนคนนี้ได้ชักชวนให้พี่แมวหัดเสพยาบ้า อ้างว่าถ้าพี่แมวเสพยาบ้าแล้วจะสบายอกสบายใจ เพราะมีแรง คึกคะนอง ทำงานหาเงินได้ทั้งวัน พี่แมวหลงเชื่อคำโฆษณาจากเพื่อน อยากรู้ อยากลองทันทีจึงหัดเสพยาบ้าจนเสพติดในที่สุด โดยจะรับยาบ้าจากเพื่อนสนิท เนื่องจากเพื่อนสนิทเป็นคนขายยาบ้าด้วย รับยาบ้ามาขายอีกทอดหนึ่งจากทางภาคเหนือ เข้าคุก

ได้ไม่นานก็ได้รับการอภัยโทษ ต่อมาครั้งที่สองออกจากคุกแล้ว พี่แมวก็กลับไปคบหากับเพื่อนสนิทคนเดิมได้บอกให้เสพยาบ้าอีกครั้ง ทำให้พี่แมงหลงเชื่อทำตามเพื่อนเหมือนเดิม สุดท้ายไปไม่รอดก็ถูกตำรวจจับกุมเข้าคุก ไม่นานมากนักพี่แมวก็กได้รับการอภัยโทษอีกครั้ง ออกจากคุกแล้วก็กลับไปคบหากับเพื่อนสนิทคนเดิมอีกครั้ง เพื่อนได้ชักชวนให้ช่วยขายยาบ้าและน้ำแข็ง (ยาไอซ์) ทำร่วมกันกับเพื่อนคนนี้ไม่นาน ครั้งที่ 3 ถูกตำรวจจับกุมตัวพร้อมกับเพื่อนสนิทที่เป็นสาเหตุให้กระทำผิดซ้ำสามครั้ง หลังถูกจับกุมคิดว่าคงถอดคนตายด้วยกันในคุก เพราะได้รับโทษสูงจำคุกมากถึง 55 ปีทั้งคู่

ในขณะที่เดียวกันป้ามาประกอบอาชีพเป็นพนักงานขายกิฟฟารีน มีสามีเป็นพนักงานขายแอมเวย์ มีชีวิตที่ดีทุกอย่าง มีงานทำมีสามที่ดี ลูกทั้งสองคนก็มีงานทำหมดแล้ว ยังไม่พอแค่นั้นลูกทั้งสองคนอยากตอบแทนพระคุณแม่บ้างจึงลงขันรวมหุ้นลงทุนเปิดร้านกาแฟเล็ก ๆ ให้กับแม่ ซึ่งธุรกิจร้านกาแฟของป้ามาก็ขายดีมากกำลังเป็นธุรกิจที่เจริญเติบโตไปได้ อย่างสวยงาม ชีวิตของป้ามาจึงเป็นชีวิตที่สมบูรณ์สามารถมีความสุขได้ตามอัฏภาพ ทว่าป้ามามีสังคมเพื่อนที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด กลุ่มเพื่อนของป้ามามีทั้งเพื่อนที่เป็นทั้งผู้ค้ายาเสพติดและเป็นทั้งผู้เสพยาเสพติด ทำให้ลูกเพื่อนชักชวนให้รู้จักกับยาเสพติดด้วยวิธีการให้ป้ามาลองหัดเสพยาให้เป็น ต่อมาป้ามาก็เป็นทั้งผู้เสพยาและผู้ค้าได้กระทำความผิดซ้ำถึง 3 ครั้งอย่างไม่น่าเชื่อ เพราะชีวิตของป้ามาไม่น่าจะต้องเจอเรื่องเลวร้ายติดคุก ถ้าไม่ไปคบหาไปมีสังคมกลุ่มเพื่อนที่อยู่เกี่ยวกับยาเสพติด การถูกจับกุมตัวของป้ามาในครั้งที่สามถูกเพื่อนรักหักหลังเพื่อนทุกคนรู้ว่ามีการติดตามพฤติกรรมป้ามาและเมื่อป้ามากลับมาคบหากับพวกตนโดยมาร่วมก๊วนเสพยาด้วยเหมือนเดิม ด้วยความกลัวถูกจับกุมจึงนำยาบ้ามาขอฝากไว้ที่บ้านของป้ามา แล้วอ้างว่าจะต้องเดินทางไปต่างจังหวัดหลายวัน ป้ามามารู้ความจริงทีหลังว่าเพื่อนรู้ล่วงหน้าว่าจะมีการจับกุมตัวเพราะตามสืบพฤติกรรมของป้ามาอยู่ก็สายไปเสียแล้ว ทำให้ป้ามาถูกจับกุมตัวในความผิดครั้งที่สาม

พี่ใหม่กระทำความผิดซ้ำครั้งที่ 2 หลังจากออกจากคุก ก็มาเริ่มต้นชีวิตใหม่ได้งานทำเป็นพนักงานล้างจานที่ร้านคาราโอเกะแห่งหนึ่ง และได้มีโอกาสคบหาเพื่อนในที่ทำงาน ซึ่งเป็นนักร้องคาราโอเกะอยู่ที่นั่นและเป็นภรรยาใหม่ของเสี่ยผู้ทรงอิทธิพลคนหนึ่ง ได้ชักชวนให้พี่ใหม่หารายได้เสริมหาเงินเพิ่มด้วยการค้ายาบ้าให้กับแขกที่มาเที่ยวคาราโอเกะ อดอ้างสรรพคุณว่าสามารถทำให้ร่วมหลับนอนกับหญิงสาวได้อึดและยาวนานขึ้น เพิ่มพลังทางเพศ นอกจากนี้พี่ใหม่จะขายยาให้กับลูกค้าที่มาเที่ยวคาราโอเกะแล้ว พี่ใหม่ก็ไปขายยาให้กับวัยรุ่นติดยาในสลัมแห่งหนึ่ง ก่อนที่จะพลาดถูกจับกุมตัวในความผิดครั้งที่สอง

ขณะที่พี่แดงประกอบอาชีพรับจ้างทุกอย่าง ตามแต่นายจ้างจะว่าจ้างให้ทำอะไร เดิมที่ตั้งใจไว้ว่าเมื่อออกจากคุกมาจะขอเริ่มชีวิตใหม่ที่ดีกว่าเก่า แต่ก็ไม่เป็นดังที่ใจหวังและตั้งใจ เมื่อไปเจอกับลูกค้าประจำที่เคยติดต่อซื้อขายยาบ้านั้นผันตัวเองมาเป็นผู้ค้าเสียแล้วได้ชักชวนหวานล้อมและขอร้องให้พี่แดงมาร่วมค้ายาบ้าด้วยกัน เนื่องจากหาเด็กหรือคนทำงานลักษณะที่มีคุณสมบัติที่ต้องการยังไม่ได้ โดยให้พี่แดงเป็นเด็กส่งยาบ้าให้กับลูกค้าตามสถานที่นัดพบต่าง ๆ แต่ทำได้เพียงห้าครั้งก็พลาดท่าถูกตำรวจจับกุมในการกระทำความผิดซ้ำครั้งที่สอง

น้ำศรีสุดากระทำความผิดซ้ำครั้งที่ 2 หลังจากที่ถูกเผชิญกับปัญหากรรมร้ายเป็นมรสุมในชีวิต เปิดร้านข้าวมันไก่ก็ถูกพนักงานคนสนิทขโมยเงินไปสองแสนบาท อยากจะปรึกษาแฟนก็เกรงใจไม่กล้ากลัวเขาเป็นทุกข์ไปด้วย ไม่รู้จะปรึกษาใครดีคิดมาคิดไปจึงมีแต่เพื่อนสนิทที่คบหามานานตั้งแต่สมัยเรียน เมื่อน้ำศรีสุดาปรึกษาที่คับข้องใจได้ระบายอะไรต่าง ๆ ทำให้เพื่อนของน้ำศรีสุดาแนะนำให้เสพยาบ้าเพื่อจะได้หายวุ่น เพื่อนของน้ำศรีสุดาคนนี้ต่างมีส่วนเกี่ยวข้องกับยาเสพติดทุกคน พยายามแต่งเรื่องบรรยายบอกถึงสรรพคุณของยาเสพติดให้น้ำศรีสุดาลองหัดเสพยาเสพติด ในที่สุดน้ำศรีสุดาก็แพ้ใจตนเองและแพ้แรงยูจากเพื่อน ถึงขั้นเสพยาบ้าอย่างหนัก

น้ำสาวกระทำความผิดซ้ำครั้งที่ 2 เพราะคบหาเพื่อนที่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด หลังจากออกมาจากคุกในการกระทำความผิดครั้งแรก น้ำสาวทำงานอย่างหนักเพื่อหาเงินสร้างรายได้ให้กับครอบครัว มีเพื่อนของน้ำสาวที่ทำตัวเป็นผู้หวังดีอยากจะช่วยน้ำสาวให้สามารถทำงานได้อย่างแข็งแรงมีความสุขไม่ต้องเครียด เพื่อนของน้ำสาวคนนี้เป็นเพื่อนบ้านลอกนำยาบ้ามาให้ น้ำสาวได้ลองเสพ แต่มีข้อแม้ว่าห้ามบอกสามีเพราะมันก็เป็นยาธรรมชาติตัวหนึ่งที่ใช้รักษาอาการเหนื่อยล้าและเป็นยาแก้คลายเครียด น้ำสาวเรียนหนังสือมาน้อย จบแค่ประถมศึกษาปีที่สอง ไม่ทันเล่ห์เหลี่ยมผู้ไม่ประสงค์ดีประกอบกับเป็นคนซื่อ มองโลกในแง่ดี และไวใจเพื่อน สุดท้ายกว่าจะรู้ว่าเป็นยาบ้าก็เสพถึงขั้นติดยาเลิกยากเสียแล้ว

เช่นเดียวกับป้าหมีถึงแม้จะไม่มีลูกแต่มีหลานที่ต้องรับผิดชอบเลี้ยงดูสองคน ป้าหมีเป็นแม่ค้าขายขนมหวานหาเช้ากินค่ำ ทำให้รายได้ไม่สมดุลกับรายจ่ายที่มีมากกว่าสาเหตุที่ป้าหมีต้องกระทำความผิดซ้ำครั้งที่ 2 เพราะเพื่อนสนิทของป้าหมีที่เป็นแม่ค้าขายผักในตลาดเดียวกันได้แนะนำและชักชวนให้ป้าหมีขายยาบ้าเป็นการเพิ่มพูนรายได้ทวีคูณ ป้าหมีเองรู้อยู่เต็มอกว่าผิดกฎหมายและเป็นสิ่งไม่ดี แต่เรื่องความเป็นอยู่และปากท้องของหลานตัวน้อยเป็นสิ่งจำเป็นกว่า ป้าหมีจึงตัดสินใจขายยาบ้าโดยไม่ลังเลอีกต่อไป แต่สุดท้ายก็หนีไม่พ้นสายตาของตำรวจทำให้ป้าหมีถูกจับกุมตัวในที่สุด

ในขณะที่เดียวกันพีโอ้ กระทบความผิดซ้ำครั้งที่ 2 หลังจากออกจากคุกไม่นานจากการได้รับการอภัยโทษ ต่อสู้ชีวิตได้ระยะหนึ่งก็ติดต่อกลับไปคบหากับเพื่อน ๆ กลุ่มเดิมจากเมื่อก่อนที่พีโอ้เป็นเพียงผู้เสพ มาวันนี้พีโอ้กลายเป็นผู้ค้ายาเสพติดอย่างเต็มรูปแบบจากการแนะนำส่งเสริมชักชวนจากเพื่อนฝูงของพีโอ้ สุดท้ายแล้วพีโอ้ก็ถูกเพื่อนรักหักเหลี่ยมโหดเมื่อเพื่อนรักของพีโอ้คนนี้ได้ถูกจับกุมตัวมาก่อนหน้าที่จะมาพบเจอกับพีโอ้ แล้วมาอ้างกับพีโอ้ว่ามีจำนวนยาบ้าไม่มากพอที่จะจำหน่ายให้กับลูกค้าจึงสั่งยาบ้าจากพีโอ้ที่ยังมีเก็บไว้ในสต็อกสินค้า หลังจากทั้งที่ทั้งสองคนนัดแนะสถานที่ซื้อขายยาเสพติดอย่างเป็นทางการด้วยความเรียบร้อยเมื่อพีโอ้มาถึงสถานที่นัดหมายได้มีตำรวจจู่โจมจับตัวพีโอ้ทันที เพื่อนของพีโอ้หักหลังพีโอ้เพราะต้องช่วยงานราชการตำรวจ ซึ่งหากเพื่อนของพีโอ้ทำสำเร็จช่วยเหลือตำรวจให้สามารถจับกุมพีโอ้ได้ เพื่อนคนนี้จะได้รับการปล่อยตัว เนื่องจากพีโอ้เป็นเอเยนต์รายใหญ่กว่านั่นเอง

4) กระทบผิดซ้ำเพราะใช้ยาเสพติดเป็นตัวช่วยคลายเครียดหรือเพิ่มแรงทำงานมากขึ้น

สาเหตุการกระทบผิดซ้ำเพราะต้องการใช้ยาเสพติดเป็นตัวช่วยคลายเครียดจากปัญหาต่าง ๆ ที่ก่อกวนจิตใจหรือเพิ่มแรงกายให้มีกำลังมากขึ้น คั้นความกระชับกระเฉงให้กับร่างกาย เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานได้มากขึ้น ยาเสพติดที่ผู้ต้องขังหญิงนิยมเสพคือยาบ้าและยาไอซ์ซึ่งทำให้ไม่รู้จักระมัดระวังและปรับอารมณ์ให้ดีขึ้น เนื่องจากฤทธิ์ของยาเสพติดจะไปกระตุ้นหรือหลอนประสาททำให้คิดคึก กระปรี้กระเปร่า เคลิบเคลิ้ม อารมณ์ดี

ดังนั้นของน้ำสาวที่กระทบความผิดซ้ำครั้งที่ 2 เพราะเสพยาบ้าเพื่อคลายเครียดให้ผ่อนคลายจากปัญหาต่าง ๆ ที่รบกวนจิตใจ สามารถทำให้ลืมความทุกข์ได้ชั่วขณะหนึ่ง น้ำสาวจะมีความกังวลใจ กระวนกระวาย ชอบวิตกกังวลถึงอนาคตและอยากได้ความขยันขันแข็ง คั้นความกระชับกระเฉงให้กับร่างกายไม่ให้ง่วงหรือหมดแรงทำงาน การเสพยาบ้าจึงเป็นทางเลือกของน้ำสาว เมื่อเสพติดยาบ้าไปนาน ๆ ถึงขั้นติดยาอย่างหนัก ในที่สุดเลิกเสพยาบ้าไม่ได้ ต้องใช้ยาเสพติดเป็นตัวช่วยรื้อแรงม้าเพิ่มพลังกำลังในการทำงานให้สามารถทำงานได้มากเท่าตัวอย่างไม่รู้จักระมัดระวัง สมองไม่เหน็ดเหนื่อย หัวใจสูบฉีด ร่างกายกระปรี้กระเปร่าสดชื่น คึกคักในการทำงาน น้ำสาวมีลูกมากถึงสี่คนอยากทำงานหนักเพื่อหาเงินให้กับครอบครัวมาก ๆ ลูกจะได้อยู่กับอย่างสุขสบาย

พี่น้องกระทำคามผิดซ้ำมากี่ครั้ง ในการกระทำคามผิดซ้ำครั้งที่ 2 มีสาเหตุที่ทำให้ไปเพราะแค่ต้องการเสพยาเพื่อที่จะได้มีแรงทำงานขายข้าวแกงได้มากขึ้น ไม่ให้วงนอนกลัวขายข้าวแกงไม่ไหว เพิ่มความกระปรี้กระเปร่าได้ทั้งวันทั้งคืน เพราะรู้ดีว่าหลังจากเสพยาบ้าเข้าไปจะคึกคัก สามารถใช้เป็นตัวช่วยเป็นยาขยันให้กับตนเองได้เป็นอย่างดี

ถึงแม้ว่าป้ามาจะมีชีวิตที่ค่อนข้างสมบูรณ์ มีงานทำที่ดี มีสามีและลูกที่ดี มีธุรกิจร้านกาแฟเล็ก ๆ ที่ลูกลงทุนให้ แต่ป้ามาชอบทำงานหนักอยากจะทำเงินให้ได้จากอาชีพพนักงานขายกีฬาฟารินอาชีพของตนเอง ซึ่งเป็นอาชีพที่ตนเองรักในงานขายและงานบริการ ถึงแม้ลูก ๆ กับสามีจะบอกมาให้ลาออกแล้วมาดูแลธุรกิจร้านกาแฟที่ลงทุนให้กับป้ามา แต่ป้ามายังตัดสินใจทิ้งอาชีพที่ตนเองรักไม่ได้ และยังทุ่มเทให้กับอาชีพของตน ทุก ๆ เช้าป้ามาจะเสพยาบ้าที่ได้มาจากกลุ่มเพื่อนสนิท เพื่อเพิ่มแรงกายในการทำงาน เพราะงานขายจะต้องใช้ความอดทนและพลังการทำงานที่ต้องมีให้มากพอ หลังจากที่ป้ามาเสพยาบ้าแล้วจะรู้สึกกระปรี้กระเปร่า คึกคัก มีเรี่ยวมีแรงและกำลังวังชา สามารถตระเวนเสนอขายผลิตภัณฑ์ตามบ้านของลูกค้าหรือสถานที่ทำงานหรือตามแต่จะนัดหมายกันกับลูกค้า การที่ป้ามาขยันเสนอขายผลิตภัณฑ์ทำให้มีรายได้เพิ่มมากขึ้นเป็นที่น่าพอใจ แต่ระยะหลังป้ามาพึ่งยาเสพติดในการทำงานจนคิด กลายเป็นว่าติดยาอมแอมโดยที่ลูก ๆ กับสามีไม่รู้ ในที่สุดร่างกายก็รับไม่ไหวทำให้ถูกตำรวจจับกุมตัวในที่สุด ต่อมาการกระทำคามผิดซ้ำครั้งที่ 2 เมื่อป้ามาออกจากคุกมาสักระยะก็กลับไปทำงานเหมือนเดิม โดยมีเจ้านายคนเดิมสงสารและเห็นว่าป้ามาทำงานขยันขันแข็งในการทำงานจริง ไม่นานป้ามาก็เสพยาบ้าเพื่อเพิ่มกำลังวังชาในการทำงานให้กับตนเอง และอัดเสพยาเกินขนาดประกอบกับมีร่างกายที่ไม่ค่อยแข็งแรง ทำให้ร่างกายรับไม่ไหว สุดท้ายถูกตำรวจจับกุมตัวในครั้งที่สอง ถึงแม้ว่าป้ามาจะเคยติดคุกมาแล้วสองครั้งและโชคดีมากแก่ไหนที่ได้รับการอภัยโทษออกมาเริ่มต้นชีวิตใหม่ถึงสองครั้ง แต่ก็หาได้สำนึกในพระมหากรุณาธิคุณและกลับตัวกลับใจเป็นคนดี ออกจากคุกไม่นานไปเสพยาที่บ้านของเพื่อนกลุ่มเดิมและโดนเพื่อนหักหลังทำให้ถูกจับกุมตัวครั้งที่สาม

เช่นเดียวกับน้ำศรีสุดาที่ช่วงหนึ่งของชีวิตต้องเจอกรรมกรรมเร็ว ทำให้ต้องใช้เวลาบ่าพึ่งพาเป็นตัวช่วยให้ลืมความทุกข์ ส่งผลให้สติฟั่นเฟือนแล้วถูกจับกุมตัวเข้าคุกในการกระทำคามผิดครั้งแรกมาแล้ว ส่วนการกระทำคามผิดซ้ำครั้งที่ 2 ของน้ำศรีสุดา ก็ต้องประสบพบเจอเรื่องราวเข้ามาในชีวิต หลังจากที่น้ำศรีสุดาออกจากคุกมาสักระยะหนึ่งได้ไปพบรักกับแฟนที่ยอมรับในตัวตนของน้ำศรีสุดาได้ หลังจากที่แต่งงานกัน แฟนของน้ำศรีสุดาลงทุนเปิดร้านขายข้าวมันไก่ให้กับน้ำศรีสุดา กิจการกำลังไปได้ดีต้องมาเจอชะตากรรมที่ไม่อยากเจอ เมื่อพนักงานคนสนิทที่น้ำศรีสุดา รักและเอ็นดูเหมือนลูกเหมือนหลาน ทฤษฎีหักหลัง

ขโมยเงินของร้านไปเป็นจำนวนมากถึงสองแสนบาท ทันทีที่น้ำศรีสุดาารู้ความจริงก็ทรุดเป็นลมทันที รู้สึกเครียดมากนอนไม่หลับจึงเสพยาบ้าเพื่อแก้เครียดให้ลืมความทุกข์

5) กระทบจิตใจเพราะสังคมตีตราและไม่ให้โอกาสเริ่มใหม่

สาเหตุการกระทบจิตใจเพราะสังคมตีตราและไม่ให้โอกาสเริ่มใหม่ การที่ผู้ต้องขังหญิงเคยผ่านการกระทำผิดจนได้รับการตัดสินโทษจำคุกมาแล้วในครั้งหนึ่งของชีวิต ทำให้สังคมประทับตราว่าคนที่เคยผ่านการติดคุกมาแล้วเป็นคนไม่ดีตลอดไป มีทัศนคติมองผู้ต้องขังหญิงเหล่านี้ว่าเป็นคนขี้คุกเป็นคนที่น่าหวาดกลัว ใครรู้ใครเห็นเขาก็กลัวสังคมให้ความน่ารังเกียจกับผู้ต้องขังหญิงเหล่านี้ ทำให้ผู้ต้องขังหญิงเหล่านี้กลัวสารพัดอย่าง ในเมื่อสังคมไม่มีที่ยืนให้ผู้ต้องขังหญิงเหล่านี้ที่พ้นผิดออกไปได้ใช้ชีวิตภายนอกเรือนจำอย่างคนปกติธรรมดา ส่งผลให้ผู้ต้องขังหญิงที่เช็ดหลาบกับโทษทัณฑ์ที่พวกเขาเคยได้รับมาแล้ว ตั้งใจจะกลับตัวกลับใจเป็นคนดีเมื่อออกจากคุก อยากจะเริ่มต้นชีวิตใหม่ทำมาหากินหาเช้ากินค่ำด้วยความสุจริต เหมือนคนทั่วไปต้องล้มเลิกความตั้งใจเพราะสถานะบีบคั้น เมื่อไปสมัครงานที่ไหนก็ไม่มีที่ทำงานไหน กลัวรับคนขี้คุกเข้าทำงานด้วยความกลัวคนขี้คุก ชีวิตทุกชีวิตต้องดำเนินต่อไป และต้องการปัจจัยในการดำรงชีพ หากไม่มีงานทำเท่ากับไม่มีเงินใช้ไม่มีข้าวกิน สุดท้ายแล้วเมื่อสิ้นหนทางผู้ต้องขังหญิงเหล่านี้ก็ต้องหวนกลับไปกระทำผิดซ้ำด้วยการค้ายาเสพติดเหมือนเดิมเพื่อความอยู่รอดของตนเองและครอบครัว เนื่องจากหมดสิ้นหนทางเป็นคนดี

กรณีของพี่แดงมีอาชีพรับจ้างตามแต่นายจ้างจะว่าจ้างทุกอย่าง หลังจากผ่านการกระทำผิดครั้งแรกที่ได้รับโทษทัณฑ์จำคุกมากกว่า 3 ปี เมื่อพี่แดงออกจากคุกมาแล้วไปสมัครงานที่ไหนก็ไม่มีใครกล้ารับเข้าทำงานเมื่อรับรู้ประวัติว่าเคยติดคุกมาก่อน จนเริ่มรู้สึกท้อและหมดกำลังใจในการเริ่มต้นชีวิตใหม่ เมื่อเวลาผ่านไปเงินคือปัจจัยจำเป็น แต่ถ้าพี่แดงไม่มีงานทำก็ไม่มีความ ทำให้ต้องหวนกลับไปกระทำผิดซ้ำได้ไม่ยากเพราะมีคนรู้จักที่เคยกระทำเรื่องผิดกฎหมายทั้งค้ำทั้งเสพยาเสพติดด้วยกัน แต่คงเกวียนกำเกวียนการที่พี่แดงหวนกลับไปกระทำผิดซ้ำได้ไม่นานก็พลาดท่าเสียทีถูกตำรวจจับกุมในการกระทำความผิดซ้ำครั้งที่ 2 ในที่สุด

ในขณะเดียวกันพี่โอ้ กระทำผิดซ้ำครั้งที่ 2 หลังจากออกจากคุกไม่นานจากการได้รับการอภัยโทษ ไม่สามารถหางานทำได้เพราะไม่มีใครกล้าว่าจ้าง ไม่มีเงินใช้สาเหตุที่ไปสมัครงานที่ไหนนายจ้างก็แสดงท่าทีรังเกียจและหวาดกลัว การไม่มีงานทำเป็นจุดเริ่มต้นให้พี่โอ้ต้องหวนกลับไปกระทำผิดซ้ำด้วยการค้ายาบ้าอีกครั้ง พี่โอ้หลงเดินทางผิดนาน

5 ปี สร้างบ้านเป็นของตนเองหนึ่งหลังจากเงินบาทที่ได้จากการค้ายา ไม่นานบาปกรรมก็ตามสนอง ถูกตำรวจจับกุมตัวในที่สุด

พินุชกระทำความผิดซ้ำถึง 4 ครั้ง ในการกระทำความผิดซ้ำครั้งที่ 3 และการกระทำความผิดซ้ำครั้งที่ 4 ก่อนที่พินุชจะมาเป็นแม่ค้าขายข้าวแกงนั้น พินุชอยากจะได้งานทำที่ดี เป็นพนักงานออฟฟิศหรือทำงานในโรงงานหรือเป็นงานอะไรก็ได้ที่ทำมาหากินได้อย่างสุจริต แต่เมื่อออกหางานทำก็ไม่มีบริษัทไหนหรือนายจ้างจากสถานที่ทำงานใด ๆ จะกล้ารับคนมีประวัติ ติดคุกเข้าทำงาน โชคดีที่พินุชได้ไปเจอกับสามี และสามีได้ให้เงินทุนก้อนเล็กเปิดร้านขายข้าวแกง เมื่อพินุชกระทำความผิดซ้ำและออกมาจากคุกเมื่อได้กระทำความผิดซ้ำครั้งใด พินุชก็อยากจะได้งานทำใหม่ แต่ไม่ใช่นอย่างที่ใจนึกฝัน โชคดีที่มีสามีที่รักคอยโอบอุ้มค้ำจุนพินุชเสมอ

จากการสัมภาษณ์และเก็บข้อมูลผู้ต้องขังหญิงจำนวน 18 คน ที่มีกระทำความผิดซ้ำตั้งแต่ครั้งที่ 2 ขึ้นไปในคดีอาชญากรรมของผู้ต้องขังหญิงเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช ผลการวิจัยพบว่าลักษณะการกระทำความผิดซ้ำคดีอาชญากรรมของผู้ต้องขังหญิง ปรากฏดังนี้ 1. ฐานความผิดจำแนกได้เป็นฐานเพศ ฐานครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย ฐานเพศและครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่าย ซึ่งเป็นฐานความผิดตามที่ระบุในกฎหมาย 2. จำนวนครั้งที่กระทำความผิดจำแนกได้เป็นกระทำความผิดซ้ำครั้งที่สอง กระทำความผิดซ้ำตั้งแต่ครั้งที่สามขึ้นไป พร้อมทั้งประเด็นเกี่ยวกับลักษณะการถูกจับกุม จำแนกได้เป็นถูกจับกุมโดยถูกล่อล่อซื้อ ถูกจับกุมโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ถูกจับกุมโดยถูกตรวจค้น ประเด็นเกี่ยวกับโทษทัณฑ์ที่ได้รับ ซึ่งผู้ต้องขังแต่ละคนจะมีโทษที่แตกต่างกันตามจำนวนของปริมาณยาเสพติดและขึ้นอยู่กับบริบทการตัดสินใจพิจารณาคดีของศาล ซึ่งเป็นไปตามกระบวนการยุติธรรม และสาเหตุการกระทำความผิดซ้ำคดีอาชญากรรมของผู้ต้องขังหญิงจำแนกได้ 5 สาเหตุ ดังต่อไปนี้ 1. กระทำความผิดซ้ำเพราะเงินไม่พอใช้จ่าย 2. กระทำความผิดซ้ำเพราะรู้เท่าไม่ถึงการณ์ 3. กระทำความผิดซ้ำเพราะคบหาเพื่อนฝูงหรือแฟนที่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด 4. กระทำความผิดซ้ำเพราะใช้ยาเป็นตัวช่วยคลายเครียดหรือเพิ่มแรงทำงานมากขึ้น 5. กระทำความผิดซ้ำ เพราะสังคมตีตราและไม่ให้โอกาสเริ่มใหม่ มีผู้ต้องขังหญิงทั้งหมด 18 คน บางคนมีสองสาเหตุ บางคนมีสามสาเหตุ ในการกระทำความผิดซ้ำในครั้งเดียวกันหรือแตกต่างกันตามจำนวนครั้งที่กระทำความผิด แล้วสรุปเป็นภาพรวมถึงสาเหตุที่แท้จริง ที่ทำให้ผู้ต้องขังหญิงตัดสินใจลงมือกระทำความผิดซ้ำเพราะสาเหตุใดมากที่สุด

สรุปผล

จากผลการวิเคราะห์ดังกล่าวข้างต้นสามารถสรุปผล อภิปรายผล และให้ข้อเสนอแนะได้ดังนี้ ผู้ต้องขังหญิงที่มีพฤติกรรมการกระทำผิดซ้ำในกลุ่มตัวอย่างที่ยกมา เป็นผู้ต้องขังหญิงที่หวนกลับมากระทำผิดซ้ำอันเนื่องมาจากปัญหาสำคัญเรื่องปากท้อง เงินไม่พอใช้จ่าย และมีชีวิตความเป็นอยู่ที่แร้นแค้น ขัดสนเงินทองหรือมีหนี้สิน หรืออาจเป็นเพราะอุปนิสัยส่วนตัวของผู้ต้องขังหญิงที่ไม่รู้จักความพอเพียงและไม่เข็ดหลาบต่อโทษทัณฑ์ที่ได้รับ คิดว่าการค้าขายเสพติดสามารถให้ผลตอบแทนที่คุ้มค่ากับการเสี่ยงชีวิตของตนเองที่อาจต้องเข้าไปอยู่ในคุก การได้เงินมหาศาลในเวลาเพียงไม่กี่นาทีทำให้ผู้ต้องขังหญิงตัดสินใจกระทำผิดซ้ำได้โดยไม่ลังเล หากพลาดพลั้งถูกตำรวจจับกุมและได้รับโทษทัณฑ์ต้องจำคุก ไม่ว่าโทษจำคุกจะยาวนานหลายปีหรือเพียงไม่กี่ปีเท่านั้น ผู้ต้องขังหญิงมักคิดว่าไม่ช้าไม่นานอาจได้รับการอภัยโทษ จากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวถ้าปฏิบัติตัวเป็นนักโทษที่มีความประพฤติเรียบร้อย อาจไม่ต้องติดคุกนานเมื่อผู้ต้องขังหญิงเกิดทัศนคติความคิดเช่นนี้ปลูกฝังในหัวแล้วและยังผ่านการกระทำผิดซ้ำเป็นครั้งที่ 2 ขึ้นไปอาจเรียกได้ว่าเป็นความผิดติดนิสัยยากให้กลับคืนสู่สังคมปกติได้ นับว่าเป็นการก่อปัญหาอาชญากรรมให้กับสังคมเพิ่มมากขึ้น ทั้งที่ผู้ต้องขังหญิงที่กระทำผิดซ้ำได้ผ่านขั้นตอนการขุดเกล้าและแก้ไขจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม โดยเฉพาะในการแก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรมนิสัยในเรือนจำมาแล้ว (นุชนาฏ มุกระ, 2554)

ในขณะที่วิถีการดำรงชีวิตที่สังคมหรือสิ่งแวดล้อมใกล้ชิดตัวติดตามคนชี้ถูก ไม่เปิดโอกาสให้กลับตัวกลับใจสักเท่าใดในการทำงานหรือหิบบิ้นอาชีพสุจริตให้กับผู้ต้องขังหญิงเหล่านี้ ประกอบกับช่วงเวลาที่ได้รับโทษดำรงชีวิตอยู่ในเรือนจำอาจทำให้อุปนิสัยเปลี่ยนแปลงไปด้วยสิ่งแวดล้อมใกล้ตัวที่ต้องคลุกคลีกับเพื่อน ๆ ผู้ต้องขังหญิงด้วยกันที่มักมีนิสัยหัวรุนแรงโหดร้าย ได้รับโทษทัณฑ์ทางอาญาซึ่งเป็นการผิดที่มีโทษสูงจำคุกหลายปีรวมอยู่ด้วย จะสอนหรือถ่ายทอดค่านิยมผิด ๆ มาให้และยังผู้ต้องขังหญิงที่ผ่านการกระทำผิดซ้ำมาบ่อยครั้งทำให้ผู้ต้องขังหญิงเหล่านั้นกระทำความผิดซ้ำซากจนติดเป็นนิสัยหรือกระทำความผิดโดยสันดาน นานวันเข้ากลายเป็นบุคคลที่ไม่สามารถจะปฏิบัติตนให้เข้ากับมาตรฐานของสังคมได้ ไม่เกิดความเข็ดหลาบเมื่อต้องโทษและจะประกอบอาชญากรรมซ้ำอีกเมื่อมีโอกาส โดยไม่คำนึงถึงผลที่เกิดขึ้นนั้นจะเป็นผลอย่างไร จะดำรงชีวิตอยู่ด้วยการกระทำผิดซ้ำประกอบอาชญากรรมไม่เลิก เมื่อต้องโทษก็แสวงทำตัวดีพอพ้นโทษก็ทำผิดอีก มีความพอใจจะเป็นอยู่อย่างนี้ซึ่งถือว่ามีความชั่วร้ายติดอยู่ในบุคลิกภาพ จึงเรียกว่าเป็นอาชญากรติดนิสัยหรืออาชญากรที่กระทำผิดซ้ำไม่เข็ดหลาบ (สุวรรณ ใจคลองแก้ว, 2546)

ผู้ต้องขังหญิงที่กระทำผิดซ้ำนั้นเมื่อได้ผ่านการรับโทษทัณฑ์ต้องใช้ชีวิตอยู่ภายในเรือนจำช่วงหนึ่งอาจคิดได้ว่าเมื่อพ้นโทษได้ออกไปใช้ชีวิตอย่างคนปกติภายนอกเรือนจำเมื่อไหร่แล้วนั้นตนจะไม่ทำผิดอีกแล้ว เพราะโทษที่เกี่ยวกับคดียาเสพติดมักเป็นโทษสูงจำคุกหลายปีขึ้นไป แต่เมื่อได้ออกมาจากเรือนจำก่อนที่จะครบกำหนดโทษทัณฑ์ อาจทำให้ความคิดเห็นและทัศนคติย่อมผันเปลี่ยนแปรไปตามกาลเวลาด้วยฉันท์ใดก็ฉันท์นั้น รวมถึงสิ่งแวดล้อมไปใกล้ชิดกับบุคคลที่มีประวัติยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดหรือที่อยู่อาศัยในชุมชนที่มียาเสพติดเช่นเดียวกันนี้ ผู้ต้องขังหญิงคบหาเพื่อนฝูงที่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดหรือมีความรักคบหาแฟนที่ค้าขายหรือเสพยาเสพติด ดังที่นวลจันทร์ ทัศนชัยกุล (2541) กล่าวว่า การกระทำผิดจากการเรียนรู้ทางสังคม การเรียนรู้ทักษะ (Skill) และแรงจูงใจซึ่งเป็นผลจากการติดต่อสัมพันธ์ กับคนที่เป็นอาชญากร จึงได้เรียนรู้ค่านิยม ทัศนคติ และรูปแบบของการประกอบอาชญากรรม เวลาผ่านไปแฟนได้ชักชวนให้ค้ายาเสพติดยกเหตุผลมาอ้างว่าเพื่อสร้างอนาคตใช้ชีวิตครอบครัวร่วมกัน โดยผู้ต้องขังหญิงมักจะยอมคล้อยตามเป็นข้างเท้าหลังให้กับผู้ชายที่เธอรักอย่างง่ายดาย หรือมีบ้านอยู่ในสลัมหรือสถานที่ที่มีการค้าขายหรือเสพยาเสพติด เมื่อไม่มีใครให้โอกาสรับเข้าทำงานสุจริต เวลาผ่านไปความจำเป็นในการอยู่รอดและชีวิตความเป็นอยู่เรื่องของปากท้องของตนเองและภายในครอบครัว ยิ่งถ้ามีภาระต้องรับผิดชอบเลี้ยงดูลูกโดยเด็กหรือหย่าร้างกับสามีแล้ว การหวนกลับมากระทำผิดซ้ำเพื่อลูกเพื่อครอบครัวนั้นจึงเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นไม่ยาก เพราะสถานะแวดล้อมบีบบังคับให้ต้องดิ้นรนเพื่อความอยู่รอด ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาที่พบว่าผู้ต้องขังหญิงหรืออาชญากรประเภทที่กระทำผิดซ้ำบ่อยครั้งนี้ ในตอนแรกจะปรากฏว่ามีร่างกายและจิตใจเป็นปกติตั้งแต่แรกดังที่กล่าวมา คือไม่มีลักษณะที่แสดงว่าผิดปกติ ซึ่งมีแนวโน้มไปในทางชั่วร้าย แม้จะได้พิจารณาย้อนหลังไปถึงบุคคลอื่น ๆ ในตระกูล รวมทั้งพิจารณาการศึกษาเล่าเรียนของตัวผู้ต้องขังเองและของบิดามารดาที่ไม่ปรากฏชั่วร้าย แต่กลับพบว่าสิ่งที่ผลักดันให้เธอกลายเป็นอาชญากรไปนั้น เกิดจากความบกพร่องทางร่างกายและจิตใจของเขาในภายหลัง เพราะความจำเป็นจากเหตุการณ์บางอย่างบีบบังคับให้ค่อยประพฤติดิไปทีละน้อย ๆ โดยมากมักเกิดขึ้นในวัยเด็กหรือสะสมในตัวผู้ต้องขังหญิงที่กระทำผิดซ้ำเมื่อมีอายุไม่มาก หรือในช่วงวัยรุ่นนั่นเอง เมื่อกระทำผิดหลายครั้งหลายหนเข้าก็เกิดเป็นความเคยชิน และในช่วงนี้เองที่บุคลิกภาพของตนเองได้เปลี่ยนไปกลายเป็นชีวิตของอาชญากรอย่างสมบูรณ์ตั้งแต่เยาว์วัย (สุวรรณ ใจคลองเกล้า, 2546)

อาชญากรที่กระทำผิดซ้ำหลายครั้งเมื่อลงมือกระทำผิดแล้ว โอกาสพลาดจะมีน้อยนอกจากจะมีทักษะและความชำนาญแล้ว อาชญากรอาชีพยังจะต้องมีมูลเหตุจูงใจในการประกอบอาชญากรรมเป็นอาชีพ คือ กระทำต่อเนื่องติดต่อกันตามแต่โอกาสเพื่อมุ่งหารายได้ในตอนแรก ๆ อาจกระทำไปเพราะความจำเป็นหรือความกดดันของสภาพแวดล้อมรอบตัว รวมทั้งจะต้องมีการทำผิดต่อ ๆ กันอย่างเป็นอาชีพ การประกอบอาชญากรรมถือเป็นเรื่องที่ต้องเสี่ยงถ้าโชคดีก็ได้ โชคร้ายก็ถูกจับ ดังนั้นเมื่อถูกจับและถูกจำคุกแล้วผู้ต้องขังหญิงเหล่านี้จะทำใจได้เพราะเตรียมตัวและเตรียมใจมาแล้ว นอกจากนี้หลายคนเคยผ่านการจองจำในเรือนจำมาก่อนการใช้ชีวิตในเรือนจำของผู้ต้องขังหญิงเหล่านี้จึงมุ่งใช้เวลาให้ผ่านไปวัน ๆ เพื่อรอการพ้นโทษออกไป การดำรงชีวิตด้วยการเสพยาเสพติดหรือจำหน่ายยาเสพติดไม่เลิก อาชญากรประเภทนี้บางคนมาจากตระกูลที่ดีมีการศึกษา แต่ไปคบค้าสมาคมกับคนไม่ดีหรืออาจเป็นเพราะความฟุ่มเฟือยในการใช้จ่ายของตนเอง จึงเป็นเหตุให้เริ่มหารายได้จากการขายยาเสพติดจนเคยตัวนานวันเข้าก็กลายเป็นผู้ร้ายชั้นสูงชั้นชำนาญเป็นอาชีพ การลงโทษแก่อาชญากรพวกนี้จึงไม่เป็นผลเพราะมีความชั่วร้ายฝังอยู่ในบุคลิกภาพ ดังที่ฟงสกร อินธิไชย (2552) กล่าวว่า การที่บุคคลได้ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดในคดีค้ายาเสพติดและถูกศาลพิพากษาให้ลงโทษจำคุกแล้ว ถือได้ว่าบุคคลนั้นได้ถูกสังคมประทับตราว่าเป็นผู้กระทำผิดตรงกับทฤษฎีประทับตรา (Labeling Theory) การกระทำผิดเกิดขึ้นเพราะสังคมเป็นผู้กำหนดหรือเป็นผู้ประทับตรา เมื่อผู้กระทำผิดได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมและหน่วยงานอื่น ๆ ในสังคม สถาบันเหล่านี้เป็นผู้กำหนดว่าเธอเป็นผู้มีพฤติกรรมเป็นอาชญากร เมื่อเป็นเช่นนี้ผู้กระทำผิดก็ยอมรับการประทับตราและเริ่มกำหนดทิศทางแห่งความประพฤติของตนเองในอนาคตให้สอดคล้องกับการรับรู้ในสังคมหรืออาจกล่าวได้ว่าการกระทำผิดเกิดขึ้นเพราะปฏิกิริยาระหว่างบุคคลกับสังคม (มนตรี บุญนาค, 2544) การที่บุคคลประกอบอาชีพอาชญากรรมเกี่ยวกับยาเสพติดก็เช่นเดียวกันจะคิดก่อนว่าทำแล้วจะถูกจับหรือไม่ ถ้าเธอคิดว่าได้เงินมาใช้อย่างมีความสุขและไม่น่าจะถูกจับกุมเพราะไม่มีเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือถูกจับแต่โทษไม่รุนแรงหรือได้รับการอภัยโทษก่อนเวลาหรือทำแล้วได้ผลคุ้มค่า เธอก็เลือกจะทำอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดดังที่พรชัย ชันดี (2543) กล่าวว่ากระบวนการตัดสินใจของบุคคลว่าจะประกอบอาชญากรรมหรือไม่โดยคำนวณจากโทษที่จะได้รับหากถูกจับกุมกับผลที่คาดว่าจะได้รับจากการกระทำผิดนั้น หากคิดว่าโทษที่จะได้รับเมื่อถูกจับกุมมากกว่าความสุขที่จะได้จากการกระทำผิดบุคคลนั้นก็จะไม่เลือกไม่ประกอบอาชญากรรมนั้น จะส่งผลให้อาชญากรรมของบุคคลในสังคมลดลงและการที่สังคมไม่ยอมรับไม่เปิดโอกาสให้มีงานทำสุจริตโดยนายจ้างเมื่อรู้ประวัติ เคยผ่านการถูกจองจำมาแล้วจะไม่กล้าว่าจ้างเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่สนับสนุนให้ผู้ต้องขังหวนกลับไปกระทำผิดซ้ำอีก โดยเฉพาะผู้ต้องขังคดียาเสพติดที่มีปัจจัยชักจูงหลายด้านที่ส่งเสริมให้เกิดการกระทำผิดซ้ำขึ้นอีก รวมถึงการเลียนแบบคนใกล้ชิดค้าขายยาเสพติดตามเพื่อนหรือแฟนเพียงเพราะต้องการ

เงินมาก ๆ มีการแทรกแซงพฤติกรรม (จำเนียร ชุณหโสภาค, 2551) โดยชี้ว่า การมีพฤติกรรมใหม่ จะแทนที่พฤติกรรมเก่า เช่น พี่จุกที่ไปคบหากับเพื่อนที่อยู่เกี่ยวกับยาเสพติด จากไม่เคยรู้จัก การเสพยามาก่อนก็เสพยาเสพติดเป็น ในที่สุดก็ติดร่างแหไปกับเพื่อนในคดียาเสพติด เป็นต้น เดิมมีพฤติกรรมเสพยาเสพติด ต่อมาถูกจับและติดคุก เมื่อพ้นโทษออกมากลับไปอยู่กับเพื่อนจนพัวพันคดียาเสพติด ซึ่งเป็นพฤติกรรมกระทำความผิดที่เพิ่มขึ้น เกิดการกระทำผิดจากการเรียนรู้ทางสังคม การเรียนรู้ทักษะ และแรงจูงใจ ซึ่งเป็นผลจากการติดต่อสัมพันธ์กับคนที่เป็นอาชญากร จึงได้เรียนรู้ค่านิยม ทักษะ และรูปแบบของการประกอบอาชญากรรม (นวลจันทร์ ทศนชัยกุล, 2548)

ผลการศึกษาในครั้งนี้เป็นประโยชน์ต่อบุคคลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยตรง เช่น ตัวของผู้ต้องหญาเอง บิดามารดา นักพัฒนาวิทยา กรมราชทัณฑ์หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ผู้ที่สนใจศึกษา เป็นต้น ที่ต้องให้ความสำคัญ ให้ความสนใจ และให้ความเอาใจใส่เป็นพิเศษ เพื่อให้ความช่วยเหลือและปรับปรุงแก้ไขให้เป็นพฤติกรรมที่เหมาะสม และเป็นการป้องกันไม่ให้ผู้ต้องขังหญาที่เคยกระทำผิดซ้ำมีพฤติกรรมกระทำความผิดซ้ำซากต่อไป ไม่รู้จักเข็ดหลาบ โดยเพิ่มบทลงโทษให้รุนแรงและถึงตัวผู้กระทำความผิดทันที ให้เกิดความเกรงกลัวต่อโทษทัณฑ์ที่ได้รับ นับพลัน ในความเป็นจริงที่ปรากฏปริมาณของการก่ออาชญากรรมคดียาเสพติดกลับเพิ่มสูงขึ้น จนน่าตกใจ และเป็นที่น่าให้ความสนใจเป็นอย่างมากกับบุคคลที่กระทำความผิดได้เข้าสู่กระบวนการยุติธรรม โดยได้รับการจำคุกมาระยะหนึ่งซึ่งผ่านการอบรม บำบัด แก้ไข พื้นฟูทางด้านจิตใจ ตลอดจนได้รับการฝึกวิชาชีพตามหลักทัณฑวิทยาสมัยใหม่มาแล้วก็น่าจะดำเนินชีวิตอย่างปกติสุขในสังคมได้ แต่ข้อเท็จจริงแล้วยังมีผู้ต้องขังหญาอีกจำนวนไม่น้อยต้องหวนกลับไปกระทำผิดซ้ำอีก ตามกระแสพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว “หากอบรมผู้ต้องขังให้ประพฤติดีขึ้นไม่ได้ พ้นโทษออกไป กลับไปเป็นคนอันธพาลเป็นภัยต่อสังคมอีก” ซึ่งผลสำเร็จของงานราชทัณฑ์คือการทำให้ผู้ต้องขังที่พ้นโทษไปแล้วไม่กลับไปกระทำผิดซ้ำอีก (นิพนธ์ จำเนียรพันธ์, 2551)

โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสัมพันธ์ภายในครอบครัวต้องมีความตระหนัก และให้ความสำคัญกับบุตรหลาน ต้องมีความอดทนอดกลั้นรู้จักให้อภัยซึ่งกันและกัน ให้ความไว้วางใจซึ่งกันและกัน เพื่อความเป็นสุขในครอบครัว นอกจากนี้ญาติพี่น้อง รวมทั้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องก็ต้องร่วมมือกันป้องกัน (เกษตรชัย และหิม, 2556) แก้ไขปัญหาการกระทำผิดซ้ำให้ได้ เนื่องจากผลการศึกษาพบว่าการมีครอบครัวที่ไม่อบอุ่นหรือหย่าร้าง บางครั้งก็ทำให้ความรู้สึกลึกซึ้งซบเซาดีไม่มีผู้ใดมาคอยดักเตือนหรือยับยั้งหรืออบรมสั่งสอนตั้งแต่เยาว์วัย ผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำบ้างก็มีภรรยาซบเซาครอบครัวเป็นเสาหลักเพียงลำพัง การแก้ปัญหาการกระทำผิดซ้ำโดยเริ่มที่พื้นฐานของครอบครัวจึงเป็นสิ่งที่ไม่ควรมองข้าม

นอกจากนี้การคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของผู้ต้องขังคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ควรตรวจเยี่ยมเรือนจำอย่างสม่ำเสมอเพื่อรับทราบสภาพปัญหาและข้อเท็จจริงของสถานคุมขังสำหรับใช้เป็นข้อมูลจัดทำข้อเสนอเชิงนโยบายด้านการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน รวมทั้งสนับสนุนการทำงานร่วมกันเป็นเครือข่ายของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ สำนักงานตำรวจแห่งชาติและกรมราชทัณฑ์ภายใต้หลักการและกรอบแนวคิด ประกอบด้วย การคุ้มครองบุคคลที่อยู่ในสถานคุมขังลักษณะต่างๆจากการถูกละเมิดสิทธิพื้นฐานและการกระทำทารุณตามอนุสัญญาต่อต้านการทรมานและการปฏิบัติหรือการลงโทษอื่นที่โหดร้ายมนุษยธรรม หรือที่ข้ายี้ศักดิ์ศรี ตามรัฐธรรมนูญในคดีอาญาต้องสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลย ไม่มีความผิดและก่อนมีคำพิพากษาอันถึงที่สุด แสดงว่าบุคคลได้กระทำความผิดจะปฏิบัติต่อบุคคลนั้น เสมือนเป็นผู้กระทำผิดไม่ได้ และให้ผู้เสียหาย ผู้ต้องหา โจทก์ จำเลย คู่กรณีผู้มีส่วนได้เสีย พยานมีสิทธิได้รับการปฏิบัติอย่างเหมาะสมตามกระบวนการยุติธรรมและคำจำกัดความของผู้ต้องราชทัณฑ์ (ต้องโทษ) คือผู้ที่ได้รับโทษอาญาจากการกระทำผิด โดยถูกจำกัดสิทธิ และเสรีภาพบางประการแล้ว

เนื่องจากมีข้อจำกัดทางด้านงบประมาณ และอัตรากำลังในการบริหารงานราชทัณฑ์ของไทย ในขณะที่กระบวนการยุติธรรมของไทยยังนิยมใช้โทษจำคุก ทำให้มีจำนวนผู้ต้องขังในเรือนจำเป็นจำนวนมาก ส่งผลทำให้การบริหารงานในเรือนจำของไทยเป็นไปด้วยความยากลำบาก ทำให้คุณภาพชีวิตของผู้ต้องขัง ด้อยลง ถึงแม้ว่าอัตราการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในประเทศไทยจะมีจำนวนน้อย แต่อัตราการกระทำผิดซ้ำดังกล่าวไม่ได้สะท้อนถึงความเป็นจริงจึงเปรียบเทียบกันไม่ได้ ดังนั้นจึงเห็นควรให้มีการนำมาตรการเลี้ยงโทษจำคุกมาใช้ในกระบวนการยุติธรรมไทยให้มากขึ้น โดยเฉพาะผู้ที่กระทำผิดโดยพลั้งพลาดในคดีเล็กน้อย ควรได้รับโอกาสอบรมแก้ไขในหน่วยงานที่รับผิดชอบแทนการจำคุก ทั้งนี้เพื่อเก็บพื้นที่และทรัพยากรในเรือนจำไว้สำหรับผู้กระทำผิดที่จำเป็น ต้องได้รับการอบรมแก้ไขในเรือนจำ หรือพวกที่มีลักษณะร้ายแรงเป็นภัยอันตรายแก่สังคม

ในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไปควรมีการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิงในเรือนจำเพราะผู้ต้องขังหญิงถือเป็นชนกลุ่มน้อยในกระบวนการยุติธรรม เพราะกลุ่มผู้ต้องขังหญิงมีจำนวนน้อยมากเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มที่เป็นเพศชายและด้วยความที่เป็นชนกลุ่มน้อยนี้เองทำให้ผู้ต้องขังหญิงในเรือนจำมักถูกมองข้ามไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่เท่าที่ควร ทั้งในด้านชีวิตความเป็นอยู่การกำหนดสถานที่คุมขังการออกแบบเรือนจำการได้รับบริการปัจจัยขั้นพื้นฐานที่ไม่เพียงพอรวมทั้งการแก้ไขฟื้นฟูและการเตรียม การก่อนปลดปล่อยซึ่งกลุ่มผู้ต้องขังหญิงมักจะไม่ได้รับโอกาสเท่ากับผู้ต้องขังชายในระยะเวลา 10 ปีที่ผ่านมา เกิดปรากฏการณ์ผู้ต้องขังหญิงมีอัตราเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในสัดส่วนที่มากกว่าเมื่อเทียบกับอัตราการเพิ่มขึ้นของผู้ต้องขังชาย

จึงทำให้เกิดปัญหาในการบริหารงานเรือนจำด้านต่าง ๆ เช่น เรือนจำมีจำนวนไม่เพียงพอ มีเด็กติดผู้ต้องขังในเรือนจำซึ่งเป็นประชากรแฝงมากขึ้นรวมไปถึงประเด็นเรื่องการออกแบบ เรือนจำที่ไม่ได้ออกแบบมาเพื่อรองรับผู้ต้องขังหญิงปัญหาสภาพแวดล้อมหรือวิถีปฏิบัติที่จำเป็น ต่อการตอบสนองธรรมชาติของผู้หญิงไม่เหมาะสมหรือถูกละเลย เป็นต้นเพื่อให้มีแนวทาง ของงานวิจัยที่ตระหนักถึงเห็นคุณค่าของความเป็นผู้หญิงให้ได้รับสิทธิต่าง ๆ และการให้เกียรติ ยกย่องเหมือนตอนอยู่ภายนอกเรือนจำอย่างที่ควรจะเป็น

นอกจากนี้ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับแนวทางในการแก้ไขปัญหายาเสพติด มีทั้งการปราบปรามอย่างเข้มข้น เอาจริงเอาจังและเด็ดขาด รวมไปถึงการใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัด ในทุกประเด็นที่เกี่ยวข้อง เช่น การยึดทรัพย์ การดำเนินการกับข้าราชการที่เข้าไปมีส่วนเกี่ยวกับ ยาเสพติดอย่างไม่ไว้หน้า ส่วนวิธีที่ดีที่สุด คือ การร่วมมืออย่างเข้มแข็งของครอบครัว การให้ความอบอุ่นแก่ครอบครัว จะแก้ปัญหาคิดได้ดีที่สุด ขณะเดียวกันการให้โอกาสแก่ประชาชน ที่หลงผิดก็เป็นเรื่องสำคัญ เพื่อให้ผู้หลงผิดทั้งหลายกลับมาเย็นในสังคมได้ โดยไม่หวนไปกระทำผิด อีกรัฐบาลควรมีนโยบายในการป้องกันการกระทำผิดในคดียาเสพติดที่ต้นเหตุควบคู่ไปกับ ปราบปรามอย่างจริงจังโดยใช้มาตรการทางสังคมและชุมชนในการป้องกันปัญหายาเสพติด โดยการส่งเสริมการศึกษาและการพัฒนาฝีมือแรงงานให้แก่ประชาชน ตลอดจนมุ่งสร้างความรัก ความอบอุ่น ความเข้มแข็งให้เกิดขึ้นในชุมชน เพื่อเป็นสิ่งยึดเหนี่ยวไม่ให้อดีตผู้ต้องขังเกิดแรงจูงใจ ที่จะเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติดอีก และควรมีการประชาสัมพันธ์ให้ทราบถึงความรุนแรง ของโทษและพิษภัยจากยาเสพติด โดยมีการปฏิบัติต่อผู้เสพยาเสพติดเสมือนผู้ป่วยมากกว่า เป็นอาชญากรแต่ทั้งนี้ก็ควรมีการจองจำระยะยาวเพื่อตัดช่องปิดโอกาสผู้เสพยาเสพติด แบบติดเป็นนิสัย และรัฐควรจัดหางบประมาณในการส่งเสริมสนับสนุนให้การบำบัดรักษา และฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติดให้สามารถเลิกจากการติดยาเสพติดและกลับไปดำเนินชีวิตประจำวัน ในสังคมได้ตามปกติ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กระทรวงยุติธรรม. กรมราชทัณฑ์. (2549). การศึกษาสภาพปัญหาการกระทำผิดวินัยของผู้ต้องขัง. กรุงเทพฯ: กรม.
- กรณีการ์ มณเฑียร. (2544). ปัจจัยทางครอบครัวที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังชาย ศึกษาเฉพาะกรณีเรือนจำพิเศษธนบุรี. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- จำเนียร ชุณหโสภาค. (2551). รายงานการวิจัย การศึกษาปัจจัยที่เป็นสาเหตุของการกระทำผิดซ้ำในคดีอาชญากรรม. สถาบันวิจัยและพัฒนา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- จิราภา เต็งไตรรัตน์. (2543). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ชัยพร บุญเจริญ. (2541). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของผู้ต้องขังหญิงที่เป็นผู้ใช้แรงงานศึกษาเฉพาะกรณีเรือนจำกลางจังหวัดสมุทรปราการ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ.
- ดวงตา ไกรภัสสรพงษ์. (2545). การประเมินโครงการนำร่องการอบรมหลักสูตรการดูแลสุขภาพจิตผู้ต้องขัง. สุขภาพจิตแห่งประเทศไทย. 12, 113 – 122.
- ธีรารัง ทศานัญชลี, ขนิษฐา บำเพ็ญผล, และสาธิตา โค้วบุญงาม. (2531). รายงานวิจัยเรื่องปัญหาสุขภาพจิตผู้ต้องขัง. ม.ป.ท.: ม.ป.พ.
- นวลจันทร์ ทศนชัยกุล. (2548). อาชญากรรมการป้องกันการควบคุม. นนทบุรี: พรพิมพ์การพิมพ์.
- นันทิ จิตสว่าง. (2544). หลักทฤษฎีวิทยา. นนทบุรี: มูลนิธิพิบูลสงเคราะห์.
- นิพันธ์ จำเนียรพันธ์. (2551). แนวทางการแก้ไขการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดีเสพยาบ้า ศึกษาเฉพาะกรณีผู้ต้องขังทัณฑสถานบำบัดพิเศษพระนครศรีอยุธยา. พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.
- นิมิตร จันทร์จารุ. (2551). การกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขัง กรณีศึกษาเรือนจำพิเศษพัทยา จังหวัดชลบุรี. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- นุชนาฏ มุกระ. (2554). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติดของผู้ต้องขังหญิงเรือนจำกลางเชียงใหม่*. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ประไพ ชันทองดี. (2548). *ปัจจัยที่สัมพันธ์กับการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำจังหวัดกาญจนบุรี*. กาญจนบุรี : มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.
- พงศกร อินธิไชย. (2552). *การกระทำผิดซ้ำเกี่ยวกับยาเสพติดในเรือนจำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดเรือนจำกลางบางขวาง*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พรชัย ชันดี. (2543). *ทฤษฎีและงานวิจัยทางอาชญา*. กรุงเทพฯ: บัณฑิต.
- พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์. (2545). *จิตวิทยาครอบครัว*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พวงเพชร สุรัตน์กวีกุล. (2541). *มนุษย์กับสังคม*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- พัชรินทร์ ลีรสุนทรและคณะ. (2545). *รวมผลงานวิจัยของคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- พิมพ์ทิพย์ นฤมิตรญาณ. (2546). *มูลเหตุจูงใจในการกระทำความผิดคดียาเสพติดของผู้ต้องขังหญิงศึกษาเฉพาะกรณีเรือนจำพิเศษมีนบุรี*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- มนตรี บุญนาค. (2544). *วิเคราะห์สาเหตุการกระทำผิดซ้ำในคดีเสพยาบ้า ศึกษาเฉพาะกรณีผู้ต้องขังในทัณฑสถานบำบัดกลางพิเศษ*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหิดล.
- มานิตย์ มณีนิิตย์. (2543). *ปัจจัยทางสังคมกับการกระทำความผิดคดียาเสพติดของผู้ต้องขังหญิง*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ศราวดี พรหมนิล. (2545). *สาเหตุของการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำ จังหวัดกาฬสินธุ์*. กาฬสินธุ์: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ศิริณา สมนึก. (2547). *การกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังหญิงทัณฑสถานหญิงเชียงใหม่*. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- ศุภกานดา สุขศรีวงษ์. (2550). ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดในคดีเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษของเด็กและเยาวชน ศึกษาเฉพาะกรณีเด็กและเยาวชนในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหิดล.
- กรมราชทัณฑ์. กองแผนงาน. ศูนย์ทะเบียนประวัติผู้ต้องขัง. (2555). กรุงเทพฯ: กอง.
- สงวนใจ สีหะกุลัง. (2545). ความทุกข์อันเกิดจากการถูกดำเนินคดีทางอาญา การพัฒนาระบบสวัสดิการสำหรับคนจนและคนด้อยโอกาสในสังคมไทย. กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- สมบุญ มาศประมุท. (2547). ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขัง ศึกษาเฉพาะกรณีเรือนจำกลางบางขวาง. กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- สมบูรณ์ เตชะวงศ์. (2545). การกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติด. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สังคม ตัดโส. (2541). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดให้โทษประเภท 1 (ยาบ้า) ศึกษาจากผู้ต้องขังในทัณฑสถานบำบัดพิเศษกลาง. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สาวตรี ไพฑูรย์. (2533). ปัจจัยที่นำมาสู่การกระทำผิดซ้ำของสตรี. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดกระทรวงยุติธรรม. (2547). รวมกฎหมายยาเสพติด. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- สุชา จันทร์เอม. (2540). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุดสงวน สุธีสร. (2546). อาชญาวิทยาและงานสังคมสงเคราะห์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุพัตรา สุภาพ. (2549). ปัญหาสังคม (พิมพ์ครั้งที่ 15). กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- สุรพล พูลน้อย. (2541). *ปัจจัยที่สัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำจังหวัดเขต 4 และแนวทางพัฒนาผู้กระทำผิดซ้ำ*. ชลบุรี : มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สุวรรณ ใจคลองเกล้า. (2546). *สาเหตุการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังเรือนจำพิเศษธนบุรี*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- อดิศักดิ์ ศรีเพ็ญรัตน์. (2540). *การศึกษาปัจจัยต่างๆ ที่เกี่ยวกับการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องหาคดียาเสพติด : ศึกษาเฉพาะกรณีเรือนจำกลางอุบลราชธานี*. กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- Laeheem, K. (2013). Family and upbringing background of students with bullying behavior in Islamic private schools. Pattani province, Southern Thailand. *Asian Social Science*, 9(7), 162–172.
- Wamsley, R. (2011). World female imprisonment list (2nd ed.). Retrieved July 19, 2013, from [http://www.amnistia-internacional.pt/files/WFIL%202nd%20edition\[1\].pdf](http://www.amnistia-internacional.pt/files/WFIL%202nd%20edition[1].pdf).

ภาคผนวก

ตำนานฉบับผลงานตีพิมพ์ที่ได้รับการเผยแพร่

Asian Social Science; Vol. 10, No. 2; 2014
ISSN 1911-2017 E-ISSN 1911-2025
Published by Canadian Center of Science and Education

Drug Offense Recidivism among Female Inmates

Nisakorn Ubonsuwan¹ & Kasetchai Laeheem¹

¹Faculty of Liberal Arts, Prince of Songkla University, Hatyai, Thailand

Correspondence: Kasetchai Laeheem, Faculty of Liberal Arts, Prince of Songkla University, Hatyai 90110, Songkhla, Thailand. E-mail: Lkasetchai@yahoo.com

Received: August 10, 2013 Accepted: October 11, 2013 Online Published: December 29, 2013

doi:10.5539/ass.v10n2p37

URL: <http://dx.doi.org/10.5539/ass.v10n2p37>

Abstract

The purpose of this qualitative study was to investigate drug offense recidivism among female inmates for which data were collected from in-depth interviews with 18 female inmates of Nakhon Si Thammarat Central Prison, and informal interviews with prison officers or warders. Logical context description was employed to analyze content by comparing theoretical concepts with other related studies.

The findings of the study revealed that the recidivism among female inmates would never end if they still had arduous living conditions with burdens of raising children without help from relatives. Most of them were not well educated and were easily cheated by males who were their boyfriends or husbands. It could be because they wanted love, good future, good family, and a lot of money, so they inevitably chose to commit offenses either with or without intention. Most of the female inmates did not learn their lesson if the penalties were not severe. Some of them were granted a royal pardon, which was deemed the best thing that could happen in the life of any inmate, however, they were not afraid of reoffending-even though whilst in prison they intended not to have anything to do with drugs again. Nevertheless, when they returned to the same environments, their way of life and people around them made them repeat their offenses. The results of this study would be useful for related individuals and organizations in forming policy and designating preventive measures, and solving the problem of recidivism so that inmates would become good people and would not repeat the offenses.

Keywords: recidivism, drug offense, female inmates

1. Introduction

The problem of recidivism in Thai society has not yet been solved. It is very surprising to see that people who have been incarcerated are not afraid to reoffend. In the age of globalization when society values materialism, people are more wicked, and look up to the rich while they look down on the poor and grassroots people. Thailand is one of top countries in the world in terms of numbers of female inmates. According to the International Center for Prison Studies, 2011, when compared with other countries, Thailand was the 4th of the world with 29,175 female inmates out of the total prison population of 224,292 inmates (Wamsley, 2011). In the past, Thai women were followers in the family and played minor roles in society; however, presently, they play more important roles as a result of economic development that makes it necessary for more women to work outside the home in order to support the family. The man who is the household leader, working alone cannot earn enough to support the family adequately. When more women work outside the home, and the cost of living has become higher, some low-educated women are forced by their situation to commit offenses to support their existence. For example, they become drug agents or smugglers because they think that these are easy ways to make money rapidly without thinking of the consequences of what they do, especially, in that it can cause more social problems (Narumittayarn, 2003).

When women commit offenses and are brought to the justice process from the beginning when they are questioned by the police until they are sentenced to prison, their term ends, and they are released back to society. The losses and collapses of the family not only affect the women themselves but also their dependents. In particular, their children have to face with misfortune, have no one to look after and train them, lack family love and warmth, forego education, and eventually become problematic people that are a burden for society to cope with. These should be enough reminders for women in general not to commit any more offenses because serving time in prison means they are cut off from their families and the society that they love and are attached to. People must obey rules, regulations and laws; if not, they are punished. Whenever people commit an offense,

they have to accept the negative impact on their families, and that leads to social problems. This is a loss of valuable resources. In addition, social security decreases while the number of offenses increases and it is an obstacle to development of the country (Maneenit, 2000). The problem of offenses committed by women has increasingly been increased as can be observed from news presented by different media such as television, radio, newspaper, and the Internet. When offenses are found, women are usually involved in them. There are more cases that are caused by women such as offenses against properties, offenses against life, offenses against the person, sexual offenses, in cases such as drug cases.

Drug prevalence has increasingly become more violent. News and information about arresting people committing drug offenses, whether they are producers, traffickers or users can be continually observed through mass media even though all related parties are seriously campaigning against them or preventing them for the country's stability and future. As Thai social conditions and way of life have changed, so have drug problems. There are more drug addicts even though it is difficult to determine the actual number; however, the number can be statistically estimated. The number of drug addicts can apparently be determined from the number of drug addicts who voluntarily obtain treatment in drug addiction centers. Before treatment, they have used heroin, opium, inhalants, marijuana, and amphetamines. What is most worrying is that all types of drugs have spread to people in all areas in Bangkok as well as other provinces (Inthichai, 2009). The problem that has long been faced by Thailand is drug problems in terms of being a drug trafficking area, drug prevalence, a drug trafficking route for opium, heroin, marijuana, amphetamine, inhalants, cocaine, ecstasy pills, and some other addictive substances. Thus, drug problems are problems severely undermine humans or human capital which is a national capital (Chunhasopak, 2008).

The repeat offending by female inmates is a problem that has not been adequately solved by related personnel and organizations. Even organizations like prisons with high security and good facilities and control system where prominent criminals are imprisoned have not been able to solve the problem. Studies have found that recidivism takes place due to insufficient income to support the family, and failure in school as a result of a lack of perseverance, a broken family, the loose relationship between family members, living in an uncaring society, a lack of ability to say no, and being self-centered (Prommil, 2002). Inmate records show that most offenders have previously been imprisoned which prompts the question "Why do people who have been imprisoned commit offenses again after being released?" (Janjaru, 2008). Even though drug traffickers are suppressed and severely punished in order to restrict the opportunities for them from reoffending, to deter others repetition, and to provide opportunities for offenders to improve their behavior, there are often pieces of news repetition about drug trading among inmates. This even happens in prisons with high security where high-profile inmates are imprisoned. As can be seen, measures in prevention and suppression drug trafficking, and severe punishments cannot stop criminals from committing crimes, especially those important traffickers who know very well that if arrested, they will be severely punished and still dare to do it again thinking that there is little chance of them being arrested (Inthichai, 2009).

Thus, the researcher became interested in conducting a study on drug offense recidivism among female inmates, in particular, those female inmates of Nakhon Si Thammarat Central Prison so that all related parties could use the findings in preventing the behavior of reoffending among female inmates, and providing help for them. Moreover, the findings would help society understand inmates and give them more opportunities to return to society before the problem escalates and is more difficult to solve.

2. Literature Review

From reviewing concepts, theories, and research reports related to recidivism, there are many causes for repeat offenses but some of the most important causes are social environments, personality and psychological condition of inmates. That is to say after offenders are arrested and punished, their second offense and subsequent offenses can be considered habits that are difficult to break. Hence, crimes increase even though these offenders have been through a process of socialization and a correctional process in the justice procedure (Mukura, 2011). Habitual criminals cannot conduct themselves according to social standards and cannot be made afraid of doing it again. They commit offenses whenever they have a chance without taking into account the consequences. They make their living by committing offenses and never think of stop doing it. After being punished, they do it again; they are happy to live this way with evils in their personality, and they are called habitual criminals or criminals who repeat criminal acts without being afraid of doing it again. These types of criminals are physically and mentally normal at first; they do not show abnormality or wickedness even when other members of their families are traced back, still they show no abnormalities. Nothing wrong was found during their school life. However, their physical and mental defects or disorders appear later in life that prompt them to become criminals. This may be because they are gradually forced by certain needs or situations to commit offenses, and when they do it

repeatedly, they are used to doing it. This is when their personality change takes place and they become hardened criminals (Jaiklongkleaw, 2003). Some criminals of this type come from good and well-educated families but befriend bad people, and it is possible that their lavishness forces them to seek more money. After committing offenses repeatedly, they become skilled. Generally, these types of criminals are alcoholics and drug addicts which is the reason why punishments are not effective; evil is deep-rooted in their personality (Inthichai, 2009).

3. Methods

3.1 Key Informants

Nakhon Si Thammarat Central Prison, in particular, the zone for female inmates was selected for the study because over the last 15 years the number of female inmates has shown a rapid increase in numbers (Jitsawang, 2001, 2012). Female inmates who were repeat drug offenders were the target group of key informants of the study.

3.2 Data Collection Methods

The data for this qualitative study were collected by conducting in-depth interviews with 18 female inmates who repeatedly committed drug offenses who were selected by prison officers and warders. The prison officers and warders were informally interviewed. The inmates were selected based on the type of their repeat offenses. Then the data collected from these representatives were tested for validity using a triangulation technique through different time, methods and places.

3.3 Data Analysis

Data were initially classified according to the objectives. Logical context description and comparing theoretical concepts with relevant research were used to analyze the contents.

4. Results

4.1 Case Studies of Female Inmates Who Repeatedly Committed Drug Offenses

Case Study 1: Miss Wannasiri (a made-up name)

Miss Wannasiri, a 30-year old woman who was arrested for the second time on charges of drug consumption and possession for sale, and for selling amphetamine tablets. The charges were the same as those brought the first time she was arrested, and sentenced to 3-year-and-4-month imprisonment. For the second offence, she was sentenced to 2-years-and-3 month imprisonment. Her first offense was committed when she was 18 years old, and was studying in the last part of her last year of high school in Sichon District, Nakhon Si Thammarat Province. It was almost the end of the school year when an older friend who was a school alumna asked her to keep 20 tablets of amphetamine for her. Unfortunately, she was found with the drug, and was arrested as a consequence. She thought that the friend knew that the police were after her and therefore asked her to keep the drug. Miss Wannasiri had never had anything to do with drugs before that and she did not know how to use them. She possessed the drug because she only wanted to help her friend. After she was arrested, her parents bailed her out, and moved her to another school where she finally finished high school. Nevertheless, the case was eventually brought before the Supreme Court. She felt very sad, sorry that she disappointed her parents, stressed, and desperate but she was a well-behaved prisoner who obeyed the prison rules and regulations. She had some friends in the prison and they talked, exchanged their opinions, and gave each other encouragement. Thus, she was hopeful about life. She was released after a royal pardon decreed by H.M. the King on a special occasion. She felt as if she had "a new life" outside the prison and intended to be a good person, keep herself away from drugs, and never have anything to do with drugs again.

In talking about her second offense, she said "I intended to never have anything to do with drugs again but I didn't have enough money. I had been in prison before so I was not afraid of anything much. Even though it was not comfortable but I had three meals a day. The money from selling drugs is very inviting and worth the risk." The second offense was selling 1.5 g. of ice (Methamphetamine) two years after her initial release and during which time she had nothing to do with drugs at all. After being released, she worked in a jewelry shop at the Mall Department Store in Bang Kapi, Bangkok but then had to move back home in Nakhon Si Thammarat because she was allergic to the weather in Bangkok, and in her hometown she had a job in a grocery store. She had a 28-year-old boyfriend and he persuaded her to sell ice (Methamphetamine) with him because they could make a lot of money from doing that. His family members did it and so she had to do it, too. She said "I loved him so much that I wanted to please him and did anything he told me to do because I didn't want him to leave me. We wanted to build our future together." When she was arrested, she was in his house with his mother. The police raided the house because they probably had some clues about the drugs. She was shocked when the police

found the drug. Her boyfriend and his family members denied knowing anything about the drug and put all the blames on her. They told the police that she brought the drug and hid it in their house and they did not know anything about it.

Case Study 2: Phi Chuk or Older sister Chuk (a made-up name)

Phi Chuk was 26 years old whose first offense was possessing drugs for sale and selling drugs, and her second offense was with the same charges. When she committed her first offense, she was with a group of friends who used drugs and she did not know that her friend possessed drugs. She was arrested with that friend. The second offense and arrest happened in the same way as the first one. She was sentenced 3 years and 4 months in prison for the first offense of selling amphetamine. She was released after serving her term in prison. She was arrested for the second time on a charge of selling 10 g. of ice (Methamphetamine) but she said she did not sell it, she used it. I noticed that Phi Chuk wore a brown uniform, not a blue one like other inmates, so I asked her why and she said it was because her case was still being considered. She had already been there for almost 4 months. She had just broken up with her boyfriend when she was arrested and he visited her only twice and then disappeared.

She spent more time with her friends than her parents, and she did not obey her parents, and was overconfident. She said that she learned her lesson from her repeat offenses and would remember it till the day she dies. Phi Chuk said she accepted her mistake and was sorry for disappointing her parents. She blamed herself for being a bad person and making her parents cry, and said that if she could choose, she would not let them feel the pain, and to take responsibility for raising her daughter even though her parents were happy to raise her. She did not want her parents to take the responsibility in raising her daughter because she knew how difficult and tiring it was raising a child. She said she missed Nong Khao Fang, her daughter very much and wanted to give her kisses. She started to cry when talking about her daughter. I sat there beside her and just let her cry so that she would feel better after letting out her emotions. She said she had apologized to her parents when they visited her and they forgave her as they always did. She wanted to kneel and ask for forgiveness from them again when she finished her prison sentence. She wanted to give her daughter hugs. She was not sure she would not commit another offense because she would meet the same group of friends again and she would not be able to change her habit but she would try to keep away from those friends.

Case Study 3: Aunt Mee (a made-up name)

Aunt Mee was 49 years old whose first offense was possessing drugs for sale and distribution. She was arrested at a public park after being lured by police officers. She was arrested again for the second time on the same charges. The first offense was for heroin and she was imprisoned for 2 years and 6 months. The second offense was for 21 tablets of amphetamine and she was sentenced to 2 years and 3 months imprisonment. Aunt Mae was arrested with drugs in her possession while walking home. She was stopped by policemen because she looked suspicious and she panicked and, started to run away, and was shot at her right leg. Aunt Mee was different from other inmates because she limped and had to use crutches and she was good-natured and laughed easily because she accepted and didn't worry about being in prison. Her older sister and husband were also imprisoned in the same prison. Her sister was arrested on the same charges as she was but her husband was on a murder charge. He was a construction contractor, and she said he was a scapegoat because he looked like the murderer, and his family still fought the lawsuit for him. Aunt Mee said that she intended refrain from reoffending because she was afraid of the consequences and she wanted to spend the rest of her life with her family and working honestly. She missed her mother and worried about her. Her mother was taken care of by Aunt Mee's two older sisters. She said she was stressed as a result of spending life in the prison.

Case Study 4: Phi Khaek or Older sister Khaek (a made-up name)

Phi Khaek was 35 years old who was serving her fourth sentence for drug possession for sale and distribution. In each case, the drug in questions was ice (methamphetamine). The first time she was arrested after being lured to sell drug to a police officer, and was sentenced for two years in prison but she was in prison for only one year and eight months after which she was pardoned and released. The second sentence was for two years and three months; the third one was for one year and six months, for which she served her full terms. The fourth sentence was for three years and nine months. She was arrested because she and her boyfriend sold amphetamine. They were lured to sell it to a police officer in Chum Phon Province but the police only caught her because he ran away into the wood but she tripped over and fell down. Her older sister took care of the children for her. She only had a primary education, and before selling drugs she sold clothes at weekend markets. She wanted to sell clothes again when she was released as she had done on her release after the three previous imprisonments. However, after about six months, she began to sell drugs again because she did not earn enough money from selling clothes. She made 500 baht for each sale. She was stressed in prison which continued after her release

because society did not give any second chance to people who had been in prison before like herself. She said she had to do it because of hardships of struggling to make a living that was not only for herself alone, and therefore, she would probably reoffend.

Case Study 5: Mrs. Waew (a made-up name)

Mrs. Waew was 41 years old who committed the same type of offense three times, possessing drugs for sale and distribution. The first offense was the possession of 105 tablets of amphetamine. She was lured by police officers from Surat Thani Province. She was given a three-year sentence but she was lucky to be granted a royal pardon by H.M. the King and she was subsequently released after 1 year and 6 months in prison. The second time was after she met the man who would later become her husband and at the time she did not know how to use drugs but he persuaded her to help him sell drugs. She admitted that it was before the second offense that she tried the drug because she wanted to know what it was like, and because she wanted attention from her husband who did not have much time for her. She was then arrested. No one believed her story about the drug because she carried more than one hundred tablets of the drug with her. The punishment for the second offense was one-year imprisonment and she was in Narathiwat Prison throughout the one-year term. Later her husband was imprisoned in Pattani Prison. Her third offense was when she was arrested with 250 g of ice (Methamphetamine) for which the sentence was 27-year imprisonment, and 4,700 tablets of amphetamine for which the sentence was 33-year-and-4-month imprisonment. Thus, the total sentence was 60 years and 4 months. At the time of the interview, she had been there for only 1 year and 6 months, and she said she would probably die in prison and not see her children again. She felt despondent and hopeless, hurt and had to accept her fate. Sometimes she wanted to commit suicide so that she could escape the physical and mental suffering. However, she said that when she thought of her children she felt a little better with fading hope that would be the last hope of her life. That is being granted a royal pardon by H.M. the King and then she could be a good mother for her children. She would not want to become rich in a short period of time by having anything to do with drugs again. She said she would work in a rubber plantation or fruit orchard instead.

Case Study 6: Phi Phew or Older sister Phew (a made-up name)

Phi Phew is 28 years old when she was arrested before her plan was completely or successfully carried out. The first time she committed the offense was because she wanted to have a lot of money so that she could buy a car and a house. At that time she had a boyfriend who was also 24 years old. She and her boyfriend sold ice (methamphetamine) and were arrested with 2 g. of it in their possession and were sentenced to 3 years. Both of them were lured by police officers to sell the drug. They tried to fight the lawsuit. Nevertheless, they were lucky as a royal pardon was granted after they were in prison for only two months. She blamed it on her boyfriend and was angry with him and therefore as soon as they were released she left him. Her second, and latest, offense was the same charge, possession of drugs for sale and distribution. This time was different from the first time because didn't commit the second offense because she needed money.

Case Study 7: Phi Oo or Older sister Oo (a made-up name)

Phi Oo was 33 years old who had been convicted four times on charges of drug possession for sale and distribution. She blamed the first offense on her ex-husband. She said that she did not know anything about it but she was in his car. He told her to wait in the car while he went to see his friend for a few minutes. She had no idea that her husband used and sold drugs even though they slept on the same bed every night. She didn't know where he is the drugs in the house. While he was talking to a man, whom he said was his friend, he was arrested because that man was actually undercover officer. She was also arrested because she was with him selling 8 tablets of drug. She claimed that she really did not know anything about it, but no one would believe her because she was his wife and was there waiting for him in the car. She was shown the money her husband hid under the bed and was surprised at the amount of 20,000-30,000 Baht and was unaware where it from. That first time, she was given a 5-year-and-4-month sentence. She served the entire sentence in prison without being bailed out or pardoned. She had to sell a plot of land to fund an unsuccessful defense. She said society did not give ex-prisoners a chance and so seeking an honest job was difficult.

She claimed to also be innocent of her second offense. She was at home with her father and her husband. Her younger brother, who often brought his girlfriend home, brought his girlfriend home brought her again that day and then they went out with her father and her husband leaving her at home alone. She saw a bag that her younger brother probably forgot on the table so she picked it up and took it to his room and did not open it. Police officers came with a warrant to search the house and they found 400 amphetamine tablets and one gram of ice in the bag. As a result, she was arrested on a charge of drug possession for sale and distribution. A bag that did not belong to her but was in her house was the cause for her being arrested. She said the testimony she gave

led to her father and her husband being found not guilty.

Case Study 8: Phi Noot or Older sister Noot (a made-up name)

Phi Noot was 39 years old, the first time she was arrested for selling 30 amphetamine tablets, and was sentenced to 4-year-and-3-month imprisonment at Trang Prison though she did not have to serve the entire sentence because there was a royal pardon. The second time was on a charge of using two tablets of amphetamine, and was sentenced to 4 years in prison at the same prison, Trang Prison. She served the full term of the sentence. The third time she was arrested on the charge of possession of drugs for sale and distribution, the same charge as the first time. The fourth time was on a charge of selling 20,000 tablets of amphetamine and was sentenced to 33-year imprisonment, and this time at Nakhon Si Thammarat Prison. Her reason for committing the offenses on each occasion was that she had no choice. This was a short cut for her to have a comfortable life and become rich overnight as she received tens of thousands of Baht for doing it. At first, she thought that she would do it only a few times and stop but it was not easy to get out of the circle because the incentive was so good and if she got out she was afraid that she would be killed to keep her mouth shut. When she was arrested, she was sorry. Her children had grown up and she wanted to send them to school to have good education and to have a master's degree, not a limited education like herself. She said she had no way to do anything as she wished and she had to accept the consequences.

4.2 Analysis of Drug Offense Recidivism among Female Inmates

The data from the case studies revealed that recidivism occurs easily among offenders. The more times they have committed offenses, if they are not arrested, the more they repeat the offenses, and it seems to be a never ending circle. If there had been no law governing them, recidivism cases would probably be overwhelming. There is a saying "When there is the first time, the second time follows naturally". This can be seen from some of the cases that the individual did not need the money, like Phi Chuk who had enough money to live on and buy things even though she was not a millionaire, she had a comfortable life in a good loving family. Moreover, in the case of Mrs. Waew, people close to her like her boyfriend or husband persuaded her to deal with drugs because these people were drug sellers before she knew them. In the case of Phi Phew, she and her husband sold drugs together with a plan to become rich overnight by illegal means get married and live together. It is easier for offenders to repeat their offenses, especially when they have close relationships with criminals since they would be in an environment that afford opportunities to commit offenses. An example of this is the case of Phi Oo who did not know that the person close to her associated with drugs as it was hidden from her. It was by chance that she happened to be in the car on that day, and accidentally got involved in the situation and was arrested with her husband. On the contrary, Phi Noot voluntarily sold drugs for the happiness of her family and also her own greed as she wanted to have an easy life with a lot of money. She was not satisfied with the amount of money she earned by honest means, and decided to sell drugs without telling her husband about it. In the case of Phi Khaek, she supported her boyfriend by selling drugs even though they had just met. It is natural for women to want to be loved, cared for, and protected by their boyfriends, therefore, they would do anything to please the men in hope that they would live together happily afterward. Women do not want to say no to men, and so men take advantage over them using "love" as an excuse and reason. Women dream of a beautiful future with their men so they are ready to do anything for them with love. Being intimate, love, and attachment to men are risk factors that are dangerous and contribute to women re-offending.

Most female inmates who re-offend did it because of hardships within their families. They did not have enough money to cover their expenses; they have many dependents in their families such as their aged parents in addition to their own children, especially young children that incur a lot of expenses for their upbringing. In some cases, such as Phi Khaek's case, her husband did not support her after their divorce. Most of this type of man usually end the relationship and take no responsibility in raising their children. Phi Khaek had three children to raise; that was a heavy burden for a woman, in particular, her youngest child was only one year old. Thus, she had many expenses to take care of. Her husband left her to struggle alone through many hardships. Through selling clothes during the economic downturn, she made only just enough to feed her family each day and hardly enough to raise her three children. Most divorced women have to shoulder the burden alone. Only a minority of women are lucky enough to have parents or relatives to help taking care of their children. When women live with many family members with a young child and other children who are growing up and elderly dependent parents, family expenses like food, milk, tuition fees, medicine, water, electricity, and others are increasing, it becomes a burden that is too heavy for them. Consequently, resorting to crime is the only means of survival for their families. With the responsibilities of motherhood, these women have to commit offenses repeatedly. For example, Mrs. Waew, who had three children, the youngest being 6 years old, was persuaded by a person close to her to use and sell drugs. However, the second time she committed an offense to get attention from her husband.

Subsequently she realized that it was a foolish act that resulted in her return to prison. She said she did it because she had to struggle alone to raise the family. She did not earn enough from selling food to raise her three children even though her mother also used the money from her mangos teen orchard and rubber plantation to help with some of the expenses. The fruit orchard and rubber plantation were not very large so her mother did not make much money from them, and therefore, her expenses of her family still exceeded her income. Therefore, she had to sell drugs, and for her fourth offense, she was sentenced to 60 years and 4 months in prison at which point she thought that she would probably die before the end of her sentence. For the survival of children and family, women have to commit offenses repeatedly despite knowing what the consequences will be. As can be seen from the case of Miss Wansiri who said "Even though I promised myself that I would never have anything to do with drugs again, I did it anyway because I did not have enough money for my expenses. I also knew what life in prison was like so I was really not afraid of it. I knew that life in prison was not comfortable but I would get three meals a day for sure. The amount of money I received from selling drugs each time was a lot and so it was worth it." When Miss Wansiri was released after her first sentence, she thought she would never do it again. She was lucky to have a job at the Mall shopping center in Bang Kapi, Bangkok; however, she could not do it for a long time due to her poor health. She had asthma and had to return to her hometown in Nakhon Si Thammarat where she met her new man. This man was like a nightmare for her because he led her back to the prison again even though she said that she was not angry with him, still loved him and was ready to forgive him.

Furthermore, drugs have long been a problem for Thai society and will not easily be eradicated. The rich are extremely rich while the poor are extremely poor, and the number of poor people at the grass root level is more than half the total population of the country. When the living conditions and life factors are not very good for the poor, they choose to take risks by gambling and buying both underground and government lottery tickets. Some choose to risk doing illegal business with a high return over a short period even when they have to risk losing their own and their families' honor and reputation. In all the eight cases of this study, the reasons given by the female inmates were not different from each other as they all committed drug offenses because they had financial problems, and wanted to receive a lot of money to improve their living conditions so that their families would be comfortable, and their children would have a good future and education. The problem of living conditions of the poor is not easy to solve. They have to work hard to make their lives better, which is not easy. Therefore, some of them resort to crime, that is, selling drugs. From the eight cases, amphetamine and ice were the top two types of drug chosen by the female inmates who said they only wanted to do it one time. If they sold hundreds or thousands of tablets at once, they can get a lot of money in a short space of time. They just deliver drugs, receive money, and then they immediately have a large amount of cash for use for anything they want to have or do. Even though they are arrested and sentenced to terms in prison, some of them reoffended as many as four times like Phi Khaek who knew later that she was pregnant and finally had to raise her baby in the prison. Despite knowing that they did wrong, they still chose to commit the same offense again because they could not earn enough money. Similarly, Aunt Mee who was almost 50 years old chose to earn money through crime because she had to raise two grandchildren whose parents were divorced. She did not want her grandchildren to become social problems, thus she decided to sell amphetamine. Aunt Mee's sister and husband were in the same prison but in different zones so they did not get to see each other. She met her sister at meal times but she could not see her husband at all no matter how much she missed him and wanted to see him because there was a high wall separating them. Looking from the building where she was over towards the other zone, she could only see roofs that were far away, and people who looked as small as ants from afar.

Therefore, it can be said that recidivism among female inmates takes place due mainly to their being stuck in a poverty trap. No one would want a poor quality of life; everyone wants to have a warm family, and wants to provide care for his or her family. Thus, "money" is undeniably necessary for survival in society. With a failed family, with a divorce, and with no parents, no relatives to provide support, women have no choice but return to commit an offense either with or without an intention to do it. When they are imprisoned again, they are classified as bad prisoners. Nevertheless, they tolerate it because all they seek is money to feed their families, though a few of them wanted to have more money only to make life more comfortable. They cannot restrain themselves from committing the offenses again when they are persuaded by persons close to them whether they are friends, boyfriends, or lovers. They are usually charged with possessing drugs for sale and distribution, and some are charged with drug use, as illustrated in the eight cases of this study. In these case studies, all of them committed more than one drug offense, from two to four times. They think that although prison life is uncomfortable and inconvenient, at least they are certain to have three meals a day. The only reasons they don't want to be in prison for a long time are that they lack freedom, and they want to be close to their children and families. The latter reason is particularly hard for inmates who are mothers who love their children dearly and risk their life seeking money to feed them. Life of the poor is pitiful. Even though they feel guilty, sorry, sad,

despondent and desperate, and think that they will never ever do it again; they want to have an honest job. Nevertheless, after they have served their sentences, whether having served the full term or granted a royal pardon and return as a normal member of the community, they find that an honest job does not provide them enough money to raise the family, so they return to the same old routine of drug offenses. A few of them do not pay much attention to life and only want to have some fun each day. When these people, like Phi Phew, meet their former high school friends who are part of a drug culture, they join them and are eventually caught and sentenced to prison again. Therefore, a poor social environment and bad influences from people close to them drive or push them in into a criminal lifestyle from which they cannot withdraw themselves.

According to prison officers and warders, the causes of the never-ending problem of recidivism among female inmates are males who are either their boyfriends or husbands. Some men hide their acts or behavior related to drugs from the women while others persuade women to do the same by saying that they will do it only a few times to get enough money for their family's well-being. Most women are not well educated, are naive, gullible, and love their men dearly. Thus, the women commit offenses and are imprisoned. After being in prison for some time, their attitude toward being in prison changes. They feel that life in prison is not too bad, and not unbearable. These women are mostly those who commit drug offenses for the first time and are sentenced to only a few years in prison. As a result, after being released and returning to the same society and struggling situation, they re-offend because they cannot break away from the vicious cycle.

5. Conclusions and Recommendations

The above analysis illustrates that female inmates in the case study committed offenses repeatedly due to their living conditions, insufficient income, hardships, and personal nature or trait. Inmates who are not afraid of receiving the penalties are those who are not worried about their future. They never consider that such behavior is not worth it or that in exchange for a few minutes pleasure they will eventually end up in prison for many years if they are arrested. They think that when they are in prison, they will soon be granted a royal pardon. This attitude makes it difficult for female inmates to return to normal society, especially those who have committed offenses for the second time or more. It can lead to an increase in criminal problems in society even though these female inmates have been immersed in a behavior correcting process and trained in a socialization course organized by the Ministry of Justice (Mukura, 2011). There are also other causes such as their communities label them as criminals and do not give them opportunity to take up honest employment. Another is that while they are in prison, the environment and their fellow inmates change them, usually in a more violent way as some of them are faced with long sentences, so they probably teach or transfer unsocial values to other inmates. Moreover, inmates who have been in prison repeatedly can adapt to it and committing offenses may become their habit. These can make them social outcasts. They are not afraid of committing offenses again when they have a chance to without thinking of the consequences. Committing offenses has become part of their lifestyle that they cannot stop. When they are imprisoned, they pretend to be a good person, and when they are released, they repeatedly re-offend. They are happy with the way life is, and contempt for social norms is part of their personality. Thus, they can be called habitual criminals or criminals who have no fear of committing repeat crimes (Jaiklongkleaw, 2003).

Female inmates who are they will be first-time offenders when first imprisoned usually think that they will never commit another crime when they are released to spend their lives outside the prison system. However, with the passage of time, being in prison for a long time can change their attitude. That is, the same as the environment and people around them can change them, too. People close to them in their community that have been dealing or associating with drugs may become their boyfriends who later persuade them to sell or use drugs by telling them that they can build their future together. Women usually agree easily with what their boyfriends tell them. Some women who live in a slum where there is drug trafficking can easily return to committing drug offenses when they have no chance to have an honest job. As a result, they have no job to earn money for their own and their families' survival, especially those women who have to raise children alone because they are divorced. This corresponds to a study that found that repeat offenders usually have normal physical and mental conditions, and so are their families and relatives even when traced back to the past. However, what makes them become criminals are mental or emotional deficiencies that are found later that may have been caused by the pressure of some situations that have gradually forced them behave in the way that they do. This mostly happens during adolescence. When they commit offenses repeatedly, they become accustomed to it. During this time, their personality changes and they become criminals at a young age (Jaiklongkleaw, 2003). Repeat criminals become skillful in their chosen behavior and the opportunities to make mistakes are minimized. Professional criminals must have motives to choose to follow a life of crime. They commit crimes continuously for money; at first they probably do it because they have to or are influenced by the environment. Then they continue doing it as their

main occupation. Committing crimes is a type of venture; if criminals are lucky they get money, if not, they get arrested. Therefore, when these female inmates are arrested and imprisoned, they are prepared for it. Many of them have been in prison before so they can just spend their time each day waiting to be released. They do not give up using or selling drugs. Some criminals of this type are from good and well educated families but they associate with bad people or it can be because of their own extravagance that forces them to use or sell drugs. After a long period of time, they become professional hardened criminals, and penalties do not have any effects on them because viciousness is their inborn trait (Inthichai, 2009). Persons who have been accused of committing drug offenses and sentenced to imprisonment are labeled by society as offenders, according to Labeling Theory. Offenses take place because society categorizes or labels them, and when offenders are involved in the justice process and other procedures in society, they categorize them as having criminal behavior. Consequently, offenders accept the labeling, and set the direction of their behavior in the future to be in accordance with the social perception. In other words, offenses take place as a result of interactions between individuals and society (Boonnak, 1997; Boonnak, 1998). People whose main occupation is drug crime would think before committing an offense whether they would be arrested or not. They would choose to commit a crime related to drugs if they think: they will be happy using the money gained from committing that offense; might be arrested because there are police officers in the vicinity and if arrested, the penalty will not be severe, or they might be pardoned before the sentence term ends, or they consider the risk acceptable. If they think that the penalty will be severe, they will not be happy committing the offense and they will not choose to commit that crime. If the justice system had penalties that were severe, timely, and could punish every offender, it would result in an immediate increase of crimes in society (Khantee, 2000). In addition, rejection by society is another cause of recidivism. Furthermore, there are several factors contributing to ex-prisoners committing offenses repeatedly, especially drug offenses. They follow what people close to them such as their boyfriends or friends do because they want to have a lot of money, so there is behavior interference (Chunhasopak, 2008). There was a new behavior that replaces an old one in the case of Phi Chuk who associated with friends who used and sold drugs, and as a result, she learned to use drugs, and she eventually joined them which led to her subsequent arrest and conviction. People who have used drugs, and are later arrested and sentenced to imprisonment, often go back to the group of friends when they are released. In turn, their association with criminals in a drug dealing environment leads them to acquire the necessary skills to continue their previous activities. Thus, they learn about values, attitudes, types of crimes (Thasanachaikul, 2005).

The findings of this study will be beneficial to individuals and organizations directly related to drug offenses among female inmates such as female inmates themselves, their parents, penologists, the Department of Corrections, or related agencies, interested individuals, etc. who need to give their consideration, interest, and special attention to help and improve female offenders' behavior. This is to prevent female offenders who continually re-offend from continuing without fear by increasing the severity of sentencing and immediately taking action on offenders so that they would be afraid of the immediate penalty. The numbers of drug-related crimes has dramatically increased. It is very interesting to see offenders who have been through the justice process and imprisonment for a period of time, trained, treated, corrected, rehabilitated mentally, and trained in vocational courses according to principles of penology still commit offenses again. These inmates should be able to live happily in society; however, a large number of them return to repeatedly re-offend. According H.M. the King's speech, "...if we cannot train inmates to improve their behavior, when they are released, it is likely that they will be delinquents who harm society again..." Therefore, the challenge for the Department of Corrections is to make inmates who are released not re-offend (Jumnearpam, 2008).

Therefore, through socialization and establishment of diverse public and certain religious awareness: religious way of life, being ashamed of certain immoral or customarily indecent acts, the spiritual leaders can supervise the female inmates to have religious way of life. This is in accordance with Thitirat (2004), Sereetrakul (2009) and (Laeheem, 2013) who claim that a person's behavioral development is, indeed, influenced by socialization which can enable a person to have desired characteristics as required by the society. Accordingly, through the family institution and socialization which emphasize social order, establishment of discipline, acceptable life expectations, social roles and certain life skills, the person will eventually realize what social position he is holding and how he should act within his designated roles.

Furthermore, cooperation from relatives and related organizations are required to prevent recidivism; together we must prevent and solve the problem of recidivism as the findings of this study revealed that in broken homes or divorced families, sometimes there is nobody who teaches or warns children starting from an early age to enable them to know what is right or wrong, and what they should or should not do. Some female repeat offenders have to shoulder all the burdens in the family unit alone, therefore, solving the problem of recidivism should begin

from the family level, and should not be overlooked.

Acknowledgements

We are grateful to the Research Fund, Faculty of Liberal Arts, Prince of Songkla University for its support of this project.

References

- Boonnak, M. (1997). *Causal analysis of recidivism of amphetamine offenders: A case study in the central correction institution for drug addicts* (Unpublished master's thesis). Mahidol University, Bangkok.
- Boonnak, M. (1998). *Factors related to drug offences: A case study of prisoners in the central correction institution for drug addicts* (Unpublished master's thesis). Kasetsart University, Bangkok.
- Chunhasopak, J. (2008). *The study of the factor that makes people do the wrong thing again in case of drug factor* (Unpublished master's thesis). Ramkhamhaeng University, Bangkok.
- Intichai, P. (2009). *The recidivist inmates on drug at Bangkok central prison* (Unpublished master's thesis). Thammasat University, Bangkok.
- Jaiklongkleaw, S. (2003). *Causes in recidivist of offenders in the Thonburi remand prison* (Unpublished master's thesis). Thammasat University, Bangkok.
- Jitsawang, N. (2001). *The penology*. Nontaburi: Phibun foundation allowance.
- Jitsawang, N. (2012). *Women in the prison*. Retrieved June 10, 2013, from <http://www.gotoknow.org/post/503438>
- Jumnearnarn, N. (2008). *Solve the recidivism of inmates against amphetamine* (Unpublished master's thesis). Phranakhon Si Ayutthaya Rajabhat University, Phranakhon Si Ayutthaya.
- Khantee, P. (2000). *Criminological theory and research*. Bangkok: Booknet company.
- Laeheem, K. (2013). Family and upbringing background of students with bullying behavior in Islamic private schools, Pattani province, Southern Thailand. *Asian Social Science*, 9(7), 162-172. <http://dx.doi.org/10.5539/ass.v9n7p162>
- Maneenit, M. (2000). *Social factors and drug offence female prisoners* (Unpublished master's thesis). Kasetsart University, Bangkok.
- Mukura, N. (2011). *Factors influencing recidivism for drug offences of Chiang Mai central prison inmates* (Unpublished master's thesis). Chiang Mai University, Chiang Mai.
- Narumittayarn, P. (2003). *Motivation of drug offence among female offenders: A case study on Minburi remands prison* (Unpublished master's thesis). Thammasat University, Bangkok.
- Promnil, S. (2002). *The reason to do a wrong thing again of the prisoner in Kalasin* (Unpublished master's thesis). Mahasarakham University, Mahasarakham.
- Sereetrakul, W. (2009). *Factors affecting family solidarity in the opinions of Thai teenagers*. Bangkok: A thesis for the doctoral degree, Ramkhamhaeng University.
- Thasanachaikul, N. (2005). *Crime prevention and control*. Nontaburi: Ponpim printing.
- Thitirat, P. (2004). *Human and society*. Bangkok: Kasetsart University.
- Wamsley, R. (2011). *World female imprisonment list* (2nd ed.). Retrieved July 19, 2013, from [http://www.amnistia-internacional.pt/files/WFIL%202nd%20edition\[1\].pdf](http://www.amnistia-internacional.pt/files/WFIL%202nd%20edition[1].pdf)

Copyrights

Copyright for this article is retained by the author(s), with first publication rights granted to the journal.

This is an open-access article distributed under the terms and conditions of the Creative Commons Attribution license (<http://creativecommons.org/licenses/by/3.0/>).

สำเนาต้นฉบับขออนุญาตเก็บข้อมูลในการทำวิจัย

FROM : LA PSU FAX NO. : 074286659

14 Feb 2013 2:46PM P1
 เรือนจำกลางนครศรีธรรมราช
 เลขรับที่ 1101
 วันที่ ๑๔ ก.พ. ๒๕๕๖
 เวลา 14.๕๐ น.

ที่ ศธ ๐๕๑๐๓.๑.๑๑๖/ ๒๐๑๖

คณะศิลปศาสตร์
 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
 ๑๕ ถ.กาญจนวนิช ต.คอหงส์
 อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา ๙๐๑๑๐

๒๗ มีนาคม ๒๕๕๕

เรื่อง ขออนุญาตเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
 เรียน ผู้บัญชาการเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

ด้วย นางสาวนิศากร อุบลสุวรรณ นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนามนุษย์และสังคม ได้รับอนุญาตให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การกระทำผิดซ้ำคดีอาชญากรรมของผู้ต้องขังหญิงเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช" โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เกษมชัย และทีม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ นักศึกษามีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลโดยใช้วิธีการเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ

ในการนี้ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จึงใคร่ขออนุญาตให้นักศึกษาดังกล่าว ดำเนินการเก็บข้อมูลจากผู้ต้องขังและเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานของท่าน เพื่อนำไปประกอบการศึกษาวิจัยต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตด้วย และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อศิตา แซ่เตี่ยว)
 คณบดีคณะศิลปศาสตร์

ส่ง

- ฝ่ายควบคุมฯ
- ฝ่ายวินัยฯ
- ฝ่ายสวัสดิการฯ
- ฝ่ายบริการฯ
- ฝ่ายกฎหมาย
- ฝ่ายฝึกฝนฯ
- อื่น ๆ

เพื่อดำเนินการ

(นางสาวกัญญาภัค กุศลวิเศษ)
 นักพัฒนาระบบสารสนเทศและบริหารงานระบบ
 ผู้บัญชาการเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช

๑๔ ก.พ. ๒๕๕๖

งานการเงินฯ
 งานพัสดุฯ
 งานการเจ้าหน้าที่ฯ
 งานธุรการฯ
 ตำแหน่งการ *อ.นิศากร อุบลสุวรรณ*
ประนอม น. พิเศษ
 ลงชื่อ.....
 (นายศุภวิช ศรีสุขกาญจน์)
 หัวหน้าฝ่ายบริหารทั่วไป
 ๑๔ ก.พ. ๒๕๕๖

หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนามนุษย์และสังคม ภาคพิเศษ
 โทร. ๐ ๗๔๒๘ ๙๕๐๖
 โทรสาร ๐ ๗๔๒๘ ๖๖๕๔

FAX NO. : 029672409

07 Feb. 2013 10:43 P 2

สำนักหอสมุด

ส่วนมาตการควบคุมผู้ต้องขัง
เลขที่รับ
ที่ ศธ ๐๔๐๑๖.๒๕๖๖/๒๕๕๕

กรมราชทัณฑ์
เลขที่รับ 752
วันที่ 03 มี.ค. 2556
เวลา

คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
๑๕ ต.กาญจนวิชัย อ.หาดใหญ่
จ.สงขลา ๙๐๑๑๐

๒๗ ธันวาคม ๒๕๕๕

สำนักหอสมุด

เรื่อง ขออนุญาตให้นักศึกษาปริญญาโท เข้าเก็บข้อมูลเพื่อการศึกษาวิจัย

เลขที่ 29
วันที่ 3 มี.ค. 2556

เรียน อธิบดีกรมราชทัณฑ์

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์

จำนวน ๑ เล่ม

ด้วยนักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาพัฒนามนุษย์และสังคม นางสาวนิตากร อุบลสุวรรณ
สังกัดหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนามนุษย์และสังคม (ภาคพิเศษ) ภาควิชาสารัตถศึกษา
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง "การกระทำผิดซ้ำคดียาเสพติด
ของผู้ต้องขังหญิงเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช" โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เกษตราชัย และทีม เป็น
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และกำลังดำเนินการวิจัยอยู่ในขั้นตอนของการเก็บข้อมูลเพื่อการศึกษาวิจัย
สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ นักศึกษามีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลโดยใช้วิธีการเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ

ในการนี้ หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนามนุษย์และสังคม (ภาคพิเศษ)
ภาควิชาสารัตถศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จึงขออนุญาตให้นักศึกษาดังกล่าว เข้า
ศึกษาข้อมูลเพื่อการศึกษาวิจัยวิทยานิพนธ์ของนักศึกษา ณ เรือนจำกลางนครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช
ระหว่างเดือน มกราคม-เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๖ พร้อมทั้งขอความอนุเคราะห์หนังสืออนุญาตจากท่านด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาด้วย จะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อติศา แจ่มเดียว)

คณบดีคณะศิลปศาสตร์

หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนามนุษย์และสังคม (ภาคพิเศษ)

โทร. ๐ ๗๔๒๘ ๔๕๐๖

โทรสาร ๐ ๗๔๒๘ ๖๖๕๙

Form with checkboxes and signature: แจ้งทราบหัวหน้า, ส่งเอกสาร, ... (ลงชื่อ) ... ๓ มี.ค. ๒๕๕๖

เดือนจากหลวงนครศรีธรรมราช
 เลขฉบับที่ 890
 วันที่ 5 พ.พ. ๒๕๕๖
 เวลา 11.00 น.

ที่ ยธ ๐๗๐๕๓/๓๕๗

ถึง เวียงจันทน์นครศรีธรรมราช

กรมราชทัณฑ์ ขอส่งสำเนาหนังสือ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่ ศร
 ๐๕๒๑.๑.๑๓/๑๐๙๕ ลงวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๕๕ เรื่อง ขออนุญาตให้นักศึกษาปริญญาโท เข้าเก็บข้อมูลเพื่อ
 การศึกษาวิจัย มาเพื่อดำเนินการตามคำสั่งกรมราชทัณฑ์ ที่ ๓๓๓/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๐ เรื่อง
 มอบอำนาจให้ผู้บัญชาการเรือนจำ และผู้อำนวยการทัณฑสถาน ซึ่งเป็นหัวหน้าส่วนราชการ ระดับ ๙
 ปฏิบัติราชการแทนอธิบดีกรมราชทัณฑ์ ในการพิจารณาอนุญาตให้นักศึกษาเก็บข้อมูลในเรือนจำ และ
 ทัณฑสถาน โดยในการพิจารณาอนุญาตให้ถือตามแนวทางที่จัดส่งมาพร้อมนี้

งานการเงินฯ
 งานพัสดุฯ
 งานการเจ้าหน้าที่ฯ
 งานธุรการฯ
 ตำแหน่งการ.....
 ลงชื่อ.....
 (นาย.....)

คุณเอกสิทธิ์
 - จัดเก็บในแฟ้ม 5๐๑๖
 P 11551
 P ๕๖๓ 074-269506

ส่ง
 ส่วนควบคุมฯ
 ส่วนพัฒนาฯ
 ส่วนสวัสดิการฯ
 ฝ่ายบริหารฯ
 สภานายกฯ
 เรื่องพิเศษฯ
 อื่น ๆ.....
 เพื่อดำเนินการ

สำนักทัณฑ์วิทยา
 ส่วนมาตรการควบคุมผู้ต้องขัง
 โทร. ๐ ๒๕๖๗ ๓๓๘๐
 โทรสาร ๐ ๒๕๖๗ ๒๔๐๙

(นายเอกสิทธิ์ พูลช่วย)
 นักทัณฑ์วิทยาชำนาญการพิเศษ รักษาการแทน
 (นายเอกสิทธิ์ พูลช่วย)
 ผู้ดำเนินการส่วน.....
 หัวหน้าฝ่าย..... วันที่ ๕/๑๑/๕๖
 เจ้าหน้าที่..... วันที่ ๕/๑๑/๕๖
 เจ้าหน้าที่พิมพ์.....

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – สกุล นางสาวนิตานิศากร อุบลสุวรรณ
รหัสประจำตัวนักศึกษา 5311121028

วุฒิการศึกษา

วุฒิ	ชื่อสถาบัน	ปีที่สำเร็จการศึกษา
ศิลปศาสตรบัณฑิต	มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา	2551

การตีพิมพ์เผยแพร่ผลงาน

นิตานิศากร อุบลสุวรรณ และเกษตรชัย และหิม 2555. การกระทำผิดซ้ำคดียาเสพติดของผู้ต้องขังหญิง.
โครงการประชุมเวทีวิชาการระดับชาติ SMARTS ครั้งที่ 2 (*The National SMARTS Conference II*). ณ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา
วันที่ 18 พฤษภาคม 2555. 368-378.

Ubonsuwan,N. &Laeheem, K. (2014). Drug offense recidivism among female inmates.*Asian Social Sciences, 10*(2), 37–46.